KAREN WHIDDON
Zidul prăbuşit
ALCRIS
Capitolul 1

Lyle ajunse în apropiere de Oregon Inlet Bridge. În ciuda fricii ei de viteză, pe deplin justificată, rulase cu o medie orară foarte onorabilă.

Încetini ca să admire în voie panorama insulei Hatteras care-i apărea în faţa ochilor pentru prima oară. În sfârşit, ajunsese la capăt! Cunoştea dintotdeauna legăturile care o uniseră pe mama ei de această frumoasă regiune, dar nu se aşteptase să resimtă un asemenea şoc în faţa acestui peisaj.

Pentru ea, această călătorie era o aventură. Dar oare nu făcuse o greşeală lansându-se în asemenea condiţii? întrebarea aceasta nu-i dădea pace în timp ce vechiul ei Volkswagen, cu pedala de acceleraţie la podea, străbătea vioi podul de peste strâmtoare.

Fiică unică a unor părinţi iluştri, copilăria ei se derulase între internate şi colonii de vacanţă, între colonii de vacanţă şi unele reşedinţe unde o lăsau ca să scape de ea. Dar întotdeauna, în decursul vieţii ei rătăcitoare, simţise în inimă un fel de nostalgie, ca un fir care o lega de aceste insule bătute de vânturile din larg.

Şi, ca răspuns la o ofertă de serviciu, scrisese într-o zi unei reviste din regiune. Trimisese şi fotografii dar se ferise să menţioneze că făcea parte din familia Durant. Acesta era numele mamei sale, care şi-l păstrase de altfel pentru cariera ei artistică.

Oh, Dumnezeule! Nici astăzi nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Lyle se apropia de douăzeci şi unu de ani. Până atunci, locuise mereu cu părinţii ei. De fapt, răţuşca cea urâtă şi stângace care era ea făcea întotdeauna o umbră în tabloul acestui minunat cuplu de pianişti virtuozi celebri. Şi iată că, vara trecută, într-unul din acele rare momente pe care le petreceau în familie – primul după

foarte mult timp! – într-o clipă, un îngrozitor accident de maşină distrusese totul.

După vreo săptămână la spital, Lyle îşi recăpăta cunoştinţa. De acum încolo era singură pe lume. Şi totuşi, nu chiar singură. Pe tot timpul convalescenţei, Stan Merill rămăsese alături de ea. Acesta se prefăcea că o iubeşte pentru ea însăşi, dar Lyle nu-şi făcuse niciodată iluzii în privinţa adevăratelor lui motive: un tânăr ziarist care a avut norocul să întâlnească fabulosul cuplu „Camden şi Durant" însoţiţi de fiica lor, o tânără cu părul morcoviu, plină de pistrui, nu putea avea decât un singur motiv să o curteze pe aceasta cu atâta zel, şi anume interesul lui profesional.

De altfel, Lyle era obişnuită cu astfel de situaţii. Când pomenea vreodată de părinţii săi, era întâmpinată întotdeauna de râsete neîncrezătoare sau sarcasme. Era acuzată mereu de lăudăroşenie şi minciună. Aşa că, se obişnuise să nu mai vorbească despre ei. Şi astfel, crescuse în spatele unui zid de secrete, zid care încătuşa temperamentul ei năvalnic, ascunzându-i firea înflăcărată sub masca unei răceli excesive.

Şi de data asta, Lyle nu spusese nici cine era nici adevăratele motive pentru care dorea să obţină această slujbă. Îşi dăduse numele tatălui său: Camden. *Lyle Camden*, acest nume nu-i va spune cu siguranţă nimic viitoarei ei patroane.

Hestoria Durant. Lyle spera să fie la înălţimea aşteptărilor celor două domnişoare bătrâne care-i acceptaseră serviciile, în multiplele ei calităţi de secretară-dactilografă-doamnă de companie. În felul acesta va avea bucuria secretă de a trăi în familie… Pentru că era imposibil să nu fi existat vreo legătură de rudenie între ea şi Hestoria Durant. Iar Lyle avea atâta nevoie de un pic de căldură şi afecţiune…

Îşi încheie până la gât fulgarinul gri. Pentru ca să încheie socotelile cu trecutul, îi lăsase lui Carol, cea mai

bună prietenă a ei, toată garderoba ei scumpă, precum şi cizmele şi blugii. Aceste haine ar fi trezit bănuieli. De ce ar fi venit o tânără care n-ar fi fost într-o jenă financiară să lucreze pentru un salariu derizoriu la o bătrână doamnă, într-un colţ pierdut de lume precum Frisco? De altfel, de la accident încoace, nimic nu-i mai mergea ca lumea. Slăbise îngrozitor în timpul şederii în spital. Carol îi spusese că slăbiciunea aceasta îi scotea în evidenţă o nouă frumuseţe: obrajii supţi se pare că făceau ca trăsăturile ei să pară şi mai delicate. Dar Lyle auzise adeseori prea multe comentarii neplăcute la adresa *frumuseţii* ei încât să se mai încreadă în asemenea complimente.

Pe măsură ce străbătea cu maşina imensa plajă dintre Pamdico Sound şi oceanul Atlantic o cuprindea un fel de exaltare de emoţie. Se gândea zâmbind la salariul ridicol ce i se oferise; se vedea bine că Hestoria Durant trăia în trecut. Dar la urma urmei, competenţele lui Lyle nici nu meritau mai mult. Şi în plus, va avea şi masă şi casă… Pentru că Reade şi Julia, mama şi tatăl său, în ciuda turneelor triumfătoare prin toată lumea, nu-i lăsaseră o centimă. Exigenţele vieţii lor de vedete le înghiţiseră în totalitate sumele fabuloase pe care le primeau…

Când Lyle ieşi de pe şoseaua asfaltată pentru a o lua pe un drum îngust şi nisipos, începea să se lase seara. Nicio lumină, nicio casă, nimic decât crengile de pe marginea drumului, care-i zgâriau aripile maşinii.

Continua să meargă scrutând întunericul. Stejarii verzi şi pinii maiestuoşi, franjurile lor lungi de muşchi atârnând până la pământ, luau în întuneric forme neliniştitoare.

Era greu să găseşti un colţ mai pustiu de lume! Viitoarea ei patroană îi scrisese că este prima casă de pe marginea drumului…

Dumnezeule! Asta o fi?

Îi apăru în faţă o construcţie din lemn învechit de intemperii, un acoperiş care din loc în loc înainta în nişte

colţuri de forme ciudate, o faţadă de culoare maronie… Şi nici cea mai mică luminiţă care s-o întâmpine pe călătoare. Aceasta era *Knob House*, casa familiei Durant, ce se înălţa în faţa ei pe marginea drumului şi părea că îi interzice să se apropie.

Lyle opri motorul. Nu se aşteptase să fie casa goală. Înţelesese că Hestoria Durant şi menajera ei nu mai ieşeau practic din casă. Poate că nu primiseră scrisoarea prin care Lyle îşi anunţa sosirea astăzi? Ah, dacă măcar ar fi avut telefon, nu s-ar fi întâmplat toate astea!

Hazardându-se în afara zonei luminoase a farurilor sale spre spatele casei, Lyle zări la un moment dat un pătrat gălbui de lumină. Îşi recăpătă speranţa. Simţea că se împotmoleşte în nisip, picioarele afundându-i-se din ce în ce mai adânc. Slavă Domnului că nu era niciun câine de pază! Aventurarea ei într-o grădină necunoscută la căderea serii ar fi putut comporta unele riscuri. Dar ce putea să facă altceva? îşi petrecuse nouă ore în şir la volan şi nu-i surâdea deloc perspectiva de a se întoarce după ce abia ajunsese.

— Nu mişca!

Ordinul, lansat de o voce masculină autoritară, o făcu să tresară. Inima îi sări până în gât.

— Cine eşti? Ce naiba cauţi aici la ora asta?

Zări o siluetă înaltă, neagră, profilându-se în lumina farurilor. În groaza ei, i se păru că arborii se apropie din ce în ce de ea, prinzând-o ca într-o capcană.

— Aici… Aici este *Knob House*, casa familiei Durant? întrebă ea cu o voce gâtuită.

— Într-adevăr, este *Knob House*. Dar ce…

Apoi, bărbatul exclamă, pe un ton stupefiat:

— Pam?… Pamela, tu eşti? Dar cum ai făcut ca să ajungi? Şi Hesty care te aştepta abia săptămâna viitoare, nebunatico!

— Pamela?… repetă automat Lyle, cu o voce scăzută, cu sentimentul că picase exact în mijlocul unui film de

Hitchcock, în care toată lumea în afară de ea cunoştea scenariul.

O mână se întine spre ea, o apucă de bărbie şi îi întoarse faţa spre lumină.

— Părul tău… ce i-ai făcut? Ultima oară când te-am văzut, aveai două codiţe răsucite, cam îngălbenite. N-o să-mi spui totuşi că te-ai aventurat într-un salon de coafură?…

Bărbatul pur şi simplu se amuza; ceea ce avu darul s-o facă pe Lyle să explodeze:

— Oh… dumneata… dă-mi drumul, fir-ar să fie…

Şi începu să lovească, fără niciun rezultat, mâna care-i ţinea bărbia.

— Haide, haide, potoleşte-te, puişorule! Sunt doar eu, vechiul tău adversar şi complice! Cât a trecut? Cinci-şase ani? Nu-i de mirare că te-ai schimbat. Aruncă o privire apreciatoare spre silueta lui Lyle… Cel puţin prin unele locuri ale fermecătoarei tale persoane. Dar aş recunoaşte oriunde micul demon care-mi dezumfla cauciucurile şi-mi punea meduze în cadă!

Râse uşor ironic şi-i dădu o mică lovitură amicală în bărbia căreia tot nu-i dăduse drumul.

— În orice caz, nu ţi-ai pierdut privirea aceea plină de foc, nici bărbia voluntară a familiei Durant! După ce o să te speli pe cap, vei recăpăta o înfăţişare aproape umană.

Lyle, pradă unei furii cumplite, îl privea nemişcată. Undeva se auzi un câine lătrând; un altul îi răspunse mai departe, ca un ecou.

— Nu… nu ştiu cine eşti; habar n-am drept cine mă iei, zise ea printre buzele subţiate. Nu te-am văzut în viaţa mea şi…

El atinse cu mâna cocul pe care Lyle şi-l construise cu atâta grijă în dimineaţa aceea pentru a părea *mai serioasă şi mai matură*.

— Dar… nu numai culoarea este diferită! Cozile tale erau moi, ai fi zis că sunt făcute din plastic. Pe când ăsta…

El îi răsuci părul; Lyle tresări, o durea.

— Acesta este viu, chiar teribil de viu… Aşadar… cine eşti şi ce cauţi aici?

Cu răsuflarea tăiată – de furie, de teamă şi poate şi din cauza unui sentiment greu de definit, Lyle făcu un efort ca să răspundă.

— Mă numesc Lyle Camden. Domnişoara Hestoria Durant m-a angajat ca secretară-dactilografă şi doamnă de companie.

— Cum aşa!?

— Ce vrei să spui? Acesta-i adevărul. De ce-mi pui cuvântul la îndoială?

— Am să-ţi spun de ce îţi pun cuvântul la îndoială, şmechero. Hestoria are optzeci şi unu de ani şi nu mai vede nimic. Este adevărat că s-a hotărât să scrie istoria familiei, chiar dacă nu mai există niciun supravieţuitor pe care l-ar putea interesa asta. În arborele lor genealogic n-a mai rămas decât un mugure: Pamela. Care de altfel, fie vorba între noi, i-ar ajunge din plin ca doamnă de companie Hestoriei, doar dacă ar catadicsi să-şi arate mai des vârful nasului pe aici. În locul dumitale, domnişoară Camdon, aş mai aştepta înainte să-mi desfac valizele. S-ar putea foarte bine să te simţi în plus…

— Numele meu este Camden, îl corectă Lyle pe un ton sec. Şi nu văd de ce te-ar interesa pe dumneata toate astea. Dacă domnişoara Durant îmi va spune să plec, voi pleca. Până atunci păstrează-ţi mâinile şi comentariile pentru dumneata.

Roşie de furie, cu bărbia agresiv înălţată, Lyle făcea tot ce-i stătea în putinţă să-şi stăpânească tremurul buzelor. Dacă nu era în stare să iasă din prima dificultate întâlnită în cale, ce putea să mai spere de la viitor?

Cu o politeţe ironică, bărbatul se înclină.

— Mă numesc Thaddeus Creed, domnişoară Camden – nu – Camdon. Dacă eşti într-adevăr hotărâtă să rămâi, cred că este de datoria mea să te ajut să intri. Hesty şi

Ethel se întorc abia mâine dimineaţă. Aveau programare la oftalmolog, în Elizabeth City. Eu sunt vecinul lor cel mai apropiat. În ultima vreme au tot dat târcoale pe aici o mulţime de vagabonzi şi am avut şi vreo două-trei raiduri de vandali. De aceea încerc eu să supraveghez un pic zona.

Asta explica bănuielile lui, dar nu-i scuza cu nimic brutalitatea. Lyle se hotărî să-l urmeze fără prea mare entuziasm. El se opri.

— Dacă ţii la bateria dumitale, ai face mai bine să stingi farurile. O să-ţi deschid prin spate.

— Chiar… nu este nimeni?

— Ţi-e teamă de hoţi?

Lyle nu-i vedea faţa, dar tonul era cât se poate de agresiv.

— Nu fi stupid. Voiam doar să spun că… poate ar fi mai bine să merg la un motel şi să revin mâine dimineaţă.

Înflăcărarea luptei se mai stinsese; Lyle se simţea acum teribil de obosită.

— Nu-i nevoie. De altfel ai putea avea ghinionul să dai peste vreun pescar beat; la ora asta, insula este plină de ei.

El se îndepărtă fără s-o mai privească.

Imediat ce trecu pragul, Lyle inspectă locurile cu curiozitate: totul părea vechi şi nu prea bine întreţinut. Vestibulul era întunecos, neprimitor. Un fel de monstruozitate din lemn aurit suporta cu resemnare eşarfe, impermeabile şi umbrele. Geamurile prost fixate ale ferestrelor, lipsite de perdele sau jaluzele. Zornăiau în voia vântului.

Thaddeus Creed puse lângă ea valizele.

— Bagajele dumitale.

Dominată de forţa pe care bărbatul o degaja, Lyle deveni conştientă de impresionanta statură a acestuia şi percepu privirea scurtă ce îi fu aruncată printre genele lui negre şi dese. Descoperi pe chipul lui un nas autoritar care părea să fi fost spart odinioară, maxilarele cu contururi

energice, descurajând dinainte orice tentativă de revendicări. Personajul părea sculptat în granit şi doar părul negru cu cele câteva şuviţe decolorate de soare îi mai îndulcea înfăţişarea. Dar nu exista nicio urmă de blândeţe în strălucirea metalică a ochilor lui căprui. Simţindu-se a fi obiectul unei examinări minuţioase, el se întoarse şi o fixă cu insistenţă. Lyle nu-şi putea desprinde privirea de acest chip cu trăsături aspre, cu pielea bătătorită de capriciile climatului marin.

— Te-ai uitat destul?

Vocea îi era la fel de dură şi brutală ca şi înfăţişarea. Lyle bătu în retragere.

— Pentru că, se scuză ea, la urma urmei, nu te cunosc. Din punctul meu de vedere, poţi foarte bine să fii un spărgător!

— În cazul acesta, te-ai afla într-o situaţie supărătoare, nu? Haide, vino, continuă el pe un ton nerăbdător, am să-ţi găsesc o cameră.

Lyle încercă să tergiverseze lucrurile.

— Am să… am să dorm undeva, pe o canapea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Vino odată! N-am timp de pierdut. Te asigur că nu eşti în pericol cu mine… nici cu un alt bărbat, de altfel.

Lyle nu găsi ce să răspundă. Obişnuită cum era să nu atragă atenţia, se simţi totuşi rănită de această zeflemea deliberată.

*

Câteva ore mai târziu, în patul său, Lyle se gândea la înlănţuirea evenimentelor care o aduseseră aici, în casa aceasta ciudată, fără ca măcar s-o cunoască pe proprietăreasă.

Ghemuită sub o cuvertură care trebuie să fi cântărit vreo zece kilograme, fu ispitită să se ridice şi s-o şteargă englezeşte. Nu-i va fi greu să găsească de lucru în altă parte!

Dar nu, ce naiba! Caracterul ei vulcanic de roşcată o

adusese în acest impas; dacă acum capitula, unde se va opri? Trebuia să reziste până la capăt, de-ar fi numai ca s-o întâlnească măcar o dată pe cea care o angajase şi care, după toate probabilităţile, era o verişoară îndepărtată.

*

Curând, Lyle fu eliberată de toate temerile: nici nu-şi scoase bine vechiul palton negru şi pălăria că Hestoria Durant o şi conduse pe fată în ceea ce ea numea *bibliotecă* pentru ca să înceapă să lucreze.

Lyle, roşie la faţă de ruşine, o întâmpinase pe bătrâna doamnă scuzându-se că profitase de ospitalitatea ei în absenţă. Răspunsul fu categoric.

— Era singurul lucru pe care-l aveai de făcut. Noroc că Thad se afla prin preajmă ca să te ajute să intri.

— Mă bucur că nu sunteţi supărată pe mine, domnişoară. Într-adevăr nu ştiam ce să fac. Se înnoptase deja, şi eram obosită, şi domnul Creed mi-a zis că…

— Spune-mi Hesty, şi să ne apucăm de treabă.

*

Spre sfârşitul săptămânii, Lyle începea deja să se regăsească un pic prin arborele genealogic al familiei Durant. Era adevărat că acest arbore nu mai avea deloc ramuri în prezent.

Aproape sigur că Lyle nu era decât o mică crenguţă din el, ceea ce o umplea totuşi de bucurie dar şi de confuzie în acelaşi timp.

O dată, se întâmplă ca Lyle să simtă aţintită asupra ei privirea lui Hesty. O clipă, crezu că bătrâna domnişoară va remarca faimoasa bărbie a familiei Durant. Dar ochii ei nu mai erau în stare să discearnă amănunte de acest gen. Aşa că lui Lyle îi trecu frica de a nu fi descoperită.

Aflând, chiar din prima zi, că Ethel nu tolera niciun amestec în ceea ce ea numea *domeniul ei rezervat*, adică prepararea delicioaselor mâncăruri şi tentativele făcute fără prea mare convingere de a şterge praful, Lyle îşi organiză propriul plan de muncă. Îşi petrecea cea mai

mare parte a timpului clasând ziarele vechi îngrămădite de ani de zile, şi ascultând-o pe Hesty şi povestirile ei uşor înverşunate împotriva altor membri de familie.

Lyle descoperi cu surprindere că Thaddeus Creed era un vizitator asiduu. Sosea la orice oră, fără să fie aşteptat. Lyle nu avea niciun mijloc de a se sustrage prezenţei lui fără să fie considerată o lipsă de politeţe. Se străduia să se ascundă în spatele unui zid de răceală, dar nu era prea sigură că vrea într-adevăr să-l evite.

Cufundat într-un fotoliu, într-o atitudine de leu somnoros, părea să se amuze copios văzând-o că se înfurie. În primele clipe, Lyle reuşea să-i întoarcă săgeţile, dar până la urmă se înroşea la faţă ca un ardei. Chiar când nu vorbeau, el o privea pur şi simplu; ochiul lui pătrunzător şi ironic îi analiza cu un vizibil amuzament hainele demodate, într-atât încât ea începea să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe cu eforturile de a părea mai în vârstă decât era. Din păcate, era prea târziu ca să se mai gândească la asta!

Dar ce o interesa pe ea? De parcă avea vreo importanţă ce credea el despre ea! Era un… cum le zicea Carol ăstora?… un „macho”. Da, asta era! Ea, Lyle, nu era atrasă niciodată de această virilitate agresivă. În felul acesta se încuraja de fiecare dată când el reuşea s-o scoată din sărite şi s-o facă să părăsească încăperea.

Într-o zi anormal de caldă pentru acest sezon, pe la începutul după-amiezii, Lyle se spălă pe cap şi ieşi să-şi usuce părul la soare. Luă pătura veche de bumbac pe care i-o împrumutase Ethel şi o întinse pe nisip, la liziera unei pădurici. Cum şuviţele arămii începeau, prin uscare, să se onduleze, moleşită de căldura soarelui, pleoapele ei deveniră din ce în ce mai grele. Se întoarse pe burtă, îşi ridică fusta în sus pe coapse şi aţipi.

Siesta el fu dintr-odată tulburată: o uşoară gâdilătură pe coapsă, vreo muscă sau vreo furnică, fără îndoială, i se plimba pe piele. Cu un gest, încercă s-o alunge, fără ca

măcar să deschidă ochii, şi se aşeză mai bine pe nisipul cald.

Câteva clipe, fu liniştită. Apoi gâdilatul reîncepu. Cu ochii somnoroşi ascunşi după o perdea de păr, se întoarse pe jumătate ca să lovească cu o palmă zdravănă insecta. Dar i se opri răsuflarea: mâna ei dădu peste ceva cald şi solid.

Cu o tresărire stângace, Lyle se ridică în şezut, trăgându-şi fusta peste genunchi.

— Ce cauţi aici?

— Tocmai mă întrebam dacă aş reuşi să-mi aprind pipa de la părul tău ca flacăra, răspunse Thaddeus Creed, ironic.

Lyle, buimăcită de somn şi de soare, îl privea, uluită, pe bărbatul aşezat pe vine în faţa ei, cu o crenguţă în mână. Fără să-i lase timp să-şi recapete prezenţa de spirit, el o întrebă dacă acum se instalase bine.

— Da, răspunse ea, bănuitoare în faţa aerului lui suav.

Instinctiv, se făcu ghem, cu braţele în jurul genunchilor.

— Şi îţi place? continuă el.

— Ce anume? Insula, munca mea?

— Să zicem, amândouă.

— Atunci, da pentru amândouă. De ce întrebi?

Mereu în alertă, ea nu-l pierdea din ochi.

Thaddeus ridică din umeri. Lyle îşi întoarse repede privirea de la musculatura robustă ce se vedea fremătând sub ţesătura uzată a cămăşii.

— S-ar zice că m-am înşelat, nu-i aşa? întrebă el după un moment de tăcere.

— Înşelat?

— Da, crezând că vei fi în plus pe aici. Se pare că Pamela nu te va putea înlocui prea curând.

— Nu mai vine?

— Oh! O să vină când o să-i căşuneze. Deocamdată

este într-o croazieră. Se îndreaptă spre Bahamas.

— Hesty nu mi-a spus nimic despre asta, zise Lyle, uimită.

— N-a aflat vestea decât acum câteva minute. Eu am telefonul cel mai apropiat şi Pam m-a rugat să-i transmit mesajul.

— Ah! Aşa deci, murmură Lyle.

Continua să se simtă stânjenită în prezenţa lui, ca şi cum această virilitate afirmată era pentru ea o ameninţare. Se îndepărtă un pic. Zadarnic! În ochii lui scânteia o licărire amuzată. Ştia bine că prezenţa lui o descumpănea. Şi, intenţionat, se purta provocator! Lyle deschise gura ca să spună că prefera să rămână singură, dar el i-o luă înainte. Voia să ştie în ce fază se afla redactarea memoriilor.

— Nu sunt nişte memorii, îl corectă ea imediat. Este povestea unei familii, a unei *vechi* familii; o mărturie de mare valoare, orice ai crede.

— Dar nu-i nevoie să fii mereu în defensivă, îi răspunse Thad cu amabilitate. N-am nimic împotriva vechilor familii. M-am întrebat însă întotdeauna cum apar *noile* familii. Apar oare printr-o minune, pe suprafaţa pământului, ca o generaţie spontanee, cu tot sortimentul complet de veri, mătuşi-fetebătrâne şi cumnaţi leneşi? Ce părere ai despre asta?

Lyle fu cuprinsă de un brusc acces de ilaritate care o surprinse. Îşi întoarse repede privirea, nu fără să fi remarcat înainte aerul prefăcut nevinovat al lui Thad: sau era un actor comic perfect, sau se distra pe socoteala ei.

— Din simplă curiozitate, domnişoară Camden; ai vorbit de o mărturie de mare valoare… Pentru cine? Pentru ce?

— Ei bine… pentru sociologie… pentru antropologie… poate chiar pentru istorie.

Din nou avu acea expresie zeflemitoare care probabil că era felul lui de a zâmbi.

— Îmi cer iertare, domnişoară Camden, dacă ţi se pare că îţi desconsider munca, probabil că eu nu-i înţeleg toată profunzimea.

— Oh! Nu mai fi atât de… atât de…

— Arogant?

— Am vrut să spun insuportabil.

— Din păcate am aceste două defecte, mărturisesc; nu pot să mă dezbar de ele.

O spusese cu zâmbetul pe buze; şi de data asta, Lyle nu se putu abţine să râdă.

Thad profită de acest moment de relaxare pentru a-i spune într-un mod amuzant şi colorat povestea insulei. Se aşează lângă pătura ei, strângându-şi picioarele musculoase, în aceeaşi poziţie pe care o adoptase şi fata. îi explică în ce fel locuitorii din Jamestown transformaseră marile întinderi nisipoase în crescătorii de vite; cum ţărmurile ei salvaseră mai mulţi marinari naufragiaţi pe jumătate morţi, pentru că naufragiile erau frecvente în aceste ape numite chiar *cimitirul Atlanticului*.

— Dar ce s-a ales de primii pionieri? Ei erau aici înainte de întemeierea Jamestown-ului, nu-i aşa?

— Da, aici s-a instalat prima colonie engleză şi primul copil născut din părinţi englezi a văzut lumina zilei chiar pe insula Roanoke.

Lyle îl privea pe Thad care se amuza strecurând nisip printre degete, şi a cărui coapsă musculoasă se afla foarte aproape de a ei. Simţi brusc ca o slăbiciune în tot corpul.

Când ea îşi recăpătă prezenţa de spirit, Thad încă îşi continua povestirea.

— Singurii indieni care au rămas în relaţii bune cu pionierii englezi au fost croatanii sau indienii hattorask care trăiau pe insula Croatan.

— Dar unde este insula Croatan?

— Poate că stai în această clipă chiar pe ea. De vreo patru sute de ani nu mai figurează pe nicio hartă. De fapt, toate contururile acestor insule s-au schimbat mult.

Thad, şugubăţ, îi gâdilă nasul cu crenguţa pe care încă o ţinea în mână.

— Mai târziu, un călător, John Lawson, a povestit că a găsit aici indieni cu părul roşcat, cu ochi albaştri sau cenuşii, care după spusele lui „se mândreau nespus de înrudirea lor cu englezii”. Pretindeau chiar că strămoşii lor ştiau englezeşte pentru că învăţaseră dintr-o carte.

Lyle era fascinată de povestea lui Thad ca şi de uşorul lui accent. Mult mai puţin marcat însă decât accentul irlandez al lui Hesty care de altfel folosea şi un vocabular mult mai colorat.

— Cred însă că toate astea nu mai au importanţă, încheie Thad. Dar când locuieşti pe această insulă de Dumnezeu ştie câte generaţii, în mod firesc eşti prins de tot acest mister.

Se întoarse brusc spre ea, privind-o drept în ochi; rămaseră îndelung aşa, privindu-se în tăcere. Apoi, ca nişte ferestre care se închid, pleoapele lui Thad căzură deodată, tăind brusc contactul amical care se stabilise pentru câteva clipe între ei.

El se ridică şi-şi scutură nisipul de pe blugii foarte strâmţi.

— Gata, domnişoară Camden, cred că te-am plictisit destul cu poveştile mele.

— N-a fost deloc plictisitor, protestă Lyle, trezită parcă la realitate.

Această replică nu făcu decât să-l agaseze.

— Aşadar, eşti şi tipul ascultătoarei perfecte? Probabil că ai aflat din vreo revistă pentru femei cum să pui gheara pe un bărbat. Dacă *ochii tăi frumoşi* nu sunt de ajuns, îţi mai rămâne posibilitatea de a-l asculta cuminte pe domnul… atunci când nu poţi să-i oferi altceva.

Lyle păli. Se ridică într-o clipă, neluând în seamă mâna pe care i-o întinsese Thad ca s-o ajute să se ridice.

— Ce crezi că aştept de la tine, Thaddeus Creed? Nu ştiu ce fel de femei frecventezi, dar trebuie să fie mai

degrabă înspăimântătoare! De altfel, cine altcineva s-ar putea interesa de unul ca…

Vocea i se stinse. Rămăsese cu privirea fixată pe interlocutorul său. Nu se putea spune că era într-adevăr frumos; dar exista în toată fiinţa lui ceva atât de atrăgător, atât de masculin, încât Lyle se retrase, tulburată de gândurile care o năpădiseră.

— Nu-ţi fie teamă, domnişoară Camden! Nu arăt ca o sperietoare, dar nici nu-mi fac iluzii despre frumuseţea mea… Suntem amândoi cam în aceeaşi situaţie, nu?

Lyle îl privea, pierdută. Pistruii ei parcă ieşiseră în relief pe faţa-i palidă. Mâinile îi tremurau şi parcă auzea şi acum ecoul sarcasmelor care o urmăriseră toată viaţa.

Poate că acest aer descumpănit al ei îi smulse lui Thad o exclamaţie surdă de compătimire.

Cu un gest brusc, Lyle adună pătura, îi întoarse spatele şi fugi, împiedicându-se în nisip. Fusta albastră îi plutea în jurul gleznelor, părul era parcă un nor roşu deasupra capului. Când ajunse aproape de casă, încetini ritmul. Prietenia pe care i-o arătase Thad adineauri îi încălzise inima… Va distruge ea totul sub imperiul unui impuls? Poate că el nu avusese intenţia s-o rănească? Poate că dacă ea şi-ar cere scuze că se înfuriase…?

— Domnule Creed, regret dacă… în fine, am greşit făcând o apreciere asupra… genului de femei pe care…

Se întrerupse brusc, descumpănită. El nu părea deloc hotărât s-o ajute. Totuşi, şi el era cel puţin la fel de vinovat ca şi ea! Supărată, continuă:

— Nimeni pe lume, care să aibă măcar un atom de sensibilitate, n-ar îndrăzni să spună ceea ce mi-ai spus despre… *ochii mei frumoşi* şi celelalte. Nu sunt eu vinovată de felul în care arăt!

— Dar, domnişoară Camden, n-am pretins niciodată că aş avea *măcar un atom de sensibilitate*, îi replică el cu un calm exasperant. Iar în ceea ce priveşte femeile pe care le frecventez, este treaba mea, nu? încerci poate să trăieşti

emoţii tari, prin persoane interpuse, ca să dai un pic de culoare vieţii tale cenuşii! în ce priveşte felul în care arăţi, domnişoară Camden, nu sunt sigur că n-ai avea nicio vină. Dacă aş fi de felul meu mai bănuitor, aş merge până la a te suspecta că eşti mult mai tânără decât încerci să pari.

Nehotărâtă şi suspicioasă, cu o licărire ciudată în ochii ei albaştri, Lyle nu-şi lua privirea de la Thad. Până la urmă, cu o voce gâtuită, exclamă:

— Du-te dracului, domnule Creed!

Apoi se întoarse brusc şi alergă să se refugieze în casă.

Capitolul 2

Zilele începeau să se micşoreze. Lyle îşi petrecea ore în şir clasând şi aranjând cărţi, corvoadă care îi era uneori utilă, ca să-şi facă de lucru, atunci când simţea aţintită asupra ei privirea lui Hesty. Înţelesese foarte repede că patroana ei nu tolera trândăveala.

— O ilustrată de la tânăra noastră hoinară… anunţă Ethel.

După cum îi era obiceiul, Hesty picotea în şezlongul ei – ceea ce, fireşte, ea nega întotdeauna.

— Ei bine, adu-o s-o vedem!

— Vin imediat, doar să-mi scot impermeabilul, bombăni menajera din vestibul. Poftim, don’şoară. Cred că o să vă ungă pe suflet.

Hesty aruncă o privire pe ilustrată şi i-o întinse lui Lyle.

— Poftim, citeşte-mi-o, fetiţo; copila asta n-a ştiut niciodată să scrie citeţ.

Lyle descifră:

„M-am întors. Am petrecut bine. Îmi schimb toaletele şi sosesc. Sărutări. Pam”.

— Asta, o să cred când o să văd, mormăi Hesty.

— Thad spune că ea n-a mai venit de vreo şase ani, zise Lyle pe care o interesa mult Pamela de când fusese confundată cu ea, în seara sosirii ei aici.

— Nu-i adevărat; Thad nu era aici când a venit Pamela. Bietul băiat a stat cam mult pe continent.

După mintea lui Hesty, nicio persoană înţeleaptă n-ar trebui să părăsească insula mai mult decât ar fi necesar.

— Mai întâi au fost toate acele studii pe care el le-a făcut acolo, şi apoi toate slujbele pe care le-a avut, una mai fantasmagorică decât alta; până la urmă totuşi şi-a regăsit bunul-simţ şi s-a întors aici, unde este locul lui. Ar fi făcut-o poate mai devreme, dacă n-ar fi fost fata aceea, Darnette.

Ethel plecase între timp la bucătărie. Hesty se lăsă pe spate în balansoarul ei şi închise ochii. Îi deschise însă aproape imediat pentru a-i arunca lui Lyle o privire dezaprobatoare.

— Lasă odată alea! Este doar praf, atâta tot, bombăni ea. Ce ziceam? Ah, da, vorbeam despre fata asta, prietena lui Thad… Era frumoasă, e adevărat, nu pot spune că nu. Dar nu era făcută pentru el. Îndrăgostiţii îşi închipuie că întotdeauna se poate rezolva totul. Ei îi intrase în cap că poate trăi în altă parte decât aici. Aşa că până la urmă s-a hotărât să se mărite cu un băiat din Currituck. Thad n-a mai suflat o vorbă despre ea niciodată… În sfârşit… O idioată, ce mai.

Cu o mişcare scurtă, puse balansoarul în mişcare.

— Thad este de o mie de ori mai bun decât celălalt, cu toţi banii şi iahturile pe care le are acela!

Lyle nu avea deloc chef să asculte poveşti despre iubirile lui Thad, aşa că schimbă subiectul.

— Mă întreb când o să sosească Pam.

— Oh! O să mai treacă multă vreme, şi asta doar pentru că visează la cocioaba asta a mea, după ce eu mă voi duce să mă întâlnesc cu Creatorul, gânguri Hesty. Micuţa asta nu este proastă când e vorba despre interesele ei v ştie foarte bine că este ultima descendentă a familiei Durant! Îmi place asta la ea, pe cuvânt! Niciodată nu-şi ascunde gândurile!

Urmă un moment de tăcere, tulburat doar de trosniturile şi scârţâielile bătrânei case care gemea la asalturile vântului de nord-est. Apoi, Hesty îşi reluă firul discursului, evocând fiinţe din trecutul ei, care nu erau pentru Lyle decât nişte nume înscrise pe hârtii îngălbenite de vreme, cum ar fi de exemplu Putmanroşcatul. Acesta se bătuse cu tatăl său şi plecase apoi să colinde mările; n-a mai fost văzut niciodată. Lyle se abţinu să-şi ducă mâna la cocul ei roşcat ca focul: îşi imaginase întotdeauna, iară niciun motiv anume, că toţi din familia Durant erau bruneţi ca Hesty.

În timp ce aceasta continua să depene povestea strămoşilor ei, Lyle îşi adună în minte crâmpeiele de povestiri familiale pe care le auzise în copilărie. Cele mai multe lucruri pe care le ştia, le aflase în cursul unui interviu televizat consacrat părinţilor ei, Reade şi Julia.

Tatăl Juliei se îmbarcase de tânăr pe vasul unui armator din Wilmington, cu a cărui fiică se căsătorise mai târziu. Când se născuse Julia, tatăl ei deja murise într-o coliziune a vasului său cu un petrolier. Fata fusese crescută de familia mamei sale, la Wilmington. Julia moştenise de la mama ei frumuseţea şi darurile muzicale; un talent muzical atât de excepţional încât fusese admisă cu lauri la celebra şcoală Inillard. Aici îl întâlnise pe Reade Camden şi se căsătorise cu el.

Lyle simţea cum o cuprinde amărăciunea amintindu-şi de o poveste pe care o cunoştea atât de bine:

Reade şi Julia Camden au avut o singură fiică: pe Lyle. Dar Dumnezeu îşi întorsese ochii de la această ultimă generaţie. Părinţii nu-şi ascunseseră dezamăgirea văzând-o că crescând prea înaltă, prea slabă, lipsită de orice ureche muzicală, şi bolnăvicios de timidă. Ah! dacă ar putea Reade şi Julia să-şi vadă acum fiica – ironie a sorţii! – reîntoarsă ca simplă salariată în leagănul strămoşilor ei!

*

De la ultima întâlnire cu Thad, Lyle se străduia să-l

evite. Într-o zi, totuşi, se lăsă pradă unei curiozităţi fireşti: voia să-i vadă casa, aflată doar la câteva sute de metri. Era de fapt singura din vecinătate.

Îşi imaginase că va găsi o căsuţă modestă. Dar descoperi o superbă construcţie modernă din sticlă şi lemn de sequoia, ale cărei linii abstracte se acordau perfect cu peisajul înconjurător. În timp ce se apropia ca să arunce o privire prin geamurile uşor fumurii, un trosnet de crengi uscate o făcu să tresară. Dând la o parte o perdea de viţă sălbatică, apucă să zărească un cerb tânăr care fugea în salturi înalte peste mlaştină.

Bietul de el! Fusese cât pe-aci să dea nas în nas cu ea. Încercând să găsească din nou graţiosul animal, Lyle căută o trecere prin frunzişul des, fără să-şi dea seama că multe dintre tufişurile printre care trecea erau mai puţin inofensive decât păreau. Era cât pe ce să abandoneze urmărirea, când îl zări din nou, nemişcat pe o moviliţă de pământ, cu capul întors înapoi, o privea cu ochi mari, miraţi. Cât de frumos era, cât de graţios!… Înaintă spre el, fără să-i pese de pantofii plini de noroi care se afundau din ce în ce mai mult în mâl, nici de frunzişul din ce în ce mai des.

— Vino, vino, frumosule! îi zise ea cu o voce blândă.

Cum poţi să chemi un cerb? Lyle mai făcu un pas şi alunecă pe malul noroios. Făcu un efort teribil ca să-şi recapete echilibrul agăţându-se de crengile unui măceş şi de ceea ce ea credea că sunt doar nişte banale tufişuri. Spre regretul ei, frumosul cerb dispăru din câteva salturi.

— Fir-ar să fie!

Într-adevăr, într-un ţinut ca ăsta, cizmele şi blugii erau singura ţinută posibilă. Lyle începea să înţeleagă că ideea pe care ea şi-o făcuse despre îmbrăcămintea unei femei serioase era un pic cam fantezistă. Dar, oricum, acum era prea târziu ca să mai remedieze ceva!

— Eşti nebună?

Răcnetul lui Thad o făcu să tresară; întorcându-se

brusc, se agăţă într-o tufă de mure care părea hotărâtă să nu-i mai dea drumul. Thad era aici, foarte aproape, la vreo patru-cinci metri de ea.

— Nu te mişca, proasto!

— Nu mai urla aşa! răcni Lyle la rândul ei zbătându-se să scape

— Iar spinii, ca pentru a o pedepsi, i se înfipseră mai adânc în piele.

Prizonieră fără speranţă, nu-iA mai rămânea decât să aştepte. Din trei paşi, Thad fu lângă ea. Începu să-i desprindă ramurile din păr, din umeri, din fustă. Lyle încerca să se îndepărteze de el, nu suporta să-l simtă atât de aproape şi se ferea de delicateţea şi răbdarea de care el dădea dovadă pentru a o scoate din acest bucluc.

— Atenţie, dacă te mai mişti o să-ţi sfâşii pielea, murmură el îndepărtând cu precauţie o ramură de măceş prinsă de fusta ei. Aşa, acum cred că o să meargă.

O apucă de subsuori, o ridică şi o duse până la poteca bătătorită.

— Ce faci? Dă-mi drumul! Lasă-mă jos!

— Stai liniştită. Încetează să te mai foieşti, sau îţi dau drumul în noroi!

O puse pe un loc mai degajat şi-i mai scoase din păr o ramură spinoasă.

— Bun, acum termină cu protestele şi spune-mi mai bine de ce ai venit să spionezi pe aici.

— Să spionez? Oh!… eşti un… un personaj dezgustător! strigă ea cu o voce ascuţită.

Zgârieturile dureroase pe care acum începea să le simtă pe tot corpul, nu-i potoleau deloc furia.

— În afară de casă, nu mai este nimic de văzut pe aici. Dacă tot eşti curioasă, de ce n-ai venit să suni la uşă şi să ceri să-ţi fiu ghid? Preferi fără îndoială să te strecori ca borfaşii, pe uşa din spate?

— Ajunge! Dacă vrei să ştii, urmăream un cerb.

— De la Knob House până aici? făcu el, ironic.

— Bineînţeles că nu, nu de la Knob House. Mă… mă plimbam, şi am auzit ceva în tufişuri.

— Aşadar auzi ceva în tufişuri şi te arunci imediat în mlaştină, fără să te gândeşti ce faci? Eşti într-adevăr deşteaptă, Lyle Camden, n-am ce zice! Cum ai făcut de ai supravieţuiit până astăzi?

— Nu mă tem de cerbi, dacă asta vrei să insinuezi; şi am puţine şanse să întâlnesc vreun urs sau vreun crocodil pe aici. Singurul lucru de temut este poate taurul nărăvaş care te crezi!

— Taurul nărăvaş! Mă rog, sună destul de bine, chiar dacă comparaţia este un pic cam uzată, dragă domnişoară.

Era evident că se distra pe seama ei. Asta făcu să crească şi mai mult furia lui Lyle.

— De ce îmi vorbeşti întotdeauna ca şi cum aş fi o… ştiu eu… un om de nimic!

— Un om de nimic! Din ce în ce mai bine! Curând o să mă faci debil mintal, sau bădăran necioplit! De ce îmi interpretezi vorbele? Din simplă curiozitate, Lyle, unde ai trăit tu până acum?

Ea ar fi putut să spună: singură în spatele unui zid de cărţi; la adăpost, între paginile frumoaselor romane de drgoste…

— Cred că-ţi datorez mulţumiri pentru că m-ai scos de aici, zise ea fără tragere de inimă, ca să nu fie nevoie să-i răspundă la întrebare.

— Păstrează-ţi mulţumirile până ce voi fi terminat cu tine.

O luă de braţ şi începu s-o conducă spre casă.

— Aşteaptă, protestă ea încercând să se elibereze. Nu pot să intru în casă aşa, plină de noroi!

— Trebuie să intri. Ai venit în contact cu un oţetar otrăvitor şi trebuie să tratăm asta înainte să fie prea târziu.

— Oţetar otrăvitor? În noiembrie? Nu fi ridicol!

— În noiembrie sau nu, este acelaşi lucru când ai

avut parte de o asemenea cantitate.

— Dar erau numai măceşi!

— Plantele spinoase, da, celelalte erau Rhus Radicans, binecunoscute ca a fi la fel de virulente în starea de viaţă latentă ca şi atunci când sunt verzi. Cu pielea ta delicată, trebuie să fii deosebit de vulnerabilă. Nu mai face pe timida şi hai să mergem. Dacă o să frecăm bine pielea, putem evita ce-i mai rău.

Ajunseseră deja. Ar fi fost copilăresc din partea ei să-i refuze ajutorul. La urma urmei, nu-i vina nimănui că el are nişte maniere atât de brutale, îşi zise ea, indulgentă. Dar privirea lui Thad îi trezi din nou toate temerile: era exact privirea unei pisici care pândeşte un canar…

Lyle nu-şi putu stăpâni o uşoară exclamaţie admirativă când intră în casă. Oricât de bădăran părea Thad, trăia totuşi într-o ambianţă de eleganţă rafinată care trebuie să fi valorat o avere. Cu siguranţă că aceste covoare aşternute peste parchetul strălucitor erau autentice covoare orientale, poate chiar de Tabriz…

— Îţi place? întrebă el ironic.

— Este extraordinar!

Exclamaţia ei fusese atât de spontană încât o expresie ciudată trecu fugar pe chipul lui Thad. Dar imediat locul ei fu luat de răceala-i ironică obişnuită.

— Haide, vino, să ne ocupăm de pielea ta.

Aşezat în genunchi în faţa ei, el îi scoase pantofii şi se încruntă.

— Ce-o să faci cu colanţii ăştia sau ce naiba sunt? Sunt rupţi definitiv. Ai face mai bine să-i scoţi ca să pot să-ţi examinez zgârieturile. Încă mai ai spini prin piele; dacă nu-i scoatem, or să te infecteze…

Speriată, Lyle îşi privea picioarele.

— Unde pot să mă duc să mi-i scot?

— La drept vorbind, îmi trebuie mai mult decât un prosop ud ca să curăţ toate astea. Cel mai bine ar fi un duş bun. Nu se ştie care sunt părţile cele mai atinse: faţa,

mâinile, picioarele? Vino, o să-ţi arăt drumul.

Lyle se ridică, şovăitoare. Hotărât lucru, povestea asta ajunsese prea departe.

— Ascultă, cred că aş face mai bine să mă întorc acasă. Câteva minute în plus sau în minus nu vor schimba mare lucru…

— Câteva minute în plus pot schimba o erupţie benignă în bube mari şi dureroase care se vor infecta şi te vor face să suferi mai mult decât poţi să-ţi închipui. Trebuie să-ţi scoţi hainele astea cât mai repede cu putinţă, sunt contaminate cu seva otrăvită.

Îngrijorată cu adevărat, Lyle îl urmă. Abia dacă aruncă în treacăt o privire spre splendidul dormitor mobilat superb, în timp ce ghidul ei o conducea spre baia alăturată.

— Cred că ai aici tot ce-ţi trebuie. Mă duc să caut o bucată bună de săpun de casă.

Văzându-i pielea fragilă ca o hârtie mătăsoasă, el se încruntă.

— Poate că va fi puţin cam dureros, dar este mai bine să nu riscăm o infecţie. Freacă-te bine cu săpunul de casă şi după aceea, dacă vrei, ia şi săpunul de toaletă. Am să-ţi dau ceva să te îmbraci.

— Pot să-mi pun lucrurile mele, zise ea repede.

— Nu fi copil. Fii cuminte şi fă ce-ţi spun eu.

El ieşi şi se întoarse după câteva clipe; Lyle nu se mişcase.

— Haide, Lyle, dezmeticeşte-te! Vrei să te ajut eu?

Mereu aceeaşi privire ironică? El puse pe pat un halat de baie din buret şi-i întinse o bucată de săpun. Ca răspuns la atitudinea ei atât de suspicioasă, el îi făcu cu ochiul şi ieşi din încăpere.

Cu ajutorul unei perii de păr Lyle se frecă viguros din cap până-n picioare, atât de viguros încât crezu că o să-şi jupoaie pielea. Îşi şterse apoi un picior şi şi-l examină cu îngrijorare: era roşu şi plin de zgârieturi. Durerea era atât

de ascuţită încât începea să se întrebe dacă nu cumva *remediul* acesta îi făcea mai mult rău decât bine.

Îşi puse în sfârşit halatul de baie. Cum de putuse să se pună într-o situaţie atât de ridicolă?

— N-ai mai terminat? strigă Thad prin uşa închisă. Nu uita că ţi-am oferit ajutorul meu!

Iritată, Lyle întârzie cât mai mult, făcând ordine în baie înainte de a intra în camera alăturată. Neştiind ce să facă, profită ca să admire culoarea delicată a satinului care acoperea pereţii.

— Îţi place?

Surprinsă, ea se întoarse.

— Cum ai intrat aici?

— Mai este o uşă care dă în baie, zise el cu un zâmbet şiret; mă mir că n-ai încuiat-o.

— Nici măcar n-am remarcat-o, răspunse ea, furioasă.

Se simţea îngrozitor de stânjenită, singură cu el în această cameră, goală pe sub halatul de baie.

— Acum că m-am frecat până ce mi-a dat sângele, pot să mă întorc acasă?

— Te porţi de parcă aş avea de gând să atentez la virtutea ta, când de fapt eu mă aflu aici numai pentru a-ţi da primul ajutor.

— Nu vorbi prostii! Vreau să mă duc acasă.

— Nu te împiedică nimeni, zise el ridicând din umeri.

El se apropie de ea cu o expresie care îi trezi imediat suspiciunea; Lyle se retrase un pas şi se trezi blocată de comoda din spate.

— Biată Lyle! Biată fetiţă speriată! Mă întreb ce te-o fi făcut să roşeşti astfel: ideile care-ţi trec prin minte, sau tratamentul aspru pe care l-ai aplicat pielii tale?

Întinse o mână spre ea, atingându-i obrazul. Lyle se îndepărtă, cuprinsă de panică.

— Nu fi ridicol] Am… am o piele foarte sensibilă… M-am frecat prea tare şi… încetează! strigă ea, sincer

speriată.

Cu un gest îndemânatic, Thad tocmai îi eliberase părul care, acum, îi cădea pe umeri.

Se retrase un pas cu mâinile în şolduri, cu capul uşor înclinat, şi contempla tabloul.

— Minunat! De ce naiba ţi-l strângi astfel? Incredibil, ce înfăţişare zglobie poţi avea dintr-odată. Tu, care de obicei eşti atât de sobră în pseudouniforma ta de *Armata Salvării*! Pe cine vrei să înşeli? Şi de ce?

— Nu încerc să înşel pe nimeni! lansă ea, tăios.

Ea însăşi uimită că putea minţi astfel, roşi îngrozitor, ceea ce, adăugat la *tratamentul* pe care şi-l aplicase, dădea un efect superb. Cu capul dat pe spate, Thad izbucni în râs. Lyle încercă să fugă dar în trecere, el o apucă de mânecă; halatul alunecă şi-i dezgoli umărul.

Nu putea face nimic altceva decât să se oprească dacă nu voia să-i rămână halatul în mâinile lui. Se întoarse, furioasă, cu gura deschisă gata să protesteze.

Dar nu avu timp. Buzele lui Thad se lipiră de ale ei, într-un sărut care o făcu să se clatine. Nu semăna deloc cu tentativele fade ale lui Stan… Îngrozită, îşi dădu seama că răspunde acestui sărut cu o înflăcărare pe care nu şi-ar fi bănuit-o niciodată. Se zbătu cu disperare să scape.

— Oh! Lyle Camden, iată-te dintr-odată pradă unei mulţimi de sentimente contradictorii, murmură Thad.

Şi gura lui, abandonând buzele fetei, se rătăci pe gâtul cald, încă umed după duşul de adineauri.

Tremurând toată, Lyle se strânse lângă pieptul viril. Inima lui Thad bătea repede, sau poate era inima ei?

Cu infinită tandreţe, Thad îi muşcă uşor gâtul.

Cât de mult ura ea aceste delicioase senzaţii care o străbăteau din cap până-n picioare!

— Încetează! şuieră ea printre dinţi. Brută ce eşti!

— Ah, da? murmură el, zeflemitor.

Îi dădu puţin drumul. Ea profită şi-l respinse, apoi strigă:

— Ai grijă! Biata fetiţă speriată poate să muşte! Dă-mi drumul, ticălosule!

El începu să râdă şi-i dădu drumul de tot. Când îşi recăpătă libertatea, Lyle avu brusc o senzaţie de frig. Rămăsese pe loc, încremenită. Ochii îi străluceau printre lacrimi, lacrimi de furie, de durere, de pudoare ofensată, şi de asemenea, poate – spre ruşinea ei, trebui să recunoască – lacrimi de dezamăgire…

*

Nu-şi găsi somnul decât târziu în noapte. Amintirea reacţiei ei la agresiunea lui Thad – şi cum ar putea numi altfel ceea ce se întâmplase? – o speria. Când se străduia să analizeze sentimentele ei faţă de acest bărbat pe care-l detesta, simţea o emoţie nedefinită care dispărea brusc fără ca ea s-o poată identifica. „Cel mai rău este că el m-a sărutat în joacă”, gândea ea cu disperare. Încă din prima zi, de fiecare dată când se întâlneau, el avea o plăcere răutăcioasă s-o scoată din sărite. Azi, aceasta se transformase într-o umilinţă definitivă.

Thad pusese hainele murdare ale lui Lyle într-o pungă de hârtie şi, când venise rândul pantofilor, el făcuse un comentariu despre măsura ridicol de mică a acestora. Lyle îi spusese că, totuşi, nu se putea întoarce acasă desculţă. Din nou, Thad o apucă de cordonul halatului şi o trase spre el.

— Ce este, micuţă Lyle? N-ai încredere în mine că te pot duce acasă în siguranţă? Acum te porţi cumva ca fata bătrână care pretinzi că eşti, sau mai degrabă ca adolescenta pe care eu o bănuiesc în tine? Lyle Camden, va trebui ca într-una din zilele următoare să limpezesc acest mister; atunci voi şti cine eşti cu adevărat.

Prinsă ca într-o capcană lângă acest trup cald şi robust, Lyle îi respira parfumul, nu-l mai vedea decât pe el, nu-l mai simţea decât pe el; îşi simţea sângele pulsând în tâmple.

— Îmi dai un sărut pentru drum? Plata pentru

serviciul făcut?

Fără ca ea să se opună, el îi cuprinse din nou buzele. La insistenţa tandră a acestui sărut, Lyle nu mai opuse nicio rezistenţă. I se înmuiaseră picioarele. Ce flacără irezistibilă era aceasta care-i mistuia tot trupul? Nimic din ce se întâmplase până acum în viaţa ei n-o pregătise pentru aşa ceva. Thad o cuprinse de mijloc şi o lipi strâns de el. Ea gemu uşor, un geamăt ce semăna mai degrabă cu ţipătul unei pisicuţe aflate în pericol.

— Îţi ajunge, domnişoară Camden? murmură el cu o voce răguşită.

O privea cu un zâmbet larg, ca şi cum ar fi fost vorba despre o glumă bună.

O glumă. Exact asta era ea pentru el. Era obişnuită cu sarcasmele, cu zâmbetele ironice care o întâmpinau pe răţuşca cea urâtă născută dintr-o strălucitoare pereche de lebede. Şi totuşi, nimeni nu îndrăznise să meargă atât de departe. Şi asta o durea! O durea mai mult decât tot ce şi-ar fi putut închipui.

Thad percepuse oare ceva din această suferinţă? îşi slăbi strânsoarea, o prinse o clipă pe după umeri, apoi îi dădu drumul de tot.

— Nu încerca să înţelegi, Lyle, îngeraşule. Bărbatul este un animal ciudat care are tot felul de toane atunci când îi cade în gheare o fată frumoasă.

— Nu-ţi bate joc de mine, Thad Creed, spuse ea cu o voce abia perceptibilă. Şi nu spune că sunt o fată frumoasă pentru că ştim amândoi că nu este adevărat.

— Asta te preocupă? Sunt mai multe forme de frumuseţe, ştii bine, şi drăgălăşenia este dintre cele mai mediocre. Acum, să mergem; mă duc să aduc maşina ca să te conduc acasă. Să-i spui lui Ethel să adauge un pumn în plus de detergent atunci când îţi va spăla hainele. Şi începând de acum, încearcă să eviţi tufişurile… ai înţeles?

Capitolul 3

Dacă ar fi trecut câteva zile fără ca Lyle să-l vadă pe

Thad, stânjeneala ei ar fi luat probabil proporţii nemăsurate. Dar, chiar de a doua zi, după prânz, el îşi făcu apariţia în bibliotecă.

— N-ai nicio erupţie?

Părea perfect serios, fără cea mai mică urmă de ironie.

— Eşti doar puţin mai roz decât de obicei; din cauza săpunului, fără îndoială. Poate că tratamentul este cam brutal, dar încă este cel mai bun pentru a preveni erupţiile.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc, răspunse Lyle sec. Într-o zi sau două, după ce se vor vindeca şi zgârieturile, voi fi ca nouă.

— Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu-i aşa? Nu-ţi rămâne nicio urmă durabilă.

Îşi bătea joc de ea! Degeaba încerca el să-şi ascundă zâmbetul ironic, acesta apărea fugar din când în când.

Lyle fu cât pe-aci să reacţioneze, dar reuşi să se stăpânească. Niciodată nu-i reuşea enervarea atunci când el o tachina.

— Nicio urmă durabilă, de niciun fel, mulţumesc mult, răspunse ea calm.

Şi se apucă din nou de lucru.

— Perfect. În cazul acesta, ce-ai zice să-ţi iei o zi liberă ca să mă ajuţi să fac cumpărăturile de Crăciun pentru Hesty?

— Ai nevoie de cineva pentru asta? întrebă ea, bănuitoare.

— Ei bine… pentru un bărbat, nu-i o misiune uşoară. Hesty vrea să ofere cadouri tuturor elevilor săi de la şcoala de duminică şi tuturor membrilor Congregaţiei. Şi ca de obicei, eu trebuie să mă ocup de asta.

— Atunci, dacă este un obicei, nu văd de ce ai avea nevoie de mine, zise ea, pe acelaşi ton sec.

— Hesty a fost cea care mi-a sugerat asta, continuă el pe un ton detaşat. Până acum, am avut întotdeauna dreptul la o… asistenţă feminină. Dar anul acesta, sunt singur.

— De ce nu te adresezi *asistentei* tale obişnuite?

— Nu este disponibilă.

Aparent resemnat, el ridică din umeri, apoi continuă:

— Oh! Bineînţeles că, după ceea ce s-a întâmplat ieri, bănuiam că n-ai să accepţi! remarcă însă că, în realitate, lui Hesty îi faci un serviciu. Dar spune-mi măcar, ai idee ce cadouri se pot oferi femeilor… să zicem, între cincizeci şi nouăzeci de ani? Pentru bărbaţi, mă mai descurc; cadourile pentru femei mă prăbuşesc însă în abisuri de nedumerire.

Se lăsă să cadă într-un balansoar, cu mâinile pe genunchi, şi începu să gândească cu voce tare:

— Poate nişte praline… sau fondante?… şi apoi, whisky, fireşte.

Fără voia ei, Lyle izbucni în râs.

— Bine, am să merg cu tine. Dar numai din cauza lui Hesty, să ştii.

— Evident! Şi eu pentru ea o fac. Ce-ţi imaginai?

Îi aruncă o privire indignată atât de prefăcută încât Lyle nu se putu abţine şi amândoi izbucniră într-un râs copios.

— Mâine dimineaţă la ora nouă, îţi convine? Hesty trebuie să primească o delegaţie parohială şi va fi oricum prea ocupată ca să mai facă altceva; marea epopee familială va mai aştepta.

— Eu vă trebui totuşi să şterg praful din vestibul înainte de sosirea invitaţilor, chiar dacă Ethel pare să creadă că trebuie să-l lăsăm acolo, adăugă Lyle cu un zâmbet amuzat.

Nu-i venea să creadă că se simte dintr-odată atât de relaxată în prezenţa lui Thad Creed. Cu el, lucrurile nu se petreceau niciodată aşa cum te-ai fi aşteptat; avea talentul să te prindă pe picior greşit.

Totuşi, Lyle îşi reluă înfăţişarea serioasă şi o atitudine demnă pentru a-i reaminti că ea trebuia să se reapuce de treabă, dacă el îi îngăduia. Curând, Hesty va coborî pentru obişnuita lor şedinţă de după-amiază.

— Pe unde aţi ajuns? Avansează ceva?

— Nu prea mult. Hesty pierde mult timp evocându-şi amintirile. Şi apoi, au fost atâtea jurnale şi documente de clasat! Cele mai multe dintre ele erau aproape prea fragile pentru a fi manipulate. Ceea ce ne complică şi mai mult treaba, este că Hesty îşi aminteşte rareori pentru ce le-a păstrat. Eu trebuie să le citesc din scoarţă-n scoarţă ca să descopăr numele vreunui membru de familie.

Thad, cu ochii întredeschişi, o examina.

— N-ai de ce să te justifici faţă de mine, Lyle. Cel mai important este s-o faci pe Hesty fericită, să-i ţii mintea trează. Cred că faptul că are pe cineva care s-o asculte a ajutat-o să semneze un nou contract cu viaţa. Mi se pare că ţi-am spus deja că eşti ascultătoarea ideală, nu?

Lyle văzu din nou apărând acel zâmbet ironic. Tulburată, se cufundă în examinarea unor hârtii şi chiar scăpă câteva pe jos.

Thad se aplecă să le adune şi i le întinse spunând:

— Trec să te iau mâine dimineaţă.

*

Soarele era strălucitor. Nu reuşea totuşi să încălzească vântul care sufla cu putere, şi maşina cea mare ce mergea de-a lungul plajelor înguste era scuturată frecvent de rafale. Ghemuită plăcut în luxoasa limuzină, Lyle era teribil de conştientă de prezenţa bărbatului aşezat lângă ea. Parfumul apei lui de toaletă, amestecat cu cel de tutun şi de lână, vederea mâinilor lui viguroase conducând cu măiestrie puternica maşină provocau în ea o ciudată impresie de slăbiciune.

Cutreierară prin magazine, alegând eşarfe, mănuşi de lână, tutun fin, fulare şi o cantitate imensă de tot soiul de dulciuri… dar nu şi praline!

Thad propuse să se oprească undeva să mănânce. O duse pe Lyle la un restaurant pescăresc. Supa de scoici era aproape la fel de bună ca şi cea făcută de Ethel.

Aşezaţi în faţa unor porţii de păstrăvi, trăncăneau

relaxaţi, vorbind despre mobilele şi tapetul de plastic care acoperea pereţii şi pe care le vedeai acum peste tot. Ajunseră astfel să vorbească despre splendidele panouri de lemn care împodobeau pereţii la Thad acasă.

Acesta remarcă:

— Costul mâinii de lucru este atât de mare astăzi încât acele panouri au devenit nepreţuite. Pentru majoritatea oamenilor, ele sunt inabordabile. La mine însă, această cheltuială se justifică pentru că, într-un anume fel, este o casă model.

Chiar dacă era o admiratoare a frumuseţii acelei case, Lyle găsi atitudinea lui Thad destul de vanitoasă. Văzându-i încruntarea dezaprobatoare, el o linişti cu un zâmbet:

— Poate că nu ştii încă, dar eu sunt arhitect; casa aceasta este una dintre creaţiile mele. Vreau să arăt eventualilor clienţi cum mi-ar plăcea mie să construiesc. Bineînţeles, dacă s-ar comercializa acest prototip, s-ar putea folosi tehnici mai puţin costisitoare.

Lyle îl privea, foarte mirată.

— Nu m-am întrebat niciodată cu ce te ocupi ca să-ţi câştigi pâinea! Cei mai mulţi bărbaţi pe care i-am cunoscut la Frisco se zbăteau în stânga şi-n dreapta, fără un plan precis. Vreau să spun, fără o meserie adevărată care să le ocupe timpul.

— Oh, eu am un plan foarte precis, zise el cu un zâmbet seducător.

— În orice caz, asta explică de ce ai o casă atât de mare doar pentru tine singur. Pentru că locuieşti singur, nu-i aşa?

Lyle ar fi vrut în clipa asta să-şi muşte limba pentru că-i scăpase această întrebare indiscretă. Ce o interesa pe ea dacă el locuia singur sau nu? Şi nici faptul că era acum la căldură, relaxată după o masă bună, nu era un motiv să-şi abandoneze atitudinea rezervată. Thad Creed era genul de bărbat care ştia să profite de cea mai mică slăbire a

vigilenţei ei.

— Da, locuiesc singur; cu excepţia unei perle rare numită Berthalee Willis. Femeia asta munceşte cât patru; în plus, este şi o adevărată maestră în gătitul specialităţilor noastre regionale. Singurul necaz este că de cele mai multe ori este absentă decât prezentă.

— Şi ce se întâmplă când ea nu este aici?

— Este îngrozitor!

— Bănuiam eu, zise Lyle râzând.

Ieşiră din restaurantul plin de fum. Lyle îşi ridică gulerul. O să se îndure oare să cheltuiască şi să-şi cumpere o pereche de cizme? se gândea cu părere de rău la cele pe care i le dăruise lui Carol, nişte cizme minunate din piele fină. Ce schimbare în modul ei de viaţă! Doar cu puţin timp în urmă, putea să-şi cumpere orice fără să-i pese cât costă. Când ai nişte părinţi care câştigă fabulos ca vedete de televiziune, ţi se pare absolut firesc să fii bine îmbrăcată. Lyle nu avusese niciodată gusturi extravagante, aprecia de obicei stilul simplu şi culorile discrete. Dar punea mare preţ pe calitate şi pentru ea fusese o încercare dură să se trezească oarecum fără un ban.

— Lyle?

Thad o privea amuzat. Ea se trezi din visare.

— Unde erai? Tocmai ţi-am propus să trecem pe la magazinul de ceramică înainte să ne întoarcem acasă.

Lyle renunţă la cizme şi grăbi pasul ca să poată să-şi urmeze însoţitorul. Tocmai ajunseseră la maşină unde voiau să scape de toate pachetele, când se auzi dintr-odată o voce în spatele lor:

— Thad, tu eşti? Desigur, tu eşti, dragul meu!

Cei doi se întoarseră brusc. Lyle făcu ochii mari când zări superba creatură aflată în faţa lor, cu braţele întinse; „ca într-o poză” îşi zise Lyle într-un acces de invidie.

— Cora! Ce naiba faci aici? exclamă Thad, cu un zâmbet radios.

— Oh! Dragule, tocmai pe tine voiam să te văd! Ai

mâncat de prânz? *Trebuie* să-ţi faci timp o clipă ca să-mi dai un sfat… te rog, Thad, făcu ea cu cochetărie.

Lyle se simţea cu adevărat în plus; rămăsese plantată aici, neştiind ce să facă. Tânăra femeie îi luă capul lui Thad în mâini şi începu să-l sărute cu insistenţă.

Numai pentru că avea o mulţime de pachete nu o cuprindea şi el în braţe, îşi zise Lyle cu ciudă. Se întoarse să-şi pună propriile pachete în maşină. Ezită o clipă, întrebându-se dacă Thad avea sau nu de gând s-o prezinte. Dar această Cora Nu ştiu-cum vorbea ca o mitralieră şi Lyle începuse să tremure de frig.

Se aşeză indispusă, pe scaunul din faţă. Fără să vrea, compara sărutul la care fusese martoră cu acela pe care i-l dăduse Thad. Pe ea el vrusese doar s-o tachineze, pentru că-şi dăduse seama ce simţea, rămasă la bunul lui plac, prizonieră în dormitorul lui… În schimb, în sărutul pe care i-l dăruise Corei nu mai era nici urmă de glumă. Dar, trebuia să recunoască, ce diferenţă între frumoasa femeie îmbrăcată în haină de vizon, cu chipul fin ca al unei păpuşi de porţelan, şi lungana roşcată într-un halat de baie de trei ori mai mare ca ea!

Soarele, coborât spre orizont, îşi aruncă ultimele raze în parbrizul maşinii. Lyle strănută. Scotocea după un şerveţel de hârtie, când portiera se deschise şi Thad se aplecă spre ea.

— Lyle, aş vrea să ţi-o prezint pe Cora Lambert. Cora, ea este Lyle Camden.

Aplecată peste scaunul ei, cu un aer stângaci, Lyle ridică ochii bâiguind un vag „încântată”. Tocmai pusese mâna pe o batistă de hârtie şi încerca să-şi stăpânească un nou strănut.

Fără succes… Strănută zgomotos. Thad se întoarse spre Cora.

— Aş face mai bine s-o duc pe micuţa asta la Hesty, înainte ca să facă vreun guturai. Te sun eu şi stabilim o întâlnire… de acord?

— Mai stau câteva zile la vilă, apoi mă întorc la Elizabeth City. După asta, numai Dumnezeu ştie când voi mai putea veni aici…

Ridică din umeri cu o mutriţă fermecătoare, ceea ce-l făcu pe Thad să-i cuprindă amândouă mâinile într-ale lui. Scăpat de pachete, acum era liber s-o îmbrăţişeze. Lyle rezistă cu greu ispitei de a-i privi prin geamul din spate al maşinii.

Pe drumul de întoarcere, creierul ei clocotea de întrebări pe care n-avea deloc dreptul să le pună. Se vedea bine că Thad era cufundat în gândurile lui; abia dacă scoase vreo trei cuvinte înainte să oprească în faţa casei.

— Aşteaptă, am să te ajut să cari în casă toată grămada asta de pachete. Mă tem că ţie o să-ţi revină sarcina să împachetezi toate astea.

— Nu-i o corvoadă prea grea, nu mă sperie, răspunse Lyle, profund iritată, fără niciun motiv aparent.

— Să nu-mi spui că faci parte dintre acei oameni care se înduioşează în faţa cutiilor cu bomboane şi a îngeraşilor strălucitori.

— Nu-i nevoie să te înduioşezi, cum zici tu, pentru a aprecia zilele de sărbătoare, răspunse ea rece, cu un aer provocator.

Răspunsul ei îl făcu să râdă cu poftă, şi o lovi uşor cu un deget peste nas.

— Ce creatură complicată şi nostimă eşti, Lyle Camden! într-una din zilele astea…

Îşi lăsă fraza în suspensie. Lyle rămase cu privirea aţintită pe uşa care se închisese în urma lui, întrebându-se dacă tristeţea nedefinită pe care o resimţea avea vreo legătură cu Thad şi Cora Lambert…

*

În sfârşit Pamela Durant sosi şi Lyle uită de Cora Lambert. Dacă pe Thad Creed nu-l uita, nu putea spune că nu încercase. El continua să fie o mare ameninţare pentru principiile ei de independenţă din care îşi făcuse o regulă

de viaţă.

Lyle, în mod inconştient, îşi construise o imagine a Pamelei Durant. Care nu-i fu surpriza când văzu o fată vioaie trecând cu un pas nonşalant pragul casei, cu un rucsac în spate. Lyle îşi imaginase o tânără bronzată, dezinvoltă, cu părul lung decolorat de soare plutindu-i liber pe umeri; se afla însă în faţa unei fete suple, slabe, cu părul scurt, îmbrăcată într-un şort kaki şifonat, cu un pulover pe gât, şosete şi pantofi sport.

Lyle tocmai traversa vestibulul ca să se ducă în bibliotecă, cu câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână.

— Pamela? făcu ea nu prea convinsă.

— Dar tu cine naiba eşti? întrebă noua sosită, lăsându-şi rucsacul să cadă şi întinzându-şi muşchii. Uf! M-am cocoşat! Am făcut autostopul pe o Honda 350! Nu mai fac niciodată aşa ceva! mai ai cumva vreo ceaşcă din băutura asta?... Şi vreau sandviş, sau ceva de genul ăsta. Mor de foame.

Mai mult amuzată decât supărată, Lyle bolborosi ceva în sensul că trebuia să-i ducă acum cafeaua lui Hesty.

— Nu-ţi face probleme, dă-mi-o mie, i-o duc eu.

— Este aici, în bibliotecă, preciză Lyle întinzându-i ceaşca aburindă.

— În bibliotecă! Ia te uită! Ultima oară când am fost aici, era doar un fel de magazie...

Pamela luă ceaşca şi dispăru, strigându-şi mătuşa cât o ţinea gura.

Lyle ridică din umeri, sorbi o gură de cafea şi se întoarse în bucătărie ca să execute ordinele Pamelei. Nu era de mirare că o luase drept servitoare. Îmbrăcată cum era, cu bluza ei de bumbac şi şorţul albastru pe care şi-l punea când lucra, oricine s-ar fi înşelat. De altfel, de ce ar deranja-o nuanţele între *servitoare* şi *dactilografă-doamnă de companie*? O angajată este o angajată, şi o Durant este o Durant, conchise ea cu un zâmbet forţat.

— Lyle mă ajută în cercetările mele asupra istoriei

familiei, explică Hesty câteva minute mai târziu, după ce le prezentă pe cele două fete una alteia.

Ochii ei obosiţi făceau eforturi pentru a le privi pe rând.

— Păreţi de aceeaşi vârstă sau aproape, remarcă ea. O să fie bine pentru Lyle să aibă în casă o fată de vârsta ei. Nici n-are cu cine să vorbească, biata de ea, în afară de Thad.

— Dumnezeule, Hesty, pune-ţi ochelarii şi priveşte mai bine, făcu Pamela, un pic vexată.

O privi pe Lyle, intrigată, şi la sfârşit scoase un momăit semnificativ. Lyle, pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată, se ridică să adune ceştile de cafea şi farfurioarele. Când să iasă din încăpere, o auzi pe Pamela întrebând, fără ca măcar să catadicsească să vorbească mai încet:

— Unde naiba ai găsit-o, Hes? Să nu-mi spui că Ethel şi-a dat demisia?

Lyle nu auzi răspunsul lui Hesty. Ajunsă la bucătărie, goli tava şi îi încredinţă ceştile lui Ethel.

— Micuţa Pam a reuşit deja să te enerveze? E de speriat ce mai trăncăneşte fata asta! Oricum, cu ea, ştii la ce să te aştepţi.

Ethel se aşeză la masă şi Lyle se apucă să spele vasele, ceea ce era o mică victorie în faţa lui Ethel care n-avea încredere s-o lase să facă ceva. De fiecare dată când sufla vântul de nord-est.

Ethel, care suferea mai mult de *reumatismele* ei, îi dădea voie Lylei să spele vasele, şi chiar s-o ajute la pregătirea mâncării.

În timp ce îşi făcea treaba, Lyle îşi aminti că, de la sosirea ei la Knob House, ocupa camera Pamelei. Nu se găsise o altă soluţie; casa era mare dar nu erau decât cinci dormitoare. Dintre care, unul servea drept cămară. Un altul, cel mai mic, era atât de friguros şi umed încât era aproape de nelocuit. După spusele lui Ethel, erau şi nişte

scurgeri prin acoperiş, toată încăperea era mucegăită. Dar Lyle trebuia să se mulţumească şi cu asta…

Se apucă aşadar să se mute şi să schimbe cearşafurile. Din fericire, tocmai terminase când Pamela se hotărî să urce. Lyle n-avea niciun chef de *sporovăială ca între fete*. Până acum, Hesty şi Ethel fuseseră înşelate de mica ei farsă; cu Pamela, s-ar putea să fie altfel, n-o să se lase poate păcălită atât de uşor. Cum va face faţă Lyle tuturor întrebărilor indiscrete despre vârsta ei, despre trecutul ei, etc.?

*

Când după prânz, Hesty urcă să-şi facă siesta, Pam urcă în urma ei şi coborî aproape imediat; într-o clipă, se schimbase. Îşi pusese o rochie bleu-lavandă, până la mijlocul gambei, şi un pulover negru, dar rămăsese în aceiaşi pantofi.

Întâlnind-o pe Ethel în vestibul, începu să trăncănească un pic cu ea. Lyle avu astfel ocazia s-o observe câteva clipe fără ca ea să-şi dea seama. Pamela avea nişte trăsături bine conturate, un profil elegant şi fin, bărbia mică cu o gropiţă în mijloc, nasul mic şi el şi foarte drept. Mai avea nişte ochi mari, negri, cu o privire foarte vioaie, pielea mată, fără machiaj, şi părul întins. Iar silueta ei suplă, dacă nu slabă, nu era lipsită de graţie.

Deodată Lyle tresări: bărbia aceasta… dar era exact ca a ei! Cum spusese Thad? Ah da… *bărbia voluntară a familiei Durant*. Şi dacă ar fi fost doar bărbia!… Oh! Spera ca nimeni să nu observe mai mult decât diferenţa culorii ochilor sau a părului pentru că ea semăna mult prea mult cu verişoara ei pentru a fi în siguranţă.

— Thad se află cumva aici în momentul acesta? o întrebă Pamela pe Ethel. Apoi, fără să mai aştepte răspunsul: Alerg să-l văd. Nu l-am văzut de atâta vreme! A rămas acelaşi oribil *macho*, sau s-a mai cuminţit cu vârsta?

— Ce naiba, Pam, nu trebuie să vorbeşti aşa!

— Haide, Eth. Vremurile s-au mai schimbat de când

tu flirtai cu prietenul tău în curtea şcolii de la ţară.

— Pamela Durant, încetează să vorbeşti prostii!

Răspunsul Pamelei fu un hohot de râs. Se înveli în şalul său şi anunţă că fără îndoială va lipsi toată după-amiaza.

— Trec să-i văd şi pe fraţii Burns; presupun că Bob s-a însurat de acum. Cât îl priveşte pe Johnny, acesta n-o să se aşeze niciodată la casa lui.

— Ştii foarte bine că Bob nu s-a însurat, şi că nici n-are de gând, don'şoară. Nu e cazul să râzi de mine.

Se înnoptase de-a binelea când Pamela se întoarse. Se trânti într-un fotoliu, îşi întinse picioarele şi îşi aprinse o ţigară.

— Fir-ar să fie! Ca un făcut, Thad trebuie să se ducă la Elizabeth City, exact a doua zi după sosirea mea!

Hesty aţipise în fotoliul său; auzind-o pe Pamela, deschise un ochi şi mormăi ceva. Pentru Pam era suficient ca să poată continua, pe un ton posac:

— Aş face pariu pe orice că iar este vorba despre acea Darnette. Credeam că a terminat cu ea când l-a lăsat baltă şi s-a măritat; ei bine, nu, ea este din nou *în circulaţie* şi a pus gheara pe el, după câte am auzit. Vrăjitoarea aia bătrână! A mai venit cumva pe aici?

Hesty sforăia încetişor. Pam se întoarse spre Lyle. Aceasta ridică din umeri; nu-şi amintea să fi întâlnit pe cineva răspunzând la acest nume.

— S-a căsătorit cu unul… cum îl chema? Un tip din Currituck care a câştigat o mulţime de bani transformându-şi ferma în loc de vânătoare la modă. Fireşte, era bogat înainte ca ea să se mărite cu el. Acum, l-a părăsit, sau el a părăsit-o… nu mai ştiu. În orice caz, este o catastrofă: bietul Thad întotdeauna a căzut de fraier cu ea. Cu siguranţă că ea îşi zice că ar fi un soţ bun acum că a devenit arhitect… chiar dacă el nici nu vrea să audă să se mişte de aici. Ea a detestat întotdeauna insula asta. Ah!… Lambert, ăsta-i numele pe care-l căutam… numele soţului

Corei.

— Pamela, zise Lyle, dacă nu te superi, eu aş vrea să mă duc la culcare. Oricum, nu ştiu nimic despre toate astea.

— De ce? N-ai chef de trăncăneală? Eşti deasupra acestor bârfe?

— Nicidecum! în principiu, nu vorbesc despre ceea ce nu ştiu, atâta tot.

Lyle îşi dădu seama că fraza ei era insuportabil de pretenţioasă, dar aceste cuvinte aveau măcar avantajul să întrerupă o conversaţie care devenea stânjenitoare.

— Pe toţi sfinţii! Iată ce ne trebuie ca să mai înveselim puţin casa asta veche! O persoană pioasă şi sfântă! Aşadar, Lyle, dacă nu vrei să cobori până la noi, simpli muritori, ce-ai zice de o partidă de domino, înainte să-ţi bei ciocolata de seară şi să te culci?

Lyle zâmbi fără voia ei. Pam îi răspunse cu un zâmbet drăgălaş.

— Îmi pare rău, Lyle. Toată lumea ştie cât sunt de insuportabilă... Şi dacă tot sunt la ora penitenţei, iartă-mă şi pentru că te-am exilat în chilia aia! Dar oricum, prefer să stai tu în ea decât eu.

— Chilie? Ah, cămăruţa de sub acoperiş! O să fie foarte bine. Ştiam că tu ai dreptul la cealaltă. Dar am aşteptat până în ultima clipă ca să mă mut.

— Este normal. Dar atenţie! Dacă plouă, îndepărtează-ţi patul de perete, este mai bine.

*

În zilele ce urmară, Lyle o văzu puţin pe Pamela. Aceasta avea în fiecare zi o mulţime de planuri, în care erau amestecaţi, cel mai adesea, cei doi fraţi Burns. Bob, cel mai mare, era un bărbat calm, cu faţa bronzată; se apropia de vreo treizeci de ani şi o trata pe Pamela ca pe o puştoaică un pic cam agresivă. Johnny, cel mai mic, le tachina fără încetare pe Hesty şi Ethel; zâmbetul lui fermecător şi maliţios aprindea scântei de plăcere în ochii

lor obosiţi. Johnny se purta cu Lyle amabil şi dezinvolt. De altfel, Pamela îi arunca priviri ucigătoare când devenea prea familiar. Dar niciunul dintre ei nu-i propuse Lylei să-i însoţească în plimbările lor.

Printr-un capriciu obişnuit vremii din această regiune, timpul deveni ploios şi furtunile se înteţiră. Ethel se refugia în patul ei cu o buiotă şi un tub de unguent antireumatic. Hesty era iritabilă şi nu mai avea mintea la lucru. Toate astea erau în favoarea Lylei care, din cauza bolii lui Ethel, avea deja în grijă toate treburile domestice.

În sinea ei continua să refuze să recunoască faptul că Thad îi lipsea. Acesta încă nu se întorsese de la Elizabeth City. Era oare Cora Lambert cauza acestei absenţe? Gândul acesta îi era foarte neplăcut. Din frânturi de discuţie între Pam, Hesty şi Ethel, ea aflase că această Cora Lambert, născută Darnette, fusese inspiratoarea casei lui Thad. Când ea se căsătorise cu altcineva, el nu făcuse niciun comentariu. După spusele lui Pam, pur şi simplu el terminase casa şi se instalase în ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Oricât de ilogic ar fi părut, Lyle suporta greu gândul că un bărbat atât de mândru ca Thad, şi care părea invulnerabil, se lăsa umilit de o femeie. Ea cunoştea prea bine din proprie experienţă durerea de a fi respinsă de cineva, pentru a dori asta şi celui mai mare duşman al ei. În orice caz, ambiguitatea sentimentelor ei faţă de el nu făcea decât s-o tulbure…

Capitolul 4

— Dumnezeule! Parcă ai fi un cadavru ambulant!…

În felul acesta o întâmpină Pamela pe Lyle la micul dejun.

— Mulţumesc, mormăi Lyle lăsându-se să cadă pe un scaun.

Plouase toată noaptea. Ea se trezise îngheţată de frig, tremurând toată, într-un pat pe jumătate inundat, cu ochii arzând, cu capul greu. Până ce se îmbrăcă să coboare

la micul dejun, capul greu se transformase într-o migrenă înfiorătoare.

— Ai avut o noapte proastă, nu? o întrebă Pam cu simpatie. Ţi-am zis să-ţi depărtezi patul de perete. Dacă o să continue să plouă, o să pornim toţi în derivă. De îndată ce se va face vreme bună, o să mă sui pe acoperiş ca să astup găurile mai mari, la nevoie chiar cu umbrele.

— Asta nu, don'şoară. Să nu te mai aud spunând că te sui pe acoperiş! strigă Ethel.

— Nu-ţi face griji, Ethel. Or să mă ajute Bob şi Johnny. Îmi datorează măcar atât după corvoada pe care am făcut-o pe barca lor.

Uşa bucătăriei se deschise; Pam se întoarse şi exclamă:

— Thad!

Lyle se ridică imediat şi plecă să caute aspirină şi să-şi ascundă faţa în flăcări.

— Ce mai faci, Pam? Ţi-am lipsit?

— De parcă n-ai şti! Ce mai este pe la Elizabeth City de te repezi acolo de îndată ce sosesc eu? De altfel, să nu-ţi imaginezi că nu ştiu!

Ochii lui Thad licăriră.

— Nu crezi că depăşeşti un pic limitele, Pam?

— Dar, Thad, asta nu-i…

— …nu-i deloc treaba ta, încheie el fără să ridice tonul.

Se întoarse apoi spre Lyle.

— Bună ziua, Lyle. Nu prea pari în formă în dimineaţa asta.

— Mulţumesc mult de compliment, răspunse ea pe un ton acru. Părerea lui Pam este că arăt ca un cadavru ambulant.

— Puştoaica asta are limba cam ascuţită, nu-i aşa? comentă el, flegmatic.

Şi o lovi uşor pe spate pe Pam care se ridica să-şi ia cafeaua.

În aceeaşi clipă intră Hesty. Thad o ajută să se aşeze, în timp ce Ethel începuse să mai bată nişte ouă.

— De ce iei medicamentele astea? întrebă Ethel.

— Mă doare capul.

Lyle umpluse un pahar cu apă ca să înghită comprimatele. Thad i-l luă însă din mână.

— Încă n-ai mâncat nimic, nu-i aşa? întrebă el examinându-i faţa răvăşită.

— Nu prea mi-e foame, murmură ea.

Încercă să-şi ia paharul din nou, dar Thad îl goli în chiuvetă. Lyle îi aruncă o privire furioasă care nu păru să-l impresioneze.

— Aşază-te şi ia mai întâi puţină omletă. După aceea, dacă o să mai ai nevoie, poţi oricând să iei un comprimat, o sfătui el.

Agasată de tonul lui superior, Lyle se înfurie.

— Nu-mi dicta tu ce să fac!

— Haide, nu face prostii.

O prinse de umeri şi o obligă să se aşeze, în ciuda rezistenţei ei. Înainte ca ea să aibă timp să se opună, el începu să-i maseze muşchii de la baza gâtului.

— Sunt tari ca piatra, remarcă el. Oamenii roşcaţi sunt întotdeauna mai crispaţi, este lucru ştiut.

— Culoarea părului n-are nimic de a face cu asta. De altfel, mă doare capul, nu gâtul, mormăi ea.

Cu toate acestea, începea să se relaxeze, mâinile robuste ale lui Thad aveau un efect magic. Lyle închise ochii o clipă: era ca şi cum ar fi fost singuri amândoi.

— Ei bine, asta da! Acordăm acum îngrijire şi personalului în casa asta?... N-ai un loc şi pentru mine, Hesty? făcu Pam, pe un ton glumeţ.

— Nu fi obraznică, fetiţo, ripostă mătuşa ei.

— Poftim, Lyle, ia mănâncă asta, zise Ethel aducând omleta. După aceea, n-o să mai ai nevoie de comprimate ca să-ţi repari capul. La mine însă este o altă poveste; toată noaptea m-au înjunghiat picioarele.

— Inutil să insişti, Ethel, n-am să-ţi fac masaj la picioare, zise Thad într-un hohot de râs.

Îi mângâie uşor braţul lui Lyle înainte să-i dea drumul şi să se aşeze şi el.

Cele câteva minute de stranie intimitate zburaseră; dar, lucru surprinzător, odată cu ele dispăruse şi durerea de cap. Lyle avea o profundă senzaţie de bine privind cele patru persoane aşezate aici, în jurul mesei. Cât de repede ocupaseră un loc important în viaţa ei! Acum îşi dorea să nu trebuiască să le părăsească niciodată.

Din păcate, acest vis se făcu foarte curând ţăndări. Thad anunţă sosirea iminentă a părinţilor Pamelei. Hesty exclamă:

— Medwin? Mă rog, el n-a mai petrecut aici Crăciunul de prin… ia să vedem… de prin 1967! Anul în care gemenii lui Lorrie au făcut în acelaşi timp apendicită; s-a scris despre asta în *Coastland Times*; nu mai departe decât ieri tocmai am recitit articolul!

— Dumnezeule, ce mai vrea şi ăsta?! exclamă Pam.

— Probabil acelaşi lucru ca tine, don’şoară. Şi apoi, nu spune *ăsta* atunci când vorbeşti despre tatăl tău.

Pam reluă, schimbând tonul:

— Ultima oară când am avut veşti despre el, *dragul* de tata era la Key West. Nu văd ce l-a apucat să vrea să vină aici. L-o fi înţepat vreo muscă…

În timp ce Pamela, spre groaza lui Ethel, continua să vorbească cu cinism despre părinţii săi, pe Lyle o apucă din nou migrena. Se ridică şi luă o tabletă de aspirină. Thad o privea cu o simpatie indulgentă; ridică resemnat din umeri, iar ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Bun, asta este, dar cineva ar face bine să-mi spună unde o să-i instalez, declară Ethel.

— Oh, Doamne! Aşa este, gemu Pam. Thad, n-ai putea să-i găzduieşti tu, din întâmplare?

— Din păcate, nu. Aştept să sosească familia Simpson, nişte vechi prieteni de familie. Sunt *complet*, ca

să zic aşa.

— Perfect, rezolvă Pam scurt problema. Atunci, Lyle va avea dreptul la câteva zile de vacanţă. Cu siguranţă că are familie sau prieteni cu care ar vrea să petreacă Crăciunul. Pică tocmai bine.

Vorbea despre Lyle ca şi cum aceasta ar fi fost absentă.

— Şi când sosesc, Thad, mama şi tata?

— Pe 22. Vor rămâne până pe 25.

— În ziua de Crăciun? Perfect. Lyle, tu o să-ţi iei un concediu pe perioada asta. Pam făcea planurile de bătaie ca un general. Eu mă voi instala în camera lui Lyle – ce dovadă de dragoste filială! Iar mama cu tata vor dormi în camera mea. Iată că s-a aranjat. De îndată ce va sta ploaia, o să mă duc să-i aduc pe Bob şi Johnny ca să se urce pe acoperiş să astupe găurile. Una este să plouă peste Lyle. Dar nu şi peste mine!

Părea că glumeşte, dar Lyle nu era prea sigură de asta. Ethel îi spusese limpede: Pam spune întotdeauna ce gândeşte.

*

Lyle se gândea cu tristeţe la vacanţa care se apropia. Refuza să-şi recunoască marea dezamăgire de a fi exclusă din planurile lor de sărbători. Abia dacă îşi amintea de ultimul Crăciun adevărat pe care-l petrecuse cu părinţii săi. Fusese de fapt un cocteil la San Francisco într-o indescriptibilă hărmălaie de oameni de televiziune, o hărmălaie care cu greu putea fi considerată o sărbătoare de familie. Şi iată că acum nu va participa nici la aceasta. Fără să mai pună la socoteală faptul că Thad cu siguranţă va participa…

Într-o zi, Pam îşi făcu apariţia îmbrăcată într-una din cele două rochii pe care le purta alternativ cu blugii. Se lăsă să cadă în balansoarul lui Hesty, aprinse o ţigară şi întrebă fără nicio introducere:

— Ia spune-mi, Lyle, ai fost logodită vreodată?

Lyle începu să râdă.

— Oh, nu, slavă Domnului!

— Bănuiam eu, reluă Pam cu francheţea ei aproape ofensatoare. N-ai avut nici măcar un flirt?

— Nu, nu chiar. De ce?

— Aşa. Pam ridică din umeri. Dar spune-mi, crezi în căsătorie?

Fără nici cea mai mică ezitare, Lyle afirmă că credea în căsătorie. La urma urmei, Reade şi Julia fuseseră absolut fericiţi împreună, chiar dacă, în calitate de părinţi, cam lăsaseră de dorit. Lyle se imagină dintr-odată alături de Thad… Dar îşi alungă foarte repede această imagine din minte.

— Dar tu, Pam, ai pe cineva în vedere?

— Doar nu crezi totuşi că eu cred în toate poveştile astea cu *fidelitate până ce moartea ne va despărţi* etc? Dacă vrei să ştii părerea mea, asta este o chestie bună numai pentru a-i îmbogăţi pe avocaţi. Nu, dacă voi fi vreodată atrasă de un bărbat… pe bune, vreau să spun, aş începe prin a trăi cu el. Dacă totul merge bine şi *dacă* hotărâm să avem copii, atunci m-aş putea gândi la măritiş.

— Adică, dacă n-o să meargă cu primul, o să încerci cu un al doilea, apoi al treilea, şi aşa mai departe, comentă Lyle, ironică. Nu ţi se pare cam uşuratic? Nicio legătură, niciun angajament. Şi unde se vor opri toate aceste încercări?

— Uf! Vorbeşti la fel ca mama. Ea se consideră mulţumită cu bridge-ul ei săptămânal, cu vizita săptămânală la coafor şi cu cearta ei săptămânală cu tata din cauza banilor.

— Lucrurile nu se petrec obligatoriu astfel, îi răspunse Lyle cu convingere.

N-ar fi putut spune exact de unde îi venea această certitudine, dar era convinsă că, pentru unii fericiţi aleşi, dragostea există cu adevărat şi căsătoria era atunci o reală uniune care dădea un sens şi echilibru vieţii. Dar Pam

continuă:

— Oricum, voi fi mult prea ocupată cu hotelul meu ca să mă mai mărit.

— Despre ce vorbeşti?

— Păi despre hotelul Durant: *Knob House Hotel*. Hesty mi-a promis casa. Ea ştie foarte bine că dacă pune mâna tata pe ea, ar vinde tot în următoarea săptămână. Hesty are un spirit de familie mai accentuat şi are încredere în mine. Iar eu, ştiu ce să fac pentru ca această casă să devină rentabilă.

Spunând acestea, Pam începu să-i explice planurile ei. Oricât de surprinzător ar părea, ele erau perfect realizabile.

După cină, ambianţa amicală dintre cele două fete se prelungi. Pam o urmă pe Lyle în camera ei. Dornică să nu vorbească despre proiectele ei de Crăciun – sau mai degrabă de absenţa acestora – Lyle schimbă subiectul discuţiei spre o temă vestimentară.

— Îmi place rochia cu care te-ai îmbrăcat ieri, începu ea, cu timiditate. Este de un violet foarte frumos, dar nu merge cu puloverul acela negru.

— Ai dreptate. Asta-i şi părerea mea. Lui Bob i se pare ridicol să porţi tot timpul rochii lungi. Mie îmi place. Este destul de romantic.

Stupefiată de această remarcă, Lyle făcu aluzie la pantofii ei grosolani pe care-i târa în picioare de dimineaţa până seara.

— Oh, mai am şi alţii, dar aceştia sunt atât de comozi! Şi apoi, asta o îmbolnăveşte pe mama! adăugă ea cu un zâmbet şiret. Dar tu, de unde-ţi iei hainele? De la talcioc?

— Sunt chiar atât de urâte?

Lyle era cu atât mai necăjită cu cât ştia că este adevărat.

— N-ai arăta deloc rău dacă ai face un efort ca să te îmbraci şi să te piepteni ceva mai bine. Ce te obligă să te

îmbraci atât de demodat?

— Cu părul meu, nu pot face mare lucru, este prea încreţit. locul este practic în cazul acesta şi nu mai sunt legată de acele îngrozitoare *vizite săptămânale la coafor*, cum ai spus tu foarte bine, zise Lyle cu ironie în ton.

— Unu-zero pentru tine! De altfel, nu-mi vorbi mie despre păr! Mereu m-am gândit ce aş putea face şi cu al meu ca să stea mai bine, dar n-am găsit nicio soluţie… Dar tu, de ce n-ai profita de vacanţa asta ca să faci un efort în privinţa eleganţei? reluă ea. Aşa, ca să întâmpini astfel Anul Nou. Asta ar putea schimba multe lucruri.

— Ce să schimbe?

Lyle considera mai degrabă comică întorsătura pe care o luase conversaţia, dată fiind înfăţişarea actuală a amândurora.

— Ştiu eu, habar n-am. Dar, de exemplu, ai putea să-l fereşti pe bătrânul Thad de o soartă mai rea decât moartea.

— Ce înţelegi prin asta?

— Eu îl ador şi mă înnebuneşte gândul de a-l vedea din nou îmbrobodit de această *dragă* Cora. Este întotdeauna gata de luptă şi bietul Thad este o pradă ideală pentru ea. Dacă n-aş fi avut alte treburi de făcut, m-aş fi amestecat chiar eu. Ştii că Hesty îşi făcuse planuri să ne căsătorească? Nu ţi-a vorbit niciodată despre asta?

— Să vă căsătorească? Pe tine cu Thad?

— Pare o glumă, nu? Thad nu mi-a acordat niciodată atenţie şi toate fetele de pe insulă sunt moarte după el. Aşa, la prima vedere, pare o brută. Dar este chipeş şi… sexy, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Lyle încerca zadarnic să-şi imagineze o căsătorie între Thad şi Pam.

— Nu este cumva prea vârstnic pentru tine? îndrăzni ea.

— Eu am optsprezece ani şi jumătate, iar el trebuie să aibă… cam vreo treizeci şi patru. Necazul este că eu îl

cunosc de când eram mică. El nu m-a considerat niciodată drept un adult. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să mă mărit cu el. Hesty şi-a băgat asta în cap: voia să-i unească pe ultimul Creed cu ultima Durant. Şi iată că draga de Cora l-a răpit tuturor. E o ruşine. Sunt sigură că este un amant minunat.

Pam se ridică şi se privi în oglindă înainte să iasă. Uşurată, Lyle se întinse pe pat; i-ar fi fost greu să trebuiască să-i explice Pamelei de ce se înroşise la faţă atât de tare...

*

Lyle hotărâse că se va duce la Nags Head, într-un hotel nou-nouţ despre care Thad îi povestise lui Hesty. îi surâdea ideea că va locui chiar pe malul oceanului.

Pe 21, târziu spre seară, îşi coborî valiza în portbagajul Volkswagen-ului ei. Când se întoarse, îl văzu pe Thad sosind.

— Pleci în seara asta? o întrebă el.

— Nu. Mă pregătesc să pot pleca mâine dimineaţă devreme.

El privi amuzat maşinuţa hodorogită. Evident, nu semăna deloc cu strălucitorul lui Mercedes. Dar Volkswagen-ul se comportase foarte curajos pe drumul spre insulă.

— Ai o roată cam dezumflată. Când ai făcut echilibrarea ultima dată?

— Ce să fac? întrebă ea, perplexă.

— Ia spune-mi, fetiţo, de cât timp conduci o maşină?

— Asta este prima mea maşină. Am cumpărat-o ca să pot veni aici. De ce mă întrebi?

— Ai nevoie neapărat de un înger păzitor, zise el pe un ton condescendent.

Ofensată de atitudinea lui zeflemitoare, Lyle trânti capacul portbagajului, îi întoarse spatele şi plecă. Nu, chiar aşa! Ca şi cum toţi oamenii care îşi cumpără o maşină ar trebui să fie mecanici geniali! Lyle, ale cărui

competenţe mecanice se limitau la priceprea de a folosi un deschizător de conserve, fusese foarte mândră că-şi luase carnetul de conducere din prima încercare.

— Aşteaptă! îi ordonă Thad, apucând-o de braţ. N-am să te las să pleci Dumnezeu ştie unde cu rabla asta fără să mă uit puţin mai îndeaproape la ea. Tu du-te înăuntru, vin şi eu într-o clipă.

— Unde pleci? întrebă ea, eliberându-şi braţul.

— La atelierul mecanic. Unde sunt cheile?

— În contact, unde ai vrea să fie? îi replică ea, indignată.

— Bineînţeles, ce naiba! făcu el cu o mutră dezamăgită. Este cu atât mai simplu pentru hoţi!

Se aşeză la volan. Lyle avu o plăcere răutăcioasă să-l vadă înghesuit într-un spaaţiu atât de strâmt. Aşa-i trebuia înfumuratului acestuia!

Hesty şi Ethel erau pe punctul de a se duce la biserică. Într-o situaţie normală, Lylei i-ar fi făcut o mare plăcere să le însoţească. Se strădui să-şi dea ei însăşi motive pentru a rămâne acasă, refuzând să recunoască faptul că voia pur şi simplu să-l aştepte pe Thad.

Când acesta se întoarse, ea era singură în salon. Îi aruncă cheile şi se sprijini de perete ca să-i dea raportul. Totul era pus la punct: pneurile, uleiul, benzina; bateria părea în stare destul de bună.

— Până unde te duci? întrebă el.

Lyle ridică din umeri, străduindu-se să găsească un răspuns care să nu atragă după sine întrebări stânjenitoare. Nu ştiu încă prea bine… Dar mă întorc pe 25 seara.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş merge decât strictul necesar cu hodoroaga asta. Dacă trebuie să faci un drum mai lung, împrumută maşina altcuiva.

— Oh! Nu face aşa o problemă din asta! Apropo, cât îţi datorez pentru benzină şi verificarea tehnică?

Plecând să-şi caute portofelul, trecu foarte aproape

de Thad; acesta o prinse şi o trase spre el.

Lyle ar fi putut să se ferească pentru că el făcuse gestul fără grabă, în mod deliberat. Dar în felul în care o ţinea acum, nu mai era nici urmă de dezinvoltură. Îi mângâia spatele şi o strângea din ce în ce mai tare, până ce respiraţiile li se contopiră.

— Trebuie să compensez ocaziile pierdute, Lyle; o să-mi lipsească faptul că nu te voi putea săruta sub vâsc.

Buzele lui Thad le mângâiară pe ale ei, mai întâi atât de uşor încât ea crezu că visează. Apoi urmă o tânguire surdă, sărutul deveni mai agresiv, lacom, savurându-i fără reţinere dulceaţa buzelor. Pierdută, ea nu mai era în braţele lui decât o pradă fermecătoare.

Când în sfârşit el îi dădu drumul, Lyle se clătină. El o contemplă, cu o privire rătăcită. Buzele ei umflate încă mai tremurau de dorinţă, faţa îi era teribil de palidă.

— Dumnezeule mare! făcu el dintr-o suflare, prezenţa ta aici este pentru mine un dezastru, Lyle Camden! Dacă aş avea cea mai mică urmă de bun simţ, aş fugi de aici înainte să fie prea târziu.

— Ce vrei să spui? murmură ea.

Imediat, privirea arzătoare a lui Thad deveni glacială, trăsăturile feţei încremeniră o clipă, redevenind ca de marmură. Lyle fu şi mai tulburată de această schimbare.

— Pentru o roşcată slăbănoagă, plină de pistrui, nici de doi bani sofisticată şi prost îmbrăcată, ai o reţetă foarte ciudată de a mă vrăji, zise el cu o voce sacadată. Probabil că am stat prea mult timp îngropat aici.

— Poate că-i aşa, domnule Creed, răspunse ea sec.

Îl fulgeră cu privirea, îşi luă portofelul şi scoase câteva bancnote.

— Poftim, cred că asta ajunge pentru ceea ce-ţi datorez. N-ar fi trebuit să te deranjezi.

Îi întinse banii. El nu se clinti. Ea puse bancnotele pe masă şi ieşi din încăpere.

Urcă în grabă în camera ei. Se auzi apoi uşa de jos

trântindu-se de zăngăniră geamurile. Din baie, Pam strigă:

— Ce naiba este tot tărăboiul ăsta?

Lyle, printr-un efort prodigios, reuşi să răspundă calm:

— Oh, nimic! Uitasem ceva şi am urcat să caut.

Se prăbuşi de-a latul patului şi începu să plângă în tăcere.

*

Lyle întâmpină cu bucurie vălul de ceaţă călduţă ce plutea deasupra plajei. De la Knob House până la hotelul ei din Nags

Head, nu făcuse decât două ore. Abia ajunsă, ieşi să se plimbe pe ţărm. Razele irizate ale soarelui de iarnă făceau eforturi zadarnice de a străpunge ceaţa.

Primele două zile şi le petrecu în cea mai mare parte în plimbări solitare; uneori îşi lua cu ea un sandviş pe care-l mânca la adăpostul dunelor de nisip. Îi plăcea mai mult aşa decât să cineze singură la o masă, în sufrageria unui hotel, plină de familii venite să-şi petreacă sărbătorile.

Ceaţa se transformă într-o ploaie fină ce părea că va dura o eternitate. Lyle, cu maşinuţa ei, se plimba în sus şi-n jos pe bulevardul ce mergea de-a lungul plajei, oprindu-se din loc în loc, un pic la întâmplare, apoi revenea pe plajă.

Se străduia să nu se gândească la Thad. Acesta nu se jenase să-i spună pe şleau că o considera o apariţie grotescă, lipsită de frumuseţe, prost îmbrăcată şi deloc sofisticată! Dacă, de două ori, el o sărutase, o făcuse doar dintr-un fel de joc crud, pentru că ea nu reuşea să ascundă atracţia pe care o simţea pentru el!

Curând, Lyle nu mai suportă să rătăcească pe plaja pustie; mintea îi era ca o pradă fără apărare în faţa conflictelor ei intime. Nu mai putea să rămână singură în camera ei cât era ziua de lungă. Hotărî deci să colinde magazinele în căutarea unor mici cadouri pentru prietenele ei.

Se lupta cu portiera îndărătnică a maşinii, când se auzi strigată; se întoarse, şi-l zări pe Stan Merrill.

El o examină rapid din cap până-n picioare şi pe chip îi apăru consternarea. Nu se putu abţine s-o întrebe:

— Dar… ce ţi s-a întâmplat? Te-ai deghizat ca să călătoreşti incognito, sau ce?

— Este o poveste lungă. Dar nu merită să vorbim despre ea.

Ca un bărbat bine crescut ce era, Stan păru jenat de remarca lui puţin măgulitoare. Lyle se grăbi să-l întrebe ce caută prin locurile astea. El îi răspunse că venise să facă un reportaj cu ocazia zilei aviaţiei, aniversarea primului zbor, la Kitty-Hawk.

Hotărâră să petreacă ziua împreună. Cum Lyle nu avea chef să rămână singură cu el, îl plimbă prin magazine. Apoi, mâncară de prânz la un restaurant. Puseseră jos, lângă masa lor, un coş plin cu micile cadouri destinate lui Hesty, Pamelei şi lui Ethel, şi o cutie mare de carton cu o rochie pe care şi-o cumpărase Lyle.

Deodată, o voce cunoscută le întrerupse conversaţia.

— Lyle? Mi s-a părut mie că recunosc acest păr morcoviu! Sunt o proastă, ţi-am uitat numele de familie! gângurea Cora Lambert.

Fără să-şi dezlipească privirea de Stan – care era de o frumuseţe destul de convenţională – îi întrebă dacă şi Thad era cu ei.

— Nu, el nu este aici… doamnă Lambert; vi-l prezint pe Stan Merrill. Stan, dumneaei este doamna Cora Lambert.

Inevitabil, Cora li se alătură. Curând, ea şi cu Stan discutau cu înflăcărare, lăsând-o pe Lyle cu gândurile ei. Care gânduri aveau tendinţa s-o ia pe o pantă nedorită. O auzi la un moment dat pe Cora întrebând, arătând spre pachete:

— Cadouri de Crăciun, presupun?

Stan fu cel care răspunse.

— Da, în afară de cutia cea mare de carton. Acolo este o rochie care pare făcută pentru Lyle; am insistat să şi-o cumpere. Nu poate să se mai plimbe astfel, deghizată în emigrantă, dat fiind că este…

Lyle îi tăie vorba repede.

— Stan, dacă ai terminat de mâncat, aş vrea să mergem un pic pe plajă.

Ştia foarte bine ce urma el să spună atunci când îl întrerupsese. Dar acum, altă belea, cuvintele lui puteau să lase să se înţeleagă că el îi oferise această rochie! Şi când se gândea că, într-adevăr, o cumpărase la insistenţele lui! Ar fi preferat acum să nu-l fi întâlnit niciodată…

*

Lyle petrecu Ajunul Crăciunului singură în camera ei, cu o carte. Cu siguranţă că Stan se întâlnise cu Cora la o petrecere despre care ea îi vorbise. N-aveau decât! Dacă măcar s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată, nici pe unul nici pe celălalt! Ceea ce era sigur, era faptul că Stan nu va mai face parte niciodată din visele ei. Sentimentele pe care le avusese pentru el erau de domeniul trecutului; de acum, întorsese pagina!

A doua zi, înainte de plecare, se mai plimbă îndelung pe plajă. Vântul împrăştiase ceaţa; vremea era limpede şi rece, aerul tare. Spuma mării, purtată de vânt, zbura peste tot printre dune. Plimbarea aceasta avu asupra ei acelaşi efect ca un duş rece: îi permise să se *spele* de ranchiuna ei faţă de Stan, de degradanta ei gelozie faţă de Cora, şi chiar de atracţia sterilă faţă de Thad.

În această dispoziţie fericită, ajunse în vârful lui Oregon Inlet Bridge. Fabulosul spectacol al soarelui ce se prăbuşea într-un incendiu de culori în portul Pamlico Sound, îi tăia răsuflarea. Astfel că, după ce trecu podul, Lyle căută un loc unde să se oprească. Dorea să se întoarcă pe jos şi să se plimbe câteva minute pe pasărelele amenajate pentru pescari de fiecare parte a podului.

Rulând încet, zări la un moment dat un loc ideal ca să

oprească; dar prea târziu, deja trecuse de el! aruncă o privire în spate înainte să întoarcă maşina trecând peste linia continuă, apoi o altă privire în stânga şi-n dreapta…

Într-un scrâşnet îngrozitor de roţi şi un zgomot asurzitor de tablă sfâşiată, se simţi proiectată cu brutalitate în faţă, în centura ei de siguranţă. Era totuşi sigură că nu văzuse nicio maşină în apropiere când începuse manevra de întoarcere!…

Urmă o tăcere scurtă şi profundă după acest tărăboi. Apoi, cineva urlă. Lyle nu avu timp să se gândească la nimic: cineva

O scotea din maşina accidentată, cu multe precauţii.

— Eu am văzut totul! Tocmai veneam să-mi iau momeală pentru undiţă şi am văzut-o pe don'şoara venind dintr-acolo, şi pe tipul celălalt ieşind din viraj cu toată viteza!

Încetul cu încetul, capul lui Lyle încetă să se mai învârtească… şi deveni conştientă de ceea ce se întâmplase, uimită să se simtă intactă. Era înconjurată de vreo câţiva pescari şi de trei bărbaţi în uniformă. O jumătate de oră mai târziu, la sediul cel mai apropiat al gărzii de coastă, i se dădea să bea cantităţi imense de cafea prea dulce şi o bombardau cu întrebări. Lăsând la o parte tot felul de dureri resimţite, totul

I se părea ireal, cu o ciudată senzaţie de *déjà vu*, ca în coşmarurile ei. Deodată, o voce cunoscută o trezi din torpoare:

— Haide, Lyle, vino. Aşteaptă-mă în maşină. Mă ocup eu de formalităţi.

Crezu o clipă că este vorba doar de o apariţie născută din dorinţa ei cea mai dragă…

— Thad! Cum se face că eşti aici? De unde ai ştiut? întrebă ea cu o voce tremurată.

Probabil că ea dăduse în mod automat numărul lui de telefon celor de la garda de coastă. Dar ceea ce era sigur, era faptul că singura persoană din lume pe care dorea s-o

vadă, cel de care ea avea nevoie, era acest bărbat care, cu un calm imperturbabil, o conducea acum spre maşină.

Capitolul 5

Aşteptând în Mercedes întoarcerea lui Thad care se ocupa de toate formalităţile, Lyle nu se putea opri din tremurat în ciuda păturii călduroase cu care el o învelise. Privea ţintă înaintea ei; dar nu vedea nici ciulinii de pe dune nici cârdurile de gâşte albe care zburau jos de-a lungul malurilor mlăştinoase din Pamlico Sound. Retrăia la nesfârşit acea fracţiune de secundă când auzise zgomotul îngrozitor care trezea în ea o amintire atroce.

— Încetează să te mai gândeşti!

Thad se întorsese, ea nici măcar nu observase. Se strecură alături de ea, ordonându-i să-şi revină, cu o voce gravă, autoritară.

— Gândeşte-te la altceva, la orice. S-a terminat, gata! Nimeni nu-i rănit. Ai avut un noroc nemaipomenit că ai scăpat doar cu atât.

— Mă simt bine, murmură ea.

El porni maşina. Se îndreptară spre sud. Lyle continua să privească drept înainte. Acest lucru n-o împiedică totuşi să bănuiască expresia severă de pe chipul lui Thad, ca şi cum acesta îşi controla cu greu furia.

— Oh!… Spune ceva! Nu face mutra asta! îl imploră ea.

— Foarte bine, voi spune ceva: maşina ta este făcută zob.

— Dar… dar cum poate să fie făcută zob? Doar bara din spate a fost lovită.

— Da, de data asta. Dar cu siguranţă că a mai fost demolată înainte s-o cumperi. Nu-i cazul să te plimbi cu o maşină atât de hârbuită când tu habar n-ai de mecanică.

— Dar cum o să mai pot circula?…

Şi brusc izbucni în plâns. Plângea fără să se poată opri. Plângea din ce în ce mai tare, din ce în ce mai cu amărăciune, scuturată de hohote.

Fără să spună un cuvânt, Thad trase maşina pe dreapta şi opri motorul. O trase spre el, o strânse cu capul pe pieptul lui, reţinând-o cu forţa până ce ea încetă să se mai zbată.

Lyle continua să plângă, incapabilă să-şi stăpânească hohotele care o zguduiau. Încetul cu încetul, începu să perceapă cuvintele tandre pe care el i le murmura în păr, să-i simtă mâna pe spate. După ce se mai potoli un pic, el o făcu, cu neîndemânare, să-şi schimbe poziţia, şi ea se trezi practic în braţele lui, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Plânsul se mai linişti puţin; continua să mai suspine din când în când, şi simţi că Thad îi pune o batistă în mână.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Eu… te rog să mă ierţi; parcă aş fi un copil, murmură ea.

— Nu-i nevoie să te scuzi, o linişti el cu vocea lui gravă şi profundă.

În semiîntunericul înserării, Lyle îi examină chipul; distinse ridurile uşoare care, la colţurile ochilor, se desfăşurau în raze, cutele mult mai marcate ce încadrau gura şi profilul mândru al nasului.

— Cum ai aflat? întrebă ea.

— Printr-un telefon de la ajutorul de şerif. Noroc că am primit mesajul înainte să plec de acasă. Dacă ar fi sunat cu un minut mai târziu, nu m-ar mai fi prins. Venind încoace, am trecut şi pe roşu la o intersecţie, domniţă; dacă e să primesc vreo amendă, am să ţi-o fac cadou. Ce zici?

— De acord, încuviinţă ea, râzând şi tremurând în acelaşi timp. Atâta măcar îţi datorez, dacă nu mai mult. Îţi mulţumesc, Thad. Nu… nu ştiu… ce aş fi făcut fără tine.

El porni din nou la drum şi rămase tăcut până la bifurcaţia ce ducea spre casă. După ce ezită o clipă, trase maşina pe dreapta.

— Ce este? De ce ne oprim aici?

— Lyle, îmi este foarte greu să-ţi spun… Hesty a avut ieri o criză cardiacă.

Acoperind exclamaţiile îngrijorate ale Lylei, el continuă repede:

— Nu-i prea grav, dacă se poate spune că o criză cardiacă nu-i gravă. Mai ales la vârsta ei…

— Dar nici măcar nu ştiam că suferă de inimă! exclamă Lyle, descumpănită, uitându-şi propriile griji.

— Nimeni nu ştia, în afară probabil de Ethel.

— Dar de ce n-a spus niciodată nimic nimănui?

El ridică din umeri.

— Cine ştie? Din mândrie, poate. Şi apoi, fără îndoială că n-a vrut să-i dea lui Medwin un motiv ca s-o interneze într-o casă de sănătate.

— Dar n-ar fi făcut aşa ceva… n-ar putea s-o facă împotriva voinţei ei, nu-i aşa? Şi de ce ar face-o? Ştie bine că nu-i rămâne lui casa. Pam a spus că…

— Pam? Da, sunt şi eu la curent cu proiectele ei privind *Hotelul Durant*. De altfel, nu-i o idee rea, şi pe Hesty o amuză mult.

— Seamănă bine amândouă, nu-i aşa?

— În privinţa temperamentului, fără nicio îndoială. Dar din punct de vedere fizic, Pam seamănă mai degrabă cu verişoara ei.

— Verişoara ei? Care verişoară? întrebă Lyle, uimită.

— Lyle, nu crezi că ar fi timpul să pui capăt deghizării tale?

Thad vorbise cu o siguranţă calmă. Stupefiată, Lyle înţelese în sfârşit ce voia să spună.

— Cum ai ghicit?

— S-a produs la un moment dat un declic şi totul a devenit limpede. Sunt chiar surprins că ai putut să crezi că nimeni nu va observa nimic.

— Totuşi cum ţi-ai dat seama?

— Aminteşte-ţi: prima oară când te-am văzut, te-am luat drept Pam. Era prea întuneric ca să-ţi disting culoarea

părului şi, în întuneric, ochii albaştri sau negri par la fel. În schimb, îţi distingeam clar faţa: fruntea aceasta înaltă şi bombată, pometii, năsucul mic şi drept, uşor cârn; şi mai ales bărbia voluntară, marcată de o gropiţă irezistibilă, gropiţa lui Cupidon, asemeni celei pe care o are Pam. Mărturisesc că mai târziu, culoarea de flacără a părului tău m-a cam derutat.

— Şi atunci, ce te-a condus iarăşi la această concluzie? Cum ţi-ai dat seama?

— Că eşti nepoata lui Hesty? Numele tău. Eu nu sunt chiar atât de incult; mi se întâmplă să mai merg pe la concerte sau să privesc la televizor. Camden. Pentru moment, numele acesta nu m-a frapat. Abia mai târziu am făcut apropierea: Camden şi Durant.

— Acum ştii totul, oftă ea.

Lyle simţea o mare uşurare: în sfârşit, putea să fie ea însăşi! Va fi atât de bine să nu mai trebuiască să joace teatru. Cu glasul încă plin de lacrimi, îl întrebă din nou:

— Atunci, tu ştii şi că… în iulie trecut, părinţii mei au…

— Da, fetiţo, ştiu şi asta. Dacă poţi, încearcă să nu te mai gândeşti. În calitatea ta de rudă a lui Hesty, te aşteaptă responsabilităţi noi. Medwin şi Pauline au plecat aseară. Pauline este definitiv isterică. Bătrânul Medwin, bietul de el, nu-i nici el mai bine. Încă nu reuşesc să înţeleg cum de au crescut-o pe Pam. Bun… oricum, va trebui să ne organizăm. Cum eu n-o văd foarte bine pe Pam făcând pe infirmiera, am cerut să fie trimisă una. Dar nu se ştie când se va găsi o infirmieră disponibilă. În concluzie, eşti cea mai potrivită să te ocupi de Hesty. Vei avea curajul?

— Crezi că sunt în stare? întrebă ea, îngrijorată.

— Sunt absolut sigur. Nu uita de faimoasa ta bărbie voluntară şi de curajul celor din familia Durant, fără să mai pun la socoteală calităţile moştenite de la tatăl tău. O să te descurci de minune.

După aceste cuvinte, porni iarăşi la drum, lăsând-o pe Lyle cu gândurile ei.

*

Având în vedere starea de urgenţă, Ethel îi cedase bolnavei micul apartament pe care ea îl ocupa la primul etaj. Lyle înaintă în vârful picioarelor.

— Dormi? întrebă ea timid forma minusculă pierdută în patul imens. Am venit, sunt aici…

— Apropie-te, apropie-te, copila mea; vino aici mai în lumină ca să te pot vedea mai bine.

Vocea firavă îşi pierduse mult din putere, dar nimic din autoritate, astfel că Lyle se simţi ceva mai liniştită. Se apropie de pat.

— Aşadar, mi s-a spus că n-ai fost cuminte cât am lipsit eu, este adevărat? întrebă Lyle afectuos.

— Dacă i-ai fi avut şi tu de suportat pe cei doi imbecili, Medwin şi Pauline, nu te-ai fi descurcat mai bine ca mine. Aşază-te şi povesteşte-mi cum a fost. Ţi-ai găsit vreun logodnic în vacanţa asta?

— Logodnic? Nu. Dar mi-am găsit o mătuşă… dacă ea mă vrea.

Urmă o clipă de linişte. Lyle auzea vag rumoarea nedesluşită a unei discuţii undeva mai departe în faţa casei, care acoperea ticăitul neîncetat al ceasului aflat pe comoda plină de fotografii.

— Aşadar, zici că eşti nepoata mea, zise Hesty cu o voce ciudată. Inima mea mi-a spus ceva dar biata mea minte este mai înceată. Asta voia deci Ethel să insinueze într-una din zile!

— Vrei să spui că Ethel bănuia?

Lyle era uluită; se întreba ce-o mai fi fost în mintea morocănoasei menajere. Este adevărat că ea trebuie să fi cunoscut genealogia familiei Durant mai bine ca oricine.

— Mi-a spus că, mai devreme sau mai târziu, cei din familia Durant se întorc întotdeauna la cuibul lor, şi cei roşcaţi şi cei bruneţi. Credeam că se referă la Medwin, dar

el este un brunet rău, iar tu, copila mea, tu eşti roşcată…

Obrajii ei bătrâni şi ofiliţi se colorară brusc şi Lyle, emoţionată, văzu lacrimile care-i străluceau în ochi.

— Cum te simţi, Hesty? Mătuşă Hesty?

Lyle luă cu timiditate una din mâinile acelea zbârcite şi o strânse în palme.

— Nu-ţi face griji, o să ies eu iarăşi la limanşi vom putea aduce la zi ultimul capitol al poveştii noastre, îi zâmbi Lylei, apoi continuă:

— Mi-a făcut bine chestia asta, să ştii. Acum, du-te şi trimite-mi-o pe Ethel. O să mai vorbim mâine despre asta.

Thad aştepta; părea îngrijorat şi obosit. O duse pe Lyle în salon în timp ce Ethel urca în grabă şi Pam se duse la bucătărie să facă o cafea.

— Ia loc, pari a fi pe punctul de a te prăbuşi, zise el repede. Cum a reacţionat Hesty la toate astea?

O conduse spre canapea şi se aşeză alături de ea. Lyle rămase o clipă îngândurată, fără să spună nimic. Apoi îi mărturisi:

— Ei bine, să ştii că n-a părut surprinsă. Mi-a zis că Ethel chiar i-a dat de înţeles. Este ciudat.

Thad îi luă mâna şi se juca, distrat, cu degetele ei.

— Cred că nimic nu te mai surprinde când eşti atât de aproape de tărâmul celălalt…

— N-a spus mare lucru, remarcă Lyle, un pic dezamăgită.

— Nici nu putea, aşa, imediat. A avut o zi dificilă, şi ştie că trebuie să-şi menajeze puterile. O s-o facă mâine. O să te ţină lângă ea şi o să te copleşească cu întrebări despre mama ta, despre bunicul tău. Te simţi în stare să faci faţă?

— Nu acum. Dar când va sosi momentul, da. De altfel, despre bunicul n-o să-i pot spune mare lucru. Mama nu l-a cunoscut niciodată. Dar cel mai caraghios este că nici despre mama nu ştiu mai multe decât despre el. Din fericire, în ceea ce o priveşte, aş putea totuşi afla mai

multe din reviste şi ziare…

Izbucni într-un râs atât de ascuţit, atât de nefiresc încât Thad se încruntă. îi prinse amândouă mâinile.

— Priveşte-mă, Lyle. Trebuie să-ţi revii… imediat!

Ea îl fixă cu privirea; în ochii ei se putea citi o amară suferinţă.

— Ascultă-mă, zise el. Acum câteva ore, ai fost victima unui accident de circulaţie. În urmă cu câteva luni, ai suferit un altul, mult mai grav, care a costat viaţa părinţilor tăi. Mă auzi? Lyle! încetează!… strigă el scuturând-o în timp ce ea se zbătea să-i scape. Trebuie să priveşti lucrurile în faţă. Pentru Hesty, pentru tine chiar, ar trebui să faci un bilanţ, s-o iei de la capăt de pe noi baze.

Şi atunci, Lyle începu să vorbească. Să vorbească despre Reade şi Julia, despre imensul lor talent, despre frumuseţea lor, eleganţa lor, despre acea strălucire extraordinară care, de fiecare dată, le aducea noi prieteni.

— Thad, mama era atât de frumoasă! Şi ea era roşcată, dar de o nuanţă castanie, luminoasă.

— Te-au făcut fericită, Lyle? Ai împărţit cu ei triumfurile lor?

— Oh, da!… Nu… Nu ştiu, Thad!

Îşi feri privirea, întristată.

— Eu i-am făcut nefericiţi. Imaginează-ţi ce simţeau când trebuiau să mă prezinte vreunui prieten: o roşcată bleagă care se colora în toate nuanţele curcubeului şi nu putea să spună nici bună ziua cuiva fără să se fâţâie de pe un picior pe altul de făcea gaură în covor!… Atât eram de timidă… Mai întâi, ei păreau mult prea tineri ca să aibă o fată care, de la paisprezece ani, era cât o prăjină de lungă… Eu nu aveam nimic de care ei să poată fi mândri, Thad, absolut nimic! Eram urâtă de spaimă şi cântam ca o cratiţă!

— Simpla drăgălăşenie n-are nimic de-a face cu frumuseţea, Lyle. Dar să admitem: cântai fals şi aveai pistrui. Altceva mai ai de adăugat? Să lăsăm la o parte

prostul tău gust în a te îmbrăca, ţi-am înţeles perfect motivele: voiai să te deghizezi, să-ţi ascunzi adevărata vârstă, în speranţa că nimeni nu va pune întrebări despre această fată care se ascunde în pădure împreună cu două doamne în vârstă.

Sfâşiată de emoţie, Lyle rămase tăcută.

— Ascultă-mă bine: nu mai este cazul să-ţi plângi de milă. Acum ar trebui să devii conştientă de personalitatea ta. Ce mai contează ce şi-ar fi dorit părinţii tăi să fii! Dacă te-ai fi acomodat cu viaţa lor de vedete, ai fi devenit cineva absolut diferit, nu crezi?

El îi zâmbea, şi privirea lui era atât de caldă încât inima Lylei bătea să-i spargă pieptul.

— Nu cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc la Hollywood!

— Nici eu nu mi te imaginez acolo, draga mea. Cert este că dacă astăzi ai puterea să-i ierţi pe părinţii tăi, înseamnă că eşti pe calea cea bună. Dar dacă o să te complaci în amărăciune, amărăciunea o să-ţi roadă sufletul, Lyle, înţelegi ce încerc să-ţi spun?

Ca şi amorţită, Lyle dădu din cap.

— Cred că da. Dar am nevoie de timp, Thad. S-au întâmplat prea multe lucruri deodată.

Încă mai tremura. Cât ar fi vrut să poată lua căldura acestor mâini bărbăteşti pentru atunci când se va afla singură, doar cu gândurile ei!

— Apropo, ţi-am recuperat rochia cea nouă din maşină. O să găseşti valiza şi restul pachetelor în vestibul, inclusiv dovezile veselei tale vacanţe.

— Ce dovezi? întrebă ea, mirată.

— Pliante şi ilustrate pe care o fetiţă nefericită şi singuratică le cumpără de la toate chioşcurile în timp ce se plimbă de-a lungul plajei atunci când n-are nimic mai bun de făcut, zise el cu o asemenea blândeţe încât Lyle fu foarte tulburată.

— Oh, Thad, încetează! strigă ea cu un râs nervos.

— Ce să încetez?

— Să mai fi atât de amabil cu mine.

— Am înţeles, suflet sensibil. Dar dacă îţi vei simţi vreodată inimioara întoarsă pe dos, gândeşte-te de câte ori ai fi dorit să-mi tai gâtul!

Cu un deget sub bărbia ei, el îi ridică uşor capul. Apoi o trase spre el şi-i cuprinse buzele. Ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu sărut de consolare se transformă dintr-odată în cu totul altceva atunci când ea se abandonă. El însă o respinse repede, cu o exclamaţie înăbuşită. Lyle încercă să se apropie din nou de el dar Thad se ridică şi, în loc de la revedere, îi făcu doar un mic semn cu mâna.

— Acum o să te simţi mai bine?

Lyle se crispă, furioasă pe propria ei slăbiciune; la urma urmei, el nu vrusese decât să o consoleze…

— Da, cu mult mai bine… Am doar senzaţia că astăzi am fost făcută de mai multe ori bucăţele şi tot de atâtea ori lipită la loc. Aşadar, îmi promiţi? Data viitoare, nu vei mai fi atât de amabil cu mine? Nu este… nu-i normal, încheie ea cu un zâmbet firav.

*

Hesty îşi acceptă pur şi simplu noua nepoată, fără prea mari demonstraţii de afecţiune. Primirea lui Ethel fu şi mai rezervată: dădu din cap de mai multe ori afirmând cu o oarecare acreală că acum micuţa va începe să se plângă de umezeala din camera ei, pentru că nu mai era o simplă angajată, ci o rudă.

Pam fu informată ultima. Ea o privi atent pe Lyle mai multe minute şi concluzionă:

— Cred că tu nu vei fi nici mai bună nici mai rea decât restul familiei. Iată-ne deci acum patru din familia Durant. Doar dacă nu cumva ne mai rezervi vreo surpriză…

— Nu, doar eu mai sunt, răspunse Lyle fără să se fâstâcească.

Şi îi furniză Pamelei câteva informaţii succinte despre familia ei, dându-şi seama că îi va fi mult mai uşor

să facă acest lucru imediat decât mai târziu. Şi dacă tot era seara confidenţelor…

Lyle n-ar fi crezut că numele Camden şi Durant vor însemna ceva pentru verişoara ei. Nu i se părea că Pam ar fi o obişnuită a concertelor şi nicio fanatică a televiziunii. Era însă evident că se înşelase, pentru că Pam, a cărei expresie se schimbase complet, exclamă măgulită şi aproape cu respect:

— Dumnezeule! Trebuie să-i spun mamei imediat! Ea care a avut întotdeauna cel mai absolut dispreţ pentru familia Durant! Pentru că familia *ei* făcea parte din lumea literară. Bunicul meu s-a ruinat publicând poezie de doi bani… ia să vezi! Va dori fără îndoială să scrie o carte despre impresiile ei ca rudă a celebrilor Camden şi Durant. Aşa cum o cunosc eu, în şase săptămâni va ajunge să spună că a fost intimă cu ei!…

— N-ar fi pentru prima oară că se întâmplă asemenea lucruri, remarcă Lyle râzând.

Consideraţiile insolente ale Pamelei despre familie o amuzau mult. Îşi dădu seama, câteva clipe mai târziu, că nu simţea nicio amărăciune la gândul că cineva ar putea exploata comercial reputaţia părinţilor săi. Reuşise fără îndoială să-şi exorcizeze fantomele, inclusiv pe cea a lui Stan Merrill care, şi el, ar fi dorit să se folosească de gloria lor…

*

Hesty decretase că Pam avea nişte mâini ca nişte baroase şi că Ethel era doar o bătrână nebună şi plângăcioasă. Numai comportamentul calm şi îndemânatic al Lylei părea s-o liniştească pe bătrâna doamnă, din zi în zi mai irascibilă pe măsură ce-şi recăpăta puterile.

— Freacă-mă pe spate cu apă de colonie, Lyle, ordonă ea. Ar fi o minune să n-am găuri pe spate în ziua când doctorul îmi va permite să mă scol. Ageamiul ăla tânăr!…

Ageamiul tânăr despre care era vorba, şi care trebuie

să fi avut vreo cincizeci de ani, veni mai întâi de două ori pe zi, apoi doar o dată. Când bătrâna începu să meargă mai bine, el continuă s-o viziteze de fiecare dată când avea vreo consultaţie prin împrejurimi. Thad venea şi el s-o vadă destul de des. Şi Lyle făcea în aşa fel încât să fie prezentă în clipele acelea.

La vreo trei săptămâni după criza cardiacă a lui Hesty, Lyle observă că Thad o evită. De îndată ce rămânea singur cu ea, inventa imediat un motiv ca să plece. Degeaba se întreba Lyle ce-o fi cu el, nu vedea absolut nimic cu ce l-ar fi putut supăra.

Era derutant. Şi absolut jenant: doar nu-şi imaginase el că ea îi interpretase greşit amabilitatea? O credea oare atât de nebună încât să-şi imagineze că…?

Foarte bine. Va fi şi ea la fel de rece cu el! Putea foarte bine să dispară de fiecare dată când el venea în vizită. Era nevoie doar de puţină viclenie.

Reuşi să-l evite timp de o săptămână. Într-o zi, când ea abia se întorsese din grădina de zarzavaturi, el intră în bucătărie cu braţele încărcate de pachete, descurcându-se cu greu ca să deschidă uşa cu cotul.

— Hei, ia-mi din braţe pasărea asta! M-a udat tot.

El avea într-adevăr o pată umedă pe pieptul cămăşii. Văzându-i mutra neajutorată, Lyle îşi ascunse un zâmbet.

— N-o să păţeşti nimic. Se spune că sosul de pui este bun pentru dureri.

— Poate în uz intern, nu drept cataplasmă. Te rog, dă-mi un şervet. Unde dispari mereu? Nu te mai vede omul niciodată.

— Sunt foarte ocupată.

Thad părea stânjenit, ceea ce nu-i displăcu Lylei. Fiecăruia îi vine rândul. Aşa-i trebuia!

El rămăsese pe loc, privind-o cum înveleşte puiul într-o folie de aluminiu. Lyle purta cea mai veche rochie a ei; îşi petrecuse dimineaţa mutând lucrurile lui Hesty care mai rămăseseră în fosta ei cameră. Avea părul ciufulit, tot

cotrobăind prin dulapuri. Într-un cuvânt, în privinţa ţinutei, arăta absolut lamentabil. Cu atât mai bine, gândi ea, în felul acesta el n-o să-şi imagineze că vreau să-l seduc. Suflă în sus ca să-şi îndepărteze o şuviţă ce-i căzuse pe faţă.

— Am nevoie de tine, zise Thad schiţând un gest ca să-i aşeze şuviţa după ureche.

Mâna lui întârzie mai mult. Lyle resimţea ca o arsură această atingere şi ridică privirea spre el. That părea să-şi fi pierdut şirul gândurilor şi stătea nemişcat în faţa ei, aproape încurcat.

— De ce ai nevoie de mine? întrebă ea, nerăbdătoare.

Voia să-l facă să creadă că era grăbită şi n-avea timp de taclale. Dar el nu se grăbea.

— Părul acesta… este atât de viu! Ţi-am spus-o chiar din prima seară, când dădeai târcoale casei…

— Nu dădeam târcoale! Acum, lasă-mi părul în pace şi spune-mi ce ai de spus. Am şi alte treburi de făcut, să ştii.

— Apropo, vei avea ceva mai mult timp liber. Doctorul Titus a pus în sfârşit mâna pe o infirmieră. Se numeşte Mauncey Midgette. Începând de mâine, va veni de la ora opt dimineaţa la ora paisprezece.

— N-avem nevoie de infirmieră, lansă Lyle, supărată.

— Ba da! Altfel, curând vei fi la capătul puterilor, Lyle.

— Ethel şi Pam se ocupă de casă, zise ea.

— Ethel şi Pam ar trebui să se ocupe. Dar este evident că Ethel se ocupă în cea mai mare parte a timpului de suferinţele ei. Iar în ceea ce o priveşte pe Pam, ea aleargă după Bob şi Johnny, dimineaţa, la prânz şi seara. Tu nu poţi să le faci singură pe toate, Lyle, cu toată bunăvoinţa din lume. Abia începuseşi să te mai întremezi un pic şi astăzi arăţi ca o sperietoare: ai cearcăne sub ochi, oasele îţi ies prin piele. Continuă aşa şi doctorul Titus va avea două bolnave de tratat în loc de una.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale amabile, domnule Creed, făcu ea sarcastic. Îmi eşti de un mare ajutor. Pentru ştiinţa ta, află că n-am fost niciodată grăsuţă. Iar cât priveşte aşa-zisele mele cearcăne, ei bine, lasă-mă în pace! Trebuie să pun puiul ăsta în frigider şi apoi trebuie să…

— Apoi, trebuie să te aşezi şi să bei o ceaşcă de cafea împreună cu mine; am să-ţi explic cum mă poţi scoate dintr-o încurcătură.

Cu multă îndemânare, cu un gest suplu, el scoase două ceşti de cafea. Lyle trânti uşa frigiderului şi se îndreptă spre aragaz.

— Vei fi obligat să te mulţumeşti cu cafea instant, zise ea, agresivă.

— Îmi convine şi asta, răspunse el flegmatic.

— Perfect. Aşadar, ce aştepţi de la mine?

— Cât de graţioasă eşti, comoara mea! glumi el.

Până la urmă îi explică totuşi ce problemă avea: invitase mai multe persoane la cină vinerea viitoare. Şi iată că Berthalee, faimoasa lui perlă, tocmai în ziua aceea va lipsi, din foarte serioase motive familiale. Avea deci nevoie de cineva care s-o înlocuiască.

— Dar nu sunt sigură că voi fi în stare, răspunse Lyle, şovăitoare.

— N-o să fie greu. Berthalee va pregăti totul dinainte şi va pune în congelator.

Ea contempla, nehotărâtă, flăcăruile aurii care dansau în ochii lui. Afurisit om! De ce n-o fi continuat ea să se ferească de el?

— Haide, Lyle, nu-i mare lucru. Să dezgheţi mâncarea, s-o încălzeşti puţin, să dai casei o înfăţişare cât de cât sărbătorească şi, fireşte, să serveşti.

Îi vorbise pe obişnuitul lui ton ironic. Lyle simţi un fel de ameţeală când înţelese rolul pe care i-l rezervase, acela de stăpână a casei! Şi ideea părea să-l amuze grozav pe Thad; el ştia exact ce-i trecuse ei prin minte, ca şi cum, de

la distanţă, îi stăpânea mintea şi inima. Oh! Ei îi venea să-l bată!

— Nu sunt deloc sigură că am chef să fac pe stăpâna în casa ta, să fiu gazdă… După părerea mea, altcineva ar fi foarte potrivită pentru asta.

— Poate, dar eu te-am rugat pe tine. Eşti îndemânatică şi te descurci repede dacă se întâmplă să lipsească în ultima clipă ceva.

— Bine… ne-am înţeles. Ai spus vineri?

Lyle ştia bine că nimic n-ar face-o să piardă ocazia să joace rolul de gazdă pentru acest bărbat! Dar, pentru ca totuşi orgoliul ei să rămână integru, îi răspunse că *dacă* va veni infirmiera, *dacă* Hesty o să-i dea voie, *dacă* n-o să se întâmple nimic care s-o împiedice, o să-i facă plăcere să-şi rupă oasele pentru el.

— Foarte bine, cactus ţepos ce eşti… şi *dacă* ai de gând să te răzgândeşti, va fi vai de tine, te asigur.

Ea roşi. El zâmbi.

*

Sosirea lui Mauncey Midgette în casă avu asupra tuturor un efect liniştitor. Era o femeie puternică, de vreo patruzeci de ani; o trata pe Hesty cu un subtil amestec de respect şi autoritate, astfel că reuşi s-o facă să accepte un regim la care Lyle trebuise să renunţe să i-l impună.

— Este un lucru bun pentru picioarele mele, declarase Ethel în prima zi în timp ce-şi scotea ciorapii elastici pentru varice. Atâta vreme cât va sta departe de bucătăria mea, o să ne înţelegem bine.

Ceea ce, pentru început, era o înaltă dovadă de stimă din partea lui Ethel.

*

Lyle profitase de un moment în care Thad o vizita pe Hesty ca să alerge la el acasă şi să vadă starea lucrurilor. După ce aruncă o privire rapidă în congelator, simţi că este în stare să compună un meniu simplu şi delicios. Trecu apoi în salon ca să născocească aranjamentul floral.

Rămasă în extaz în faţa superbului mobilier din încăpere, uită o clipă de misiunea ce i se încredinţase. Tavanul era înalt, de un alb strălucitor, susţinut de grinzi aparente groase a căror culoare coajă-de – nucă se armoniza de minune cu lambriurile satinate. În loc de eternul mobilier american modern, Thad alesese o colecţie de covoare orientale de o mare frumuseţe şi două canapele acoperite cu indian negru, cărămiziu şi auriu. Pernele umflate promiteau parcă un suprem confort. Cam peste tot, erau risipite bibelouri vechi şi mici capodopere artizanale.

Fireşte, puteau fi adăugate şi aranjamente florale. Dar, în mintea Lylei începea să încolţească o idee mai bună: de ce n-ar folosi abundenta varietate de plante verzi pe care le avea la îndemână?

Când se întoarse acasă, Lyle se întâlni cu Thad care tocmai ieşea. Ca răspuns la privirea lui întrebătoare, ea îi făcu un semn cu mâna, cu degetul mare în sus, adică „totul e-n regulă”. Intră repede în casă fără să-i lase timp să înceapă o discuţie.

Vineri dimineaţa, în ziua faimoasei petreceri, Pam băgă capul pe uşa camerei Lylei; aceasta tocmai terminase să se pieptene ca să poată coborî la micul dejun.

— Ai un minut liber? Pot să te rog ceva?

— Fireşte. Despre ce-i vorba?

— Pentru astă seară, ştii, petrecerea asta… Thad m-a invitat să vin împreună cu Bob, şi… iată, nu ştiu deloc cum trebuie să te îmbraci ca să ieşi în lume. Vreau să spun că mă simt pierdută de îndată ce trebuie să-mi pun pe mine altceva decât blugi şi tricouri.

Lylei îi veni să râdă de-a binelea: gândul că cineva ar fi putut să-i ceară ei sfaturi în privinţa eleganţei nu era lipsit de umor.

— Eşti sigură că vrei să afli părerea mea? A mea?

— Dar a cui? Poate a lui Ethel? Chiar dacă tu însăţi eşti un pic cam şleampătă, cel puţin eşti mai obişnuită cu

chestiile astea. Vreau să spun că, totuşi, părinţii tăi mergeau la petreceri şi…

— Ah da, părinţii mei, zise Lyle.

Nu mai avea chef de râs. Îşi dădea seama însă că Pam era cu adevărat încurcată. Şortul ei kaki şifonat tot, pantofii sport, ţinuta ei hippy un pic cam demodată, poate că toate astea nu erau chiar ostentative…

— Ei bine, să vedem mai întâi ce avem la dispoziţie, sugeră Lyle ducându-se la şifonierul lui Pam.

Pe amândouă le apucă un râs nebun pe măsură ce făceau inventarul comparat al garderobelor lor mai puţin decât modeste. Fiecare, de altfel, râdea mai mult de ea însăşi decât de cealaltă.

— Vrei să-ţi spun ceva? Este exact povestea cu orbul şi cu paraliticul, concluzionă Pam.

Tocmai probase rochia gri de jerse a verişoarei sale. Culoarea nu se potrivea deloc cu tenul ei mat şi cu părul şaten.

— Pam, dă-mi voie să-ţi aranjez puţin rochia bleu-lavandă, şi după aceea s-o probezi fără să mai pui deasupra puloverul negru. Va fi mai elegantă. Este o rochie foarte frumoasă, numai că…

— Numai că hainele mele parcă au fost întotdeauna călcate în picioare, asta vrei să spui? Când călătoreşti cu un rucsac în loc de valiză… Chiar crezi că rochia aceasta poate să meargă?

O puse peste ea, strângând-o uşor în talie. Şovăia.

— Nu-i prea decoltată?

— Un decolteu rezonabil n-a şocat niciodată pe nimeni, îi replică Lyle, convingătoare.

— Numai că nu prea am ce pune în acest decolteu…

— Nu mai face pe modesta, zise Lyle, ironică. Suntem făcute după acelaşi tipar: ce spui despre una este valabil şi pentru cealaltă.

— Nicidecum. Tu măcar ai nişte forme. Eu, am uneori impresia că Bob şi Johnny mă iau drept băiat. Zâmbetul îi

dădea chipului un aer ştrengăresc. Lyle se încumetă să-i propună:

— De ce nu m-ai lăsa să te coafez eu un pic? Părul tău are nişte reflexe foarte frumoase. Tot ceea ce trebuie este să-l ridicăm pe ceafă ca să-ţi punem în valoare faţa şi ochii.

— Tocmai tu vorbeşti! Parcă văd că iar o să-ţi faci un coc strâns tare, zise Pam cu o expresie zeflemitoare.

— Cine ştie? Poate că te voi surprinde. Mi-am cumpărat o rochie destul de deosebită; şi poate că mă voi şi pieptăna altfel.

Se întoarseră în camera Lylei. Aceasta scoase din fundul dulapului cutia de carton care rămăsease acolo de la nefericita ei călătorie de Crăciun. Noroc că materialul – jerse de mătase – nu se şifonase. Lyle ţinu rochia cu braţul întins pentru ca Pam s-o poată admira.

— Oh, Lyle, este minunată! Are aproape culoarea îngheţatei cu fistic!

Lyle izbucni în râs.

— Mai degrabă a supei de mazăre! Nu crezi că toată lumea o să spună că-s nebună dacă apar în rochia asta?

— După ce, de când ai sosit aici, te-ai îmbrăcat cu toate ororile alea, chiar dacă ai vrea, n-o să ai un aer provocator. În privinţa asta, n-ai antrenament!

Lyle căută un ac şi aţă şi începu să-i retuşeze rochia Pamelei. Se simţea foarte fericită de această prietenie caldă pe care i-o arăta verişoara ei. De când o părăsise pe Carol, îi lipsise atât de mult acest lucru.

— Dacă o strângem puţin în talie şi fără pulover, o să-ţi vină de minune… îi zise ea Pamelei ca s-o convingă.

— Da, dar cred că o să îngheţ. Şi cred că Bob o să fie uimit poate de felul cum arăt. Şi Thad la fel, când o să te vadă în chestia aia de mătase.

— Nu vorbi prostii! Măcar de ar ieşi bine petrecerea. Thad nici n-o să observe cum sunt îmbrăcată.

Dar tocmai asta se întreba şi Lyle… O va remarca

oare? Hotărî să piardă cât timp va fi nevoie ca să se pieptene ca lumea.

— Haide, lasă! făcu Pam, ironică. Poate ai vrea să mă faci să cred că nici tu n-o să-l bagi în seamă, când o să apară cu pantalonul lui elegant atât de ajustat şi cu cămaşa mulată pe umeri de stă să crape.

— De unde ştii tu în ce o să se îmbrace el în seara asta? întrebă Lyle rupând firul cu dinţii.

— Oh, simplă intuiţie, fără îndoială!… Serios, Lyle, l-ai privit vreodată atent când are aerul acela sălbatic? Are ceva în el… cum să spun? Teribil de atrăgător. Este o tâmpenie că el mă consideră şi acum ca pe surioara lui cea mică!

Capitolul 6

Lyle nu rezistase ispitei de a şterge de praf mobilele deja strălucitoare; o făcuse mai ales din plăcerea de a le mângâia. Pusese apoi la frigider cocteilul de crevete, aşezase stridiile într-o cratiţă încât să nu mai trebuiască decât să le bage în cuptor. Aşa, totul era pregătit! Aceste treburi mărunte îi amintiseră într-o oarecare măsură jocurile copilăriei şi căsuţa ei de păpuşi. Cu ceva în plus, totuşi, ceva la care prefera să nu se gândească…

Înainte să se întoarcă la Knob House să facă o baie şi să se îmbrace, se apucă să mai aranjeze un ultim vas cu plante verzi. Erau deja destule cam prin toată casa, dar îi venise o idee în ultima clipă, un vas cu crengi de pin care ar fi de un frumos efect pe masa din vestibul, în faţa platoului de aramă vechi.

Au! Chinuindu-se să rupă o crenguţă, se înţepă la deget; începu să şi-l sugă, căutând cu privirea un vas mai larg ca să aşeze ramurile. Dar… crengile începură să alunece şi toată *instalaţia* era pe cale să se prăbuşească. Auzi pe cineva vorbind în spatele ei. Şi… se întoarse să vadă cine este. În clipa următoare, toate ramurile de pin îi erau încâlcite în păr!

— N-ai putea să fii mai atent niţel? strigă ea,

furioasă, de parcă ar fi fost vina lui Thad.

— Îmi place mai mult să admir ce faci tu, îi răspunse acesta amuzându-se copios de situaţia ei.

— Mulţumită ţie am făcut treabă bună! Tot aranjamentul meu s-a prăbuşit; sper că eşti mulţumit!

El pufni în râs.

— Parcă ai fi o divinitate antică răzbunătoare încoronată cu lauri şi cu sceptrul în mână…

Furia Lylei se mai potoli: se imagină cum trebuie să fi arătat cu părul plin de crengi, cu o ramură de pin în mână, şi cu toate plantele astea verzi în jurul ei… Începu şi ea să râdă cu poftă.

— Să te ia naiba! În afară de aranjamentul ăsta, totul era gata…

— Este foarte frumos, Lyle. Niciodată casa asta n-a mai arătat aşa de aerisită. Parcă ar fi locuită.

— Dar este locuită! zise Lyle, contrariată. Şi acum, te rog scoate-mi toate astea din păr. Trebuie să fac curat aici.

— Hmm… nu sunt atât de sigur că este într-adevăr locuită, murmură el scoţând cu îndemânare acele de pin din părul ei ciufulit.

În faţa expresiei ei intrigate, el adăugă, cam misterios:

— Să stai aici, e un lucru. Să *trăieşti* aici, este cu totul altceva. a

Îi cuprinse faţa Lylei în mâini şi o întoarse spre el.

— Ai ochii ca nişte cărbuni aprinşi, zise el cu o voce scăzută, şi Lyle îi simţi respiraţia caldă pe obraz. Nu mă pot abţine să mă întreb dacă trebuie să citesc în ei o promisiune sau dacă eşti biata pasăre căzută din cuibul ei aşa, cum vrei să pari.

Privirea lui o măsura acum din cap până-n picioare; Lyle deveni foarte conştientă de mizerabila rochie şifonată de bumbac pe care o purta.

— O promisiune? întrebă ea dintr-o răsuflare.

— Promisiunea ochilor tăi albaştri, de un albastru

profund ca marea. Îmi amintesc să fi citit undeva că ochii albaştri sunt cei mai pătimaşi. Şi atât de atrăgătoare cu buzele-ţi senzuale care, iată, tremură deja. Ah, Lyle Camden, ce ai cu mine? Ai hotărât cu cruzime să mă înnebuneşti?

Mâinile lui îi mângâiau umerii, coborâră pe şolduri pentru a o apropia de el, în vreme ce îşi sprijinea fruntea în părul ei.

— Am crezut mai întâi că eşti o fată bătrână şi sclifosită, apoi o adolescentă speriată; şi iată că iei o altă înfăţişare… iar eu rămân cu gura căscată în faţa acestui înger roşcat care mă sfidează cu privirea şi scoate limba la mine ca pentru a-mi spune: n-ai să mă prinzi niciodată…

O legăna uşor în braţele lui; Lyle îi simţea pulsul bătând accelerat sub pielea gâtului.

— Ţi-am spus cumva că acum o să te sărut îndelung, îndelung? De aceea eşti atât de neliniştită, dragostea mea? Te temi cumva de mine?… Sau de toţi bărbaţii?

Ea nu-i răspunse, nu putea să-i răspundă pentru că chipul lui Thad se apropia de al ei şi, curând, îi cuprinse într-un sărut pasionat buzele tremurânde. Bătăile inimii li se contopiră, i se părea că pământul îi fuge de sub picioare în timp ce el o purta tot mai departe în regatul dorinţei. Ghemuită lângă umărul lui cald, Lyle îl lăsă s-o mângâie în voie.

Thad îi abandonă buzele, ridică uşor capul şi-şi cufundă privirea în ochii ei. Ea zări atunci în ochii lui o schimbare subtilă, o strălucire nouă. Fără niciun pic de stânjeneală, cu un gest absolut firesc, mâna lui îi mângâia sânii.

Lyle se crispă, speriată de aceste senzaţii noi care-i cuprindeau tot corpul.

— Nu-ţi fie teamă, draga mea, n-am să-ţi fac niciun rău, murmură el. Nimic nu-i mai firesc decât ceea ce simţi acum, Lyle. Este o trezire puţin cam întârziată dar crede-mă, ai încredere în mine, n-am să te conduc prea departe,

nici prea repede.

Îi murmura numele lângă buzele-i fierbinţi, şi era ca o altă mângâiere. Din nou Lyle se lăsă în voia lui, prizonieră a acestei forţe irezistibile, a acestei călduri pătrunzătoare…

— Thad, dragul meu, eşti aici?

Vraja se rupse; vocea limpede şi armonioasă care răsună dintr-odată în casă făcu ţăndări fragila fericire a clipei.

Pentru Lyle, fu ca un duş rece. Dar abia dacă simţi tresărirea lui Thad care, o clipă, o strânse mai tare, înainte de a-i da drumul. Parcă se iscase dintr-odată un vânt polar…

Ţintuită pe loc, Lyle o auzi pe Cora în vestibul vorbind despre bagajele ei şi o voce gravă care-i răspunse… Lyle avea senzaţia neplăcută că ascultă la uşi…

Ce să facă? Să fugă pe uşa din spate? Abia se gândi la asta, că deja era prea târziu. Thad intră împreună cu Cora Lambert. Cu capul uşor înclinat, era atent la vorbele tinerei femei. Era imposibil să-i citeşti gândurile pe chipul ca de marmură.

Lyle o fixa pe Cora cu privirea. Nu pierdu nimic din reacţiile noii venite, atunci când aceasta îi remarcă prezenţa: o simplă clipire din gene, apoi sprâncenele epilate cu grijă ridicându-se, uimite, pe o frunte palidă.

— Draga mea, îţi aminteşti de Cora Lambert? Cora, ţi-o prezint pe logodnica mea, Lyle Camden. Ai zărit-o deja la Manteo, dar s-ar putea ca atunci să n-o fi văzut prea bine.

În tonul lui Thad nu se percepea nici cea mai mică ezitare. Pe moment, Lyle nici măcar nu înţelese ce spunea el. În clipa când deschise gura ca să protesteze, citi pe chipul lui *ordinul* să tacă. De altfel, înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să mai spună ceva, Cora exclamă:

— Oh! Dragule, nu mă îndoiesc că eşti în stare s-o seduci pe bona lui Hesty. Dar logodnică! Te cunosc prea

bine şi de prea multă vreme încât să mă las păcălită de umorul tău.

Râsul ei era o capodoperă muzicală. Ochii, în schimb, nu râdeau deloc; o străpungeau doar pe Lyle cu o privire de gheaţă, în timp ce mâna ei cu unghii lăcuite îl trăgea, copilăreşte, pe Thad de ureche.

„Mi-ar fi plăcut să-i mai las să se mai bălăcească puţin în această poveste stupidă, dar nu vreau să-i fac Corei această plăcere” îşi zise Lyle. Aşa că îi zâmbi lui Thad, şi declară calm:

— Trebuie să mai fac puţină ordine în casa asta; vă rog să mă scuzaţi.

— Mulţumesc, draga mea. Cora va rămâne aici câteva zile; şi cum Berthalee lipseşte, toată treaba cade pe umerii tăi… Fireşte, dacă vrei, mai târziu poţi să te duci la Knob House dacă trebuie.

Lyle n-ar fi putut spune cum şi-a recăpătat suflul ca să-i poată răspunde; evenimentele se succedau cu o asemenea rapiditate, luau asemenea proporţii!

— Dar bineînţeles, Thad. Oricum, mâine dimineaţă trebuie să fiu devreme aici ca să aranjez totul…

Râse uşor forţat şi, arătând spre ramurile care încă zăceau la picioarele ei, spuse:

— Şi dacă tot vorbeam de aranjat…

— Perfect. Mă duc să aduc bagajele Corei; după ale tale mă duc puţin mai târziu. Poţi să te instalezi în… dar ce prost sunt! Doar ştii în ce cameră stai.

În ochii lui Thad apăru o licărire cinică. Lyle simţi că roşeşte şi se întrebă în ce încurcătură se lăsa antrenată.

Poate că ar fi dat înapoi dacă Cora n-ar fi început să evoce ultima lor întâlnire:

— Ei bine, Thad, dacă această tânără este cu adevărat logodnica ta, ai face bine s-o ţii în frâu! Ultima oară când am văzut-o, se simţea bine cu un prieten foarte, foarte intim; pun pariu că nu ţi-a vorbit despre asta!

Lyle tresări în faţa unei asemenea perfidii. Oricare ar

fi fost jocul pe care Thad ar fi vrut să-l joace, îşi zise ea, disperată, acum totul se sfârşise!

Dar Lyle subestimase sângele rece şi stăpânirea lui Thad.

— Dacă nu te superi, Cora, n-am chef să reîncălzim vechile poveşti; cunoşti sentimentele mele în privinţa asta, nu-i aşa?

Imposibil a să nu sesizezi avertismentul conţinut în această replică rece. În ciuda intimităţii reale sau pretinse a relaţiilor ei cu Thad, Cora n-avea decât să se încline; tonul, mai mult decât cuvintele, îi impunea să tacă.

*

În timp ce Cora, sub pretextul că se relaxează, nu mai ieşea din baie, Thad îşi duse *logodnica* la Knob House ca să-şi ia câteva lucruri personale de care avea nevoie.

— Ascultă-mă bine, zise el repede, nu este momentul să întrebi *cum* şi *de ce*. Oricum, nu sunt sigur că ai înţelege; la drept vorbind, nu sunt sigur că înţeleg nici eu.

Avea un zâmbet uşor crispat, o expresie care semăna mult cu cea pe care Lyle o văzuse deja în seara sosirii ei la Frisco. Fu frapată acum, întrebându-se cum de atunci i se păruse lipsit de farmec. Cu trăsăturile lui neregulate şi cu privirea-i intensă, avea cu atât mai multă personalitate, era cu atât mai captivant decât o frumuseţe convenţională şi banală.

— Cineva trebuie s-o pună pe Pamela în temă. Şi cred că şi pe Bob şi Johnny, zise Lyle, ca să vadă reacţia lui Thad.

— Am s-o fac eu; le voi spune exact cât este nevoie să ştie. În timpul ăsta, du-te sus şi adună-ţi zdrenţele tale ridicole.

Ea îi aruncă un zâmbet provocator.

— Ţine-te bine, Thad! Am o rochie nouă şi nu este gri!

— Slavă Domnului! Faci bine că m-ai prevenit. Dar, cine ştie, orice schimbare poate însemna un progres!

Întotdeauna te-am văzut deghizată de parcă jucai în *Cele două orfeline*!

Simţindu-se oarecum ofensată, ea îi replică pe un ton caustic:

— Pe vremea aceea, mi s-a părut o idee bună să-mi iau o înfăţişare matură şi serioasă. Oricum, dacă te deranjează prea mult felul cum arăt, poţi oricând să rupi *logodna* noastră. De fapt, nici măcar nu ştiu ce te-a apucat să spui asemenea baliverne…

— Nu, Lyle, este prea târziu ca să mai dau înapoi. M-ai prins în capcană, ca o femeie expertă şi şireată… în realitate, îţi spun sincer că nu ştiu de ce am avut această idee ciudată. Fără îndoială, pentru că nu eram dispus s-o văd pe Cora revenind în viaţa mea ca şi cum n-ar fi plecat niciodată.

Lyle îl întrebă cu timiditate:

— N-ai fi putut să-i spui asta, pur şi simplu?

— Nu-i atât de simplu. Aici este un sătuc; de generaţii întregi oamenii sunt cu toţii mai mult sau mai puţin legaţi unii de alţii. Nu vreau să dezlănţui un conflict cu părinţii Corei care îmi sunt buni prieteni. Nici cu sora ei, al cărei soţ este unul dintre asociaţii mei în afaceri.

— Şi crezi că faptul de a te şti logodit cu mine n-o să-i înfurie? întrebă Lyle, neîncrezătoare. De altfel, ea nici nu te-a crezut…

El îi aruncă o privire ambiguă.

— Dar tu, Lyle, m-ai crezut?

Toate instinctele de apărare ale Lylei se mobilizară. Dintr-odată îşi dădu seama cu o sfâşiere în suflet că-şi dorea mai mult decât orice pe lume să ia în serios cererea lui în căsătorie. În acelaşi timp însă vedea bine ce greşeală fatală ar face: niciun bărbat care ar fi avut de ales între seducătoarea Cora Lambert şi mediocra Lyle Camden, n-ar fi şovăit nicio clipă. Şi n-avea nicio importanţă ce credea Thad în această clipă; până la urmă, se va întoarce tot la Cora.

— Eu cred că vrei s-o faci pe Cora să sufere la fel cum ai suferit tu atunci când te-a părăsit, zise ea punând prieteneşte mâna pe braţul lui Thad.

— Văd că pleci urechea la cancanuri, o întrerupse el sec. Ascultă-mă, Lyle: uneori se întâmplă un accident, un eveniment neprevăzut, care te opreşte şi te obligă să faci un bilanţ ca să ştii unde te afli şi ce aştepţi cu adevărat de la viaţă… tu, mai mult decât oricine, ar trebui să ştii ce vreau să spun prin asta. Să zicem că eu fac acest bilanţ… un pic cam târziu.

— Şi crezi că este mai bine să joci teatru până ce vei putea lua o hotărâre, zise ea repede.

Zări din nou în ochii lui o licărire pe care n-o înţelese. Thad îşi puse mâna pe mâna ei şi zise calm:

— Să joc teatru? Da, având în vedere împrejurările, mi se pare mai înţelept.

*

Mai târziu, Lyle îşi zise că Thad trebuie să fi fost totuşi surprins când o văzuse coborând îmbrăcată cu frumoasa ei rochie de jerse verde. Croiala era dintre cele mai simple, corsajul era ajustat mult pentru a-i pune în valoare formele feminine, fusta plutea graţios în jurul picioarelor fine şi frumos conturate. Însăşi Cora – Lyle remarcă asta cu o secretă bucurie – o examină îndelung înainte de a o trata din nou ca pe o cantitate neglijabilă.

În timp ce-şi beau cafeaua la sfârşitul mesei, stând în faţa şemineului, Lyle înţelese că nu va decurge totul de la sine. Cora nu pierduse nicio ocazie de a le reaminti celorlalţi invitaţi relaţia ei cu Thad. Îi fusese cu atât mai uşor s-o facă cu cât Lyle era în permanenţă ocupată. Şi aşa, Jerry şi Phoebe Austin, la fel ca şi Carlin şi Anna Williams îşi începeau toate frazele cu: „Thad şi Cora…” sau: „Aminteşte-ţi când Cora şi Thad…”, sau chiar: „Acum că te-ai întors, Cora…”

În aceste condiţii, Lyle părea învinsă dinainte. La început, Thad făcuse tot ce se putuse: întâmpinase cele

două perechi invitate ţinând-o pe Lyle afectuos pe după umeri. O prezentase ca fiind logodnica lui, prefăcându-se că nu observă privirile lor uimite. Dar Cora, pe furiş, se strecurase între ei, rugând-o, de exemplu, pe Lyle să ducă mantourile în camera *ei* pentru că celelalte cuiere erau pline; şi dacă tot se ducea, să facă bine să treacă şi pe la bucătărie ca să aducă alte scrumiere…

Existau unele şiretlicuri feminine care scapă complet inteligenţei masculine. În acest domeniu, Cora era specialistă. Până la tonul condescendent cu care vorbea despre Lyle ca despre *prietena* lui Thad, copleşind-o cu complimente pentru *treaba bună* pe care a făcut-o… *nu-i aşa*, *dragi prieteni*?

Lyle fierbea de furie neputincioasă. Momentul era prea nefavorabil pentru a risca s-o înfrunte direct pe Cora.

Bărbaţii se lansaseră într-o discuţie însufleţită. Vorbeau despre vapoare, despre pescuit, evocând sfârşitul sezonului la crevete, despre apropiatele pregătiri de primăvară şi despre creşterea nivelului râurilor.

Cât o priveşte pe Pam, aceasta era ghemuită la pieptul lui Bob şi-i consacra deocamdată toată atenţia. Lyle rămăsese deci în grija *duioasă* a celorlalte două femei care… întâmplător erau vechi prietene ale Corei.

Lyle îşi ascundea cu curaj rănile orgoliului său. Dar profită de prima ocazie şi se duse lângă Johnny care tocmai servea băutură celorlalţi.

— Pam mi-a spus că-ţi place muzica tradiţională irlandeză. Care este orchestra ta preferată? îl întrebă ea veselă.

În felul acesta, începură o discuţie despre meritele comparate ale diferitelor orchestre. Lyle simţea privirea lui Thad aţintită asupra ei; în mod deliberat, îi întoarse spatele.

Paharul ei era aproape gol; Johnny observă şi o întrebă ce vrea să bea; apoi se duse să-i aducă nişte gin-tonic.

Lyle profită ca să arunce o privire spre Thad. îi întâlni privirea care arunca fulgere. Era într-o discuţie aprinsă cu

Carlin Williams care, ţinându-l de umăr, îi spunea o poveste lungă şi complicată. Trebuie să fi fost tocmai punctul culminant al acestei povestiri, dar după cât se părea, Thad n-o aprecia prea mult; strălucirea metalică a ochilor lui în care se citea o furie cumplită o fulgera pe Lyle de la un capăt la celălalt al încăperii.

Şi ce dacă? În ceea ce o privea, ea nu făcuse nimic care să-i trezească furia. Îşi jucase rolul cât putuse mai bine în farsa aceasta grotescă a logodnei. Dacă el îşi imagina că ea o să se atârne de braţul lui şi să-i facă ochi dulci precum Cora, putea să aştepte mult şi bine! Fusese deja folosită suficient drept ţintă a perfidelor remarci ale Corei încât să nu se expună mai mult.

Când Johnny îi întinse paharul, ea îi mulţumi cu un zâmbet exagerat.

Lyle pregătise deja cafeaua; Thad se oferise să aducă el cafetiera grea, pe care o puse pe o măsuţă joasă. Întâmplare sau premeditare, Cora era aşezată tocmai în cel mai bun loc pentru a servi. N-avea rost ca Lyle să facă o scenă inutilă, aşa că o lăsă să servească fără să spună nimic. Dar refuză ceaşca pe care i-o întinse Cora, pretextând că preferă o băutură rece. Se duse apoi cu Johnny spre fereastră şi se aşezară pe canapeaua de piele.

— Tu ce bei? îl întrebă ea.

— Acelaşi lucru ca şi tine, cu o picătură de Bourbon în plus.

După asta, discuţia luă o întorstură mai veselă. Li se alăturară şi Pam cu Bob după ce aceştia dăduseră mai întâi o raită prin bucătărie…

Lyle simţi aţintită asupra ei privirea dezaprobatoare a lui Thad. Acest lucru o făcu să fie mai spirituală decât fusese vreodată în viaţa ei. În momentul când îşi luară cu toţii la revedere, ea era ameţită de succesul ei monden.

Abia se închise uşa în urma ultimului invitat, că Thad declară fără înconjur:

— Cora, tu poţi să te duci să te odihneşti, dacă vrei; eu şi cu Lyle o să strângem toate astea.

— Oh! Dar nu-mi este somn deloc, zise Cora întinzându-se pentru a-şi pune în valoare silueta suplă dar voluptuoasă.

— Este deja târziu, te vei simţi mai bine mâine după un somn bun. Lyle îţi va aduce micul dejun când vei vrea tu.

Înainte ca Lyle să aibă timp să reacţioneze, Cora răspunse că ea îşi bea cafeaua pe la ora zece. îi privi pe rând pe amândoi cu nişte ochi cam tulburi.

— Deocamdată, tu ai putea să-mi ţii companie în timp ce prietena ta face menajul.

— Noapte bună, Cora. Pe mâine, îi tăie vorba Thad sec.

În faţa acestui refuz cateogric, chiar şi Cora trebui să capituleze.

Lyle, sub un pretext oarecare, se pregătea şi ea să se retragă. Simţea că dacă va rămâne doar o clipă în plus, va spune nişte lucruri pe care ar fi mai bine să le păstreze pentru ea. Dar Thad o apucă de braţ cu o asemenea violenţă încât aproape că ţipă. Pur şi simplu o împinse în bucătărie, trânti uşa în urma lor şi o întoarse cu faţa spre el. Cuprinşi de o egală furie, izbucniră amândoi deodată:

— Ce se…

— Ce încercai să faci, mai exact, astă seară?

Vocea lui Thad o acoperi pe cea a Lylei care replică:

— Ce încercam? Şi ce aş fi putut încerca? Am pregătit mâncarea, am servit, i-am adus scrumiere prietenei tale. Asta încercam să fac!

— Vorbeşte mai încet! Ştii foarte bine ce vreau să spun: stăteai acolo, cu Johnny, şi rânjeaţi ca nişte puşti de cincisprezece ani, atât de preocupaţi unul de altul încât ai neglijat invitaţii! Nu sunt obişnuit să fiu ridiculizat astfel,

Lyle Camden, şi…

— *Tu* nu eşti obişnuit! Ei bine, află că nici eu nu sunt obişnuită să fac în mod gratuit pe Cenuşăreasa! Dacă crezi că este de ajuns să mă botezi *logodnică* pentru o seară, pentru ca după aceea să fii scutit să mai plăteşti o menajeră, atunci nu eşti decât un imbecil! ziceai că vrei să-ţi fac un serviciu? Ei bine, dacă-i aşa…

— Când plătesc ca să fiu servit, am pretenţia chiar să fiu servit! lansă el pe un ton jignitor.

Se aflau aici, faţă-n faţă, sfidându-se cu privirea, la mii de leghe de tot ce exista în jurul lor. Prea orbită de furie şi indignare, Lyle nu remarcă expresia de pe faţa lui Thad.

— Bine, acum du-te şi te culcă, zise el cu un aer obosit. Toate astea pot să aştepte până mâine. Dar să nu care cumva să crezi că am terminat cu tine, Lyle Camden! Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt în afacerea asta.

De data aceasta, furia Lylei dădu pe din afară, înlăturându-i clipa de stupoare. Strigă, furioasă:

— O secundă, Thad Creed! Ce vrea să însemne asta, că n-ai terminat cu mine?… Ei bine, eu am terminat-o cu tine, mă auzi? Promisiunea ta de căsătorie este încă proaspătă, poţi să ţi-o iei înapoi şi să ţi-o… mă rog!… Să faci ce vrei cu ea! M-am săturat să sar de fiecare dată când tu îmi spui *sari* şi pe deasupra să-mi şi reproşezi că nu sar destul de sus! M-am săturat de Cora şi de toţi prietenii ei cu ale lor: *Tu şi Thad, Cora…* sau: *Aminteşte-ţi când Thad şi Cora au făcut asta…* şi: *Ştii, când Thad şi Cora au făcut asta…* Dacă vrei să afli părerea mea, ei bine, Thad şi Cora se pot lua de mână şi se pot arunca în apă amândoi; îi detest, îi detest!…

Lacrimile îi înceţoşau privirea şi o împiedicau să vadă transformarea expresiei de pe faţa lui Thad. Lăsând la o parte răcnetele furioase care o răniseră atât de mult pe Lyle adineauri, îi vorbi cu o voce aproape tandră şi un pic ironică:

— Dacă aş fi naiv, aş putea crede că eşti geloasă.

— Geloasă! Pe tine?! Ca să fiu geloasă ar trebui mai întâi să fiu îndrăgostită şi nici într-o mie de ani, îţi garantez că…

— Ssst!… Lyle, nu te aventura într-un viitor atât de îndepărtat, o întrerupse el încet. Până una-alta, încă suntem logodiţi. Am anunţat-o pe Hesty şi pe toată lumea; n-o să-mi iau totuşi cuvântul înapoi, chiar de a doua zi.

— Atunci am s-o fac eu! Eşti nebun dacă îţi imaginezi că am să stau aici ca o toantă să privesc cum Cora te prinde în plasa ei. Dacă… dacă aş avea o verighetă, ţi-aş arunca-o în faţă!

— Vorbeşte mai încet, fir-ar să fie! strigă el aspru.

— N-am să vorbesc mai încet!

— Atunci, nu-mi rămâne decât să te oblig, nu?

Înainte ca ea să poată schiţa vreun gest de apărare, el o trase brusc spre sine şi-i zdrobi buzele cu un sărut. Ea se zbătu zadarnic. îl ura, îi ura brutalitatea şi violenţa pe care i le impunea. El îşi trecuse un braţ pe după umărul ei şi, cu mâna strecurată în păr, îi ţinea cu fermitate capul. În felul acesta, ea era în totalitate imobilizată, fără nicio posibilitate de apărare împotriva gurii lui agresive. Cu cealaltă mână, el îi cuprinsese coapsa, lipind-o de trupul lui pentru a o obliga să-i recunoască virilitatea.

În mod inexplicabil, ea simţi deodată că-i răspunde la sărut, că răspunde dorinţei lui, nu mai rezista îmbrăţişării lui fierbinţi. Îşi trecu mâinile pe sub haina lui şi-l strânse la rândul ei, vrând să-l simtă şi mai aproape. Cum reuşise el să-i înfrângă apărarea când ea era neagră de furie? N-ar fi putut să-şi explice. Dar de îndată ce începuse să-i cedeze, resimţi un fel de beţie subită şi-i răspunse la sărut cu o înflăcărare de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare.

Şi iată că sărutul lui Thad se transforma: în loc să se impună, acum el o chema. Nu mai era o agresiune ci o tandră mângâiere, aproape o rugă. Lyle simţi atunci că n-o mai ţineau picioarele, că puterile o lăsau…

— Nu vă faceţi probleme pentru mine!

Era Cora, bineînţeles! Tonul ei îi dădu Lylei impresia că este tăiată de un ferăstrău electric.

— Am venit doar să-mi iau ceva de băut. Ar trebui să-i spui prietenei tale să nu mai pună atâta sare în mâncăruri, Thad. În cazul în care i s-ar mai întâmpla să-ţi gătească…

*

Multă vreme după ce-şi pusese capul pe pernă, Lyle încă era pradă unui vertij de necontrolat. Nu-şi dădu seama cum de reuşise să adoarmă în noaptea aceea. Dar patul extraordinar de confortabil, şi poate oboseala cumulată în ultimele săptămâni sfârşiseră prin a o învinge.

Şi fu fericită să beneficieze de câteva ore suplimentare de odihnă când, a doua zi, ajunse la Knob House. Nici Thad nici Cora nu-şi făcuseră apariţia înainte de plecarea ei. În timp ce-i ţinea companie lui Hesty, Lyle încă mai resimţea un oarecare eşec care o revolta.

— Ia loc, copila mea. Arăţi de parcă ai fi înghiţit un crab crud!… N-ai niciun motiv să faci mutra asta atunci când un bărbat ca Thad îţi face curte.

— Ce ştii dumneata despre asta?

Lyle pur şi simplu simţea că turbează. După tot ceea ce se întâmplase aseară, era hotărâtă să pună punct poveştii ăsteia, măcar din grijă pentru starea de sănătate a lui Hesty.

Încercă să se stăpânească pentru a explica mai clar lucrurile.

— A fost o greşeală de la bun început. Cu siguranţă că Thad a crezut că-i un lucru bun, chiar dacă tot nu înţeleg ce i-a trecut prin minte. Oricum eu vreau să termin cu asta şi am să i-o spun de îndată ce am să-l văd.

— Copila mea, dacă-ţi imaginezi că tu îi vei dicta lui Thad ce să facă, îţi faci iluzii. Eu îl cunosc de când s-a născut. Mă gândisem chiar să-l însor cu Pam. Dar chibzuind bine, mi-am dat seama că nu este o fată potrivită

pentru el. Nu, băiatul ăsta are nevoie de altceva. Şi sunt mulţumită că a scăpat de femeia aceea. Mărturisesc că am oftat uşurată atunci când mi-a anunţat logodna voastră.

Derutată, Lyle îşi dădu seama că Thad nu-i spusese lui Hesty tot adevărul. O făcuse oare în mod deliberat? Sau poate însăşi mătuşa Hesty, în dorinţa ei de a uni cele două familii, înţelesese aiurea? Dar Pam? Oare aşa credea şi ea? Trebuia să-l vadă pe Thad ca să facă lumină în povestea asta.

Încă nu-şi recăpătase pe deplin calmul. Şi iată că Hesty începea să spună vechi poveşti din timpuri trecute în care Lyle regăsea nume care-i deveniseră de acum familiare. Asculta cu o ureche distrată, absorbită încă de grijile ei personale.

Cum să iasă din încurcătura în care intrase de bunăvoie? După toate frumoasele ei hotărâri, fusese destul de proastă ca să se lase condusă de impulsuri oarbe! Dacă ar avea cât de puţin bun simţ, ar fugi la mii de kilometri de acest bărbat care acum îi invada viaţa. Asta îşi spunea Lyle, ştiind foarte bine că nimic n-ar mai fi de folos, nici timpul, nici distanţa n-ar mai scăpa-o de acest bărbat… era prea târziu…

— Dar, Lyle, îmi răspunzi odată? Ai ceva de spus în privinţa asta?

Tonul iritat al lui Hesty o readuse pe Lyle la realitate.

— Iartă-mă, mătuşă Hesty, dorm pe mine, m-am culcat foarte târziu.

— N-ai dormit bine? Ai regretat cumva patul meu cu pilotă de puf, nu? Poftim, o să-ţi ofer unul, ţie şi lui Thad, cadou de nuntă.

— Bună dimineaţa! Pot să intru?

Era Thad care-şi băgase capul pe uşă. Lyle se ridică dintr-un salt… şi se aşeză la loc imediat. Ah, nu, asta nu! Doar n-o să-şi imagineze el că ea o să fugă din faţa lui! Va pleca atunci când va hotărî ea să plece, şi nu mai înainte!

— Intră, intră, băiete. Tocmai îi spuneam Lylei că o să

vă fac cadou de nuntă unul din paturile mele cu saltea de puf.

Thad începu să râdă şi Lyle avu impresia că râsul lui i se scurgea ca un duş rece pe şira spinării. Îl auzi cu furie acceptând lui Hesty şi spunându-i cât erau de încântaţi amândoi… Cu buzele strânse, zări în ochii lui o licărire odioasă, diabolică.

— Vreau să-ţi fac o propunere, iepuraşule, îi zise el cu un aer vesel, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Fără a dori să-ţi fiu dezagreabilă, te anunţ că am deja mai multe propuneri venite din partea ta decât mi-aş fi dorit.

Thad începu din nou să râdă. Zău, individul acesta părea în dimineaţa asta foarte bine dispus!

— Este veselă şi dinamică, nu-i aşa, Hesty? Micuţa mea Durant preferată mă face adeseori să mă gândesc la tine! Semănaţi, pe cuvânt! Păcat că tu, draga mea prietenă Hesty, nu m-ai vrut; acum o să fiu obligat să mă mulţumesc şi cu calitatea a doua…

Hesty chicoti cu poftă. Bătea din palme ca şi cum această glumă era cea mai nostimă pe care o auzise în ultimii ani.

— Nu eşti curioasă să afli propunerea mea, Lyle?

— Nu în mod special. Dacă vrei să ştii adevărul, nimic din ceea ce mi-ai putea propune nu mă interesează.

— Ia-o de nevastă şi du-o în patul tău, asta o să-i facă bine, lansă Hesty cu un râs uşor care o făcu pe Lyle să roşească, lucru pe care-l detesta.

Stătea la căpătâiul lui Hesty, dreaptă şi crispată pe scaunul ei, iar Thad era aşezat nonşalant pe pat. El întinse mâna, mângâie încet pumnii strânşi ai fetei şi-i zâmbi.

— Nu lua în seamă vorbele lui Hesty, îngeraşule; n-ar trebui să glumim astfel cu tine… Ştiai că eşti irezistibilă atunci când vrei să pari mândră şi neînduplecată?

Lyle simţea că se sufocă de atâta îndrăzneală; ştia bine că toată comedia asta îi este destinată lui Hesty. Îşi

retrase mâinile şi se ridică; ceea ce, din păcate, avu drept rezultat apropierea de Thad. Aşa cum ar fi trebuit să bănuiască, el profită de acest avantaj şi o trase spre sine, adresându-i-se apoi lui Hesty:

— Johnny a cumpărat barca cu motor a lui Lance Gaskill; cât mai este vreme bună, o să ne ducem până la Ocracoke ca să aducem barca la Hatteras.

— Ai face bine să verifici dacă ticălosul ăla de Lance nu i-a scos elicea… Ăsta ar fi în stare să fure pui din propriul lui coteţ.

Lyle interveni:

— Eu nu cred că…

Thad o întrerupse.

— Plecăm în câteva minute. Lyle ar face bine să împrumute nişte blugi de la Pam, ca să ieşim pe mare.

Thad îşi calculase bine lovitura. Lyle nu-l putea refuza în faţa lui Hesty fără să se expună unor întrebări stânjenitoare. Aşa că trebui să accepte.

Se întâlniră cu toţii în faţa casei. Vremea era frumoasă dar rece. Lyle se felicită că-şi pusese blugii, dar Cora în pantalonul ei ajustat şi bluzonul de catifea neagră, era cu siguranţă mult mai seducătoare…

Thad deschise portiera maşinii, făcându-i Lylei un semn imperceptibil cu capul. Înainte însă ca ea să poată schiţa vreun gest, Cora se şi strecură pe sub braţul lui Thad, murmură un *mulţumesc*, şi se aşează pe scaunul din faţă.

În timp ce parcurgeau cei opt kilometri care-i despărţeau de Hatteras, Lyle, aşezată comod pe bancheta din spate a luxoasei maşini, îşi promitea să-i arate lui Thad că nu era la ordinele lui. Evident, în prezenţa lui Hesty, ea nu putuse să-l refuze; dar o dată ieşită din casă, era liberă să acţioneze aşa cum dorea. Şi, chiar în clipa asta, i se părea că ar face foarte bine să profite de această plimbare, fie că lui Thad îi plăcea sau nu!

Capitolul 1

Shearwater, o barcă albă, scânteietoare, fremăta parcă de nerăbdare în dorinţa ei de a ieşi în larg, atunci când Thad opri maşina pe cheiul din Hatteras. Lyle fu un pic dezamăgită când află că acea *fremătare* se datora pur şi simplu vibraţiilor pompei din cală; acest lucru îi spulbera viziunea romantică asupra frumoasei bărci. Uită însă repede această mică dezamăgire în faţa spectacolului pitoresc oferit de portul în plină activitate.

De-a lungul debarcaderului aluneca o mică barcă plină cu plase de pescuit. Dintr-un alt vas, tras la chei, pescarii debarcau peştele chiar în clipa în care Lyle făcea câţiva paşi ca să respirre liber aerul salin încărcat cu miresme amestecate de peşte şi păcură.

Vântul rece o făcu să se înfioare. Ar fi putut fără îndoială să-şi ia mantoul de tweed, dar nu vrusese s-o facă; i se părea că este mult mai elegantă, chiar aproape seducătoare, în puloverul ei negru pe gât şi în blugi.

În clipa în care Lyle ieşea din maşină, Johnny ieşea şi el din cabina bărcii; văzând-o, acesta fluieră admirativ, lucru ce-i fu de mare ajutor Lylei. Îşi recăpătă încrederea în sine şi, tratându-i cu dispreţ pe Thad şi Cora, se îndreptă repede spre Johnny care o aştepta ca s-o ajute să urce la bord.

— Chiar dacă nu-mi place să renunţ la acest spectacol fermecător, este totuşi neapărat nevoie să-ţi pui acest impermeabil ca să putem ieşi în larg.

Lyle îşi puse impermeabilul zâmbind provocator şi-l urmă pe Johnny care voia să-i arate barca.

— După ce vom ieşi în larg, am să te duc în faţă, vom putea privi de acolo fundul apei.

— Adevărat? Este chiar atât de puţin adâncă? Se pot vedea şi peştii?

— Asta nu-i chiar marea Caraibilor, marinarule de apă dulce! Dar vei putea zări poate vreun crab sau vreo scoică.

Îi zâmbi şi o invită să se aşeze pe o banchetă, în timp

ce Thad şi Pam desfăceau parâmele. Nici urmă de Cora; ea trebuie să fi fost undeva în cabină.

Zgomotul motorului se accentuă; se desprinseră de chei, apoi navigară de-a lungul debarcaderului îndreptându-se spre trecătoare. Pam veni şi se aşeză lângă Bob care era la cârmă. Thad, Johnny şi Lyle erau mai în spate, admirând evoluţiile unei mici escadrile de pescăruşi la pândă pentru vreo pomană care ar fi picat de pe vas.

— Stai bine cu stomacul în dimineaţa asta? strigă Johnny ca să acopere zgomotul motorului.

Zâmbi şi se întoarse spre Thad.

— Am o vagă impresie, bătrâne, că aseară am învăţat-o pe prietena ta cu alcoolul. Nu ştiam că este chiar novice; am înţeles asta când aproape s-a sufocat cu cocteilul pe care i l-am dat. După asta însă, se pare că chiar i-a plăcut.

Imbecilul! Lylei îi venea să-l omoare! Era răutăcios din partea lui să amintească de petrecerea de aseară! Probabil că i-o fi fost chiar mai rău decât îşi amintea ea…

— Dar cel puţin, n-am făcut prea multe prostii? întrebă ea, încercând cât putea mai bine să uite de prezenţa lui Thad.

— Ai fost delicioasă, scumpo. Ai fost întruchiparea ospitalităţii.

Toată supărarea Lylei se topi şi, savurând complimentul, deveni radioasă. „Oh, Johnny, gândi ea, eşti un diavol nostim, şi cred că am chef să flirtez cu tine!”

Cora îşi făcu apariţia; părea că vrea să-i facă semn lui Thad care, întors cu spatele, contempla peisajul. Lyle urmări privirea lui Thad şi exclamă:

— Oh, ce păsări! Ce sunt? Pelicani?

Thad bombăni, supărat:

— Sunt sigur că lui Johnny îi va face o mare plăcere să-ţi dea informaţii despre tot ce doreşti, despre păsări şi despre…

— …şi despre peşti, îl întrerupse Lyle.

Îi aruncă o privire sfidătoare şi-l urmă pe Johnny la proră. Se întinseră amândoi pe punte ca să poată privi în voie peste bord urma înspumată lăsată de barcă în valurile de un verde profund. De multă vreme Lyle nu se mai simţise atât de plină de viaţă.

— O să te arzi pe faţă. Intră în cabină, te-ai expus destul la soare şi vânt, zise Thad scurt.

— Nu este nicio adiere. Timpul e perfect liniştit, răspunse ea, provocatoare.

— Ah, da? Atunci ce anume face să-ţi fluture părul ca un drapel în furtună?... Haide, vino, Lyle, intră la adăpost în cabină.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dar am să intru când o să am chef. Sunt destul de isteaţă ca să mă adăpostesc atunci când plouă, să ştii.

Fără un cuvânt, Thad se răsuci şi se întoarse pe puntea din spate. Lyle nu mai scoase o vorbă câteva minute. Acum că el îi atrăsese atenţia, simţea şi ea că începea s-o ardă faţa. Ar fi trebuit să ştie că pielea ei delicată de roşcată suporta greu brutalitatea elementelor naturii.

Johnny, foarte relaxat, îi spuse:

— Presupun că ştii ce faci?

— Despre ce vorbeşti? Ah, despre faţa mea? Dacă o să se prăjească puţin, n-o să fie pentru prima oară, răspunse ea, nepăsătoare.

— Nu vorbesc despre asta, ştii foarte bine.

— Atunci, despre ce? Poate despre Thad?

— Evident. Este livid de furie.

— Şi ce dacă? Dacă o să mă cojesc pe faţă, nu-i treaba lui; este faţa *mea* şi pielea *mea*.

— Poate, dar eşti logodnica lui, şi dacă ai fi fost a mea, lăudăroasă mică, ţi-aş fi tras deja o mamă de bătaie.

Lyle izzbucni în râs.

— Oh! Johnny, n-o să începi acum să faci pe durul! N-ai avut niciodată o relaţie destul de lungă cu o fată încât să

ai timp să-ţi exerciţi autoritatea!

— Pam ţi-a povestit asta?

El schiţă un zâmbet, cu un aer destul de liniştit.

— Nu. Ethel mi-a spus, dacă vrei să ştii.

— Bătrâna bârfitoare! Ca să vezi! Stă toată ziua în bucătărie, dar nimic nu-i scapă ochiului ei sfredelitor!

Lyle se întinse pe spate şi începu să privească cerul, un cer de un albastru de cobalt, acoperit de un văl alb subţire care, spre vest, forma nişte oiţe frumoase.

— Dacă vrea să aibă grijă de cineva, atunci să aibă grijă de pielea fragilă a Corei. La vârsta ei, are nevoie de tot ajutorul care i se poate da.

— Oho!

— Scuză-mă. Sunt absolut idioată. Dar, nu ştiu de ce, s-ar zice că întotdeauna ea mă face să scot tot ce-i mai rău în mine. Cred că pentru că este atât de frumoasă.

— Bineînţeles, este foarte frumoasă. Dar dat fiind ceea ce s-a petrecut între Thad şi ea, sunt sigur că ai avea aceeaşi reacţie şi dacă ar semăna cu o mască de carnaval… E firesc. Femeile sunt toate la fel.

— Chiar aşa, domnule Johnny? Tu ai o lungă experienţă de viaţă, fireşte…

— Am spirit de observaţie, draga mea, asta-i tot. O observaţie ştiinţifică, pură şi dezinteresată. Acestea fiind zise, i-aş sufla-o lui Thad cu plăcere ca să-ţi fac ţie un serviciu, dacă aş avea cu câţiva ani mai mult, sau ea cu câteva luni mai puţin…

— Mulţumesc, nu-i nevoie să-ţi dai osteneala asta pentru mine.

Lyle schiţă un zâmbet încreţindu-şi nasul; imediat se strâmbă de durere. Johnny izbucni în râs.

— Aha, te doare, nu? Dacă nu vrei s-o faci pentru adoratul tău, măcar fă-o pentru mine, coboară în cabină. Haide, vino, ridică-te, şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te bagi în apă. Aici, în apropierea strâmtorii Hatteras, este un curent teribil de puternic: n-ar mai fi nevoie nici

măcar să încercăm să te pescuim, am risipi combustibilul de pomană.

— Dar mă simt bine, te asigur.

— Bineînţeles că ţi-e bine, trandafiraşul meu roşu; numai că, ţi-am împrumutat singurul meu impermeabil în bună stare şi curând va fi prăjit şi el. N-am chef să-mi pierd un impermeabil frumos numai pentru că tu vrei să te răzbuni pe dragul tău care se amuză cu o altă fată. Haide, hop!

Ea întinse mâinile pentru ca el s-o ajute să se ridice. De îndată ce fu în picioare, zări chipul lui Thad, întunecat şi foarte aproape, în spatele parbrizului.

În momentul când intrară în Silver Lake, portul adăpostit din plin centrul lui Ocracoke Village, Lyle îşi simţi faţa în flăcări; dar pentru nimic în lume n-ar fi mărturisit asta! îi însoţi pe ceilalţi în căutarea de sandvişuri şi cafea, râzând la glumele lui Johnny, evitând privirile triumfătoare ale Corei şi făcând totul pentru a nu lua în seamă expresia furioasă a lui Thad.

În timp ce reveneau spre port, începu să sufle vântul, iar spre vest cerul devenise arămiu. Admirară din nou faimoasa barcă, noua achiziţie a lui Johnny. Apoi, Cora, cu ajutorul lui

Thad, se urcă la bord. Pam era deja acolo împreună cu Bob pe care nu-l părăsea nicio clipă. Johnny se pregătea să desfacă parâmele din spate; Thad le desfăcu pe cele din faţă, sări cu uşurinţă pe punte apoi veni să-i întindă mâna Lylei care, rămasă pe chei, admira ostentativ fermecătorul orăşel.

— Vino, Lyle, repede! Altfel va trebui să sari.

Bob porni motoarele bărcii cu care veniseră şi le lăsă la ralenti. În zgomotul puternic, Lyle urlă:

— Eu mă întorc cu Johnny, cu barca nouă! Ne întâlnim la Hatteras!

Alergă spre Johnny care tocmai desfăcea parâma; deja *Shearwater* se îndepărta încet de chei; distanţa dintre

Thad şi Lyle se mărea. Mulţumită de isprava ei, Lyle gândi: „Dacă ochii lui ar fi nişte revolvere…”

— Eşti gata, Lyle? Pune-ţi impermeabilul, o să plouă.

— O să fie formidabil! Presimt că o să ador asta!

— Cu atât mai bine! Totuşi, trebuie că sunt un pic sărit de te-am lăsat să vii cu mine.

Johnny îi zâmbi totuşi când o aşeză în micuţa cabină.

— Câteva zile de acum încolo, cu Thad n-o să se prea poată vorbi. Noroc că mâine dimineaţă devreme eu o întind la Wanchese; în felul acesta, evit ce este mai rău.

— Poate că aş face mai bine să vin cu tine, zise timid Lyle.

Pe măsură ce *Shearwater* se îndepărta spre trecătoare, curajul ei se topea încetul cu încetul. Încercând să acopere zgomotul motorului, Johnny urlă:

— Ce-ai zis?

— Am zis că aş face mai bine să merg cu tine.

— Nici gând! Prietena mea din Wanchese m-ar ucide…

— Tocmai tu, care eşti gata mereu să faci un serviciu, mă refuzi?

Lyle râdea în hohote, în timp ce intrau în rada din Pamlico Sound.

Johnny avea chef să facă o mică demonstraţie cu noua lui barcă. Depăşi mai întâi *Shearwater*, care era mai puţin rapid, apoi se lansă în viteză, trasând pe apă cercuri largi, smulgând mării vârtejuri de spumă ca zăpada care se răsfira ca o coadă de cocoş în siajul lor. Vântul, destul de violent acum, împroşca mica barcă cu stropi de apă rece şi sărată; într-atât încât când Lyle coborî, cu un pas nesigur, la Hatteras după vreo trei sferturi de oră, era udă toată în ciuda frumosului impermeabil galben. Părul îi şiroia de apă, şi câteva dâre reci i se prelinseră pe spate; chiar şi blugii erau uzi leoarcă. Râdea de să se sufoce de această escapadă, cea mai agitată de care avusese parte până acum, când Thad apăru în faţa ei, pradă unei furii

extraordinare.

— Dacă crezi că ai râs destul pentru astăzi, Lyle, poate că binevoieşti să vii la maşină, zise el cu un calm în care era mai bine să nu te încrezi…

— De acord, răspunse Lyle supusă.

Se duse spre Mercedes. Cora era deja instalată pe locul din faţă. Cu un gest care numai tandru nu era, Thad o făcu pe Lyle să se aşeze în spate.

Maşina rula spre Frisco, pe drumul de deasupra plajei. Nimeni nu deschise gura în timpul mersului. Cum se apropiau de Knob House, Lyle se pregăti să coboare; dar Thad continuă să meargă până ce ajunse la el acasă şi stopă în zona adăpostită de enormul stejar verde. Opri motorul şi, o clipă, se jucă cu cheile, ca şi cum se gândea la ceva; atmosfera era din ce în ce mai apăsătoare.

Nefericita Lyle, pe bancheta ei din şapte, făcea eforturi să nu clănţăne din dinţi, să uite că era udă leoarcă, să-şi alunge senzaţia ciudată că încă se mai află pe vas. Stomacul ei se revolta şi, cuprinsă de panică, crezu o clipă că va vomita.

— Vino, îi ordonă Thad deschizându-i portiera… Auzi ce-ţi spun?

Amorţită toată, Lyle încuviinţă din cap şi-l urmă. Când trecu prin salon, ar fi dat orice să se întindă pe jos şi să rămână aici, culcată în faţa focului. În loc de asta, trebui să urce în camera ei. Abia ajunsă aici, primi ordinul categoric să se dezbrace, şi repede, pe deasupra…

Spunându-i toate acestea, Thad dispăru în baie, deschise la maximum ambele robinete, încât cada începu să se umple cu zgomot. Reîntors în cameră, o găsi pe Lyle acolo unde o lăsase. Făcu un comentariu laconic:

— Asta îţi aminteşte de ceva, nu?

Lyle scutură din cap. Nu scosese o vorbă de o bună bucată de vreme; avea impresia că are maxilarele blocate. Ştia doar că este aici, cu dinţii încleştaţi şi cu pumnii strânşi. Văzu pe buzele lui Thad acel zâmbet ironic pe

care-l cunoştea atât de bine. Se mai relaxă un pic. „Cel puţin nu mai are în ochi acea licărire glacială”, gândi ea cu uşurare.

— Du-te şi bălăceşte-te în casă până ce o să te dezgheţi. În timpul acesta, eu o să-ţi fac o cafea.

— Mulţumesc, dar nu cred că am chef să beau nimic, zise ea cu o voce abia auzită.

Nu era sigură că stomacul ei va binevoi să păstreze cafeaua foarte tare, specialitatea lui Thad.

— E o prostie! Cafeaua o să-ţi potolească greaţa şi o să te încălzească pe dinăuntru… Şi acum, în baie!

— Cum ai ghicit că am greţuri?

Lyle abia dacă putea vorbi; ai fi zis mai degrabă că gândeşte cu voce tare. Începu prin a-şi scoate haina pe care şi-o pusese peste puloverul pe gât al lui Pam. Parcă îi era şi mai frig scoţându-şi hainele astea ude…

— Mica ta fiesta de aseară te-a cam dat gata… Şi când îţi văd nasul şi pometii roşii ca nişte pătlăgele în mijlocul unei figuri verzi ca piureul de mazăre, nu-i nevoie să fiu mare vrăjitor ca să bănuiesc ce simţi.

— Oh, Thad… începu ea pe un ton jalnic.

Îşi pierduse orice urmă de agresivitate.

— N-are nicio importanţă, fetiţo. Citesc în ochii tăi că ai vrea acum să te ascunzi într-o gaură de şoarece. Nu-i totuşi mare scofală ce ţi s-a întâmplat. Oricine are dreptul la unele greşeli pentru a învăţa să trăiască. Şi eu chiar aş paria că tu nu ţi-ai consumat prea mult din colecţia ta de prostii. Du-te şi fă baie, Lyle, eu am să pun cafeaua la fiert. Şi înveleşte-te bine când ieşi, ai înţeles?

Intrarea în baia caldă fu îngrozitoare: avea pe tot corpul o senzaţie de arsură. „Am meritat-o”, îşi zise ea. „Când o să ajung oare să-mi controlez comportamentul?”

Încetul cu încetul, apa i se păru mai răcoroasă, stomacul se mai potoli; dar arsurile de pe faţă nu începură să se liniştească decât după ce ea îşi inundă pielea chinuită cu o loţiune calmantă.

Se aşează în pat, cu cuvertura trasă până sub bărbie, şi sorbi câteva înghiţituri de cafea prea dulce pe care Thad i-o pusese pe noptieră. Furiile lui erau teribile, dar putea să fie şi atât de delicat, atât de atent, atât de dezarmant de amabil! Din păcate, curând toate astea se vor sfârşi. Cora va pleca, şi el va rupe imediat *logodna* lor…

Gândurile Lylei rătăceau prin mintea adormită pe jumătate: „Dacă aş fi avut o verighetă, aş fi putut să i-o înapoiez eu prima… Măcar aşa, orgoliul meu ar fi fost satisfăcut”.

— Poţi fi văzută?

Fără să aştepte răspunsul, Thad intră şi se apropie repede de pat. Părea că nimic nu scapă privirii lui, nici silueta subţirică pusă în evidenţă de cuvertură, nici flăcările roşcate de pe pernă, nici faţa roşie ca racul ce răsărea din cămaşa de noapte de flanelă, cu guler înalt garnisit cu dantelă.

— Ţi-e foame?

— Nu, am să adorm chiar înainte de a-mi termina cafeaua, zise ea aproape în şoaptă.

Îl privea, toropită de somn. Thad încă avea părul ud după duş, şi pe frunte cele trei cute pe care ea le cunoştea bine. Părea obosit, gândi ea, spre propria-i surprindere; şi inima îi tresări în piept.

— Pot să-ţi fac o omletă, specialitatea celibatarului.

— Poftim?… Nu, mulţumesc, Thad, cred că am să dorm.

— Îmi aminteşti de puiul de pasăre căzut din cuib pe care eu l-am salvat într-o zi, zise el cu o voce blândă.

Orientă abajurul veiozei astfel încât lumina să n-o bată în ochi.

— Acele biete păsărele nu sunt prea plăcute la vedere, nu-i aşa?

— Nu, nu prea, recunoscu el.

Vocea îi devenise tandră; o privi atent o clipă, apoi se aplecă şi o sărută delicat pe colţul gurii.

— Nu-s deloc plăcute la vedere, micuţa mea dragă; haide, acum dormi. Mă duc împreună cu Cora la Hesty să văd dacă totul este în regulă. Noapte bună.

*

Patru zile mai târziu, Hesty avu un nou atac. Lyle se afla lângă ea şi din fericire, Pam era şi ea acasă. Aceasta din urmă se duse după Mauncey şi după doctor. Ethel era terminată; încă de la primul atac al lui Hesty, părea să-şi fi pierdut puterile. Lyle, care nu putea pleca de la căpătâiul bolnavei, era obsedată de suspinele şi gemetele bătrânei menajere.

Slavă Domnului! auzi deodată vocea gravă şi liniştitoare a lui Thad care o mustra pe Ethel, rugând-o blând să-şi modereze plânsetele. Lyle oftă uşurată.

Începea să se însereze. Printre crengile bătute de vânt, se zărea Capul Hatteras, splendid în dâra luminoasă lăsată de soarele ce apunea. Ethel îşi revenise suficient încât să poată pregăti nişte sandvişuri şi cafea. Bob şi Johnny sosiră şi ei să vadă dacă pot fi de folos cu ceva.

Lyle simţea că o doare capul; se aşeză pe un fotoliu, cu picioarele întinse, şi închise o clipă ochii.

Încordarea primelor ore fusese insuportabilă. Abia acum o jumătate de oră, Mauncey întredeschisese uşa şi cu un semn din cap, le dăduse de înţeles că lucrurile se mai amelioraseră.

— Poftim, Lyle, asta o să-ţi facă bine.

Thad îi întinse un sandviş şi o ceaşcă de cafea aburindă.

— Thad! Nu te-am auzit intrând. Nu sunt sigură că am să pot înghiţi toate astea. Am adormit cumva?

Lyle luă totuşi sandvişul şi ceaşca de cafea, dar le puse imediat pe măsuţă; din vestibul, se auzi vocea doctorului Titus. Thad se repezi împreună cu ea; îngrijoraţi, îl priveau întrebător pe doctor.

— Lyle… Thad… îmi pare rău. Nu mai are mult timp de trăit. Este o chestiune de zile, sau cel mult de

săptămâni.

Scutură dezamăgit din cap şi-şi trecu mâna prin părul rar.

— Nu putem s-o ducem la spital? întrebă Lyle plângând.

— N-ar folosi la nimic. Ce crezi că s-ar mai putea face pentru a-i drege bătrâna inimă obosită? A fost o vitează timp de optzeci şi unu de ani. Doreşte să moară acasă, în patul ei. Mi se pare firesc.

Văzând că şi ei sunt de acord cu asta, dădu din cap.

— Vrea să te vadă, Thad. Fii atent, nu mai are deloc putere, aşa că nu sta decât câteva minute. Dar trebuie să faceţi ce vă cere ea. A fost atât de tulburată când i-am spus că tu nu poţi veni s-o vezi decât mâine.

Thad dispăruse deja, lăsând în vestibul micul grup consternat şi tăcut.

Când, după vreo cinci minute, Thad reapăru, avea pe chip o expresie ciudată. Nu spuse nimic până la plecarea doctorului. Acesta lăsase instrucţiuni unde poate fi găsit în caz de nevoie şi-i administrase un calmant lui Ethel, care în felul acesta încetă să mai geamă. Pam, neclintită, făcea de gardă la uşa lui Hesty, cu o carte deschisă în mână, din care însă nu citea niciun rând…

— Ţi-am adus lucrurile, Lyle, declară Thad. Cora a plecat. Având în vedere împrejurările, cred că este mai bine aşa.

— Oh! reuşi ea să spună, cu o voce plată.

Aşadar, Cora plecase. Într-un anume fel, nu era nimic surprinzător. Totul redevenea ca înainte…

Lyle îşi simţea sufletul şi trupul amorţite. Deodată, vocea lui Thad o trezi din toropeală, spunând:

— Ne căsătorim peste trei zile.

Şocată, ea îşi muşcă buzele.

— Eu… eu sper… că o să fii… vă doresc amândurora…

— Nu, Lyle. Ne căsătorim, eu şi cu tine.

Lyle rămase fără glas. îl privea, străduindu-se să rezolve eterna enigmă de pe chipul lui. Când reuşi în sfârşit să-l întrebe de ce, el se mulţumi să-i răspundă că asta era voinţa lui Hesty.

Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund, Lyle scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile.

— Dar, Thad, nu-i adevărat! Vreau să spun că noi nu suntem logodiţi cu adevărat! Am vrut să-i explic asta lui Hesty. N-am putut; credea tot timpul că este vorba doar de o ceartă între îndrăgostiţi…

— Şi ca să existe o ceartă între îndrăgostiţi, trebuie mai întâi să fii îndrăgostit, nu-i aşa? îi tăie el vorba, sarcastic. Pentru Hesty, noi suntem logodiţi, iar căsătoria nu-i decât o chestiune de timp. Cum ea ştie că timpul ei este drămuit, vrea să ne căsătorim cât mai curând posibil. Şi asta în camera ei, ca să vadă cu ochii ei că se întâmplă aşa. M-am angajat şi în numele tău, Lyle. Dacă am greşit, îţi cer iertare.

Lyle oftă, un oftat în care se amestecau multe sentimente, dintre care pe unele ea prefera să nu le aprofundeze. Oricum, trebui să recunoască faptul că Thad luase singura hotărâre posibilă, date fiind împrejurările…

*

Căsătoria avu loc trei zile mai târziu, în camera lui Hesty. Pam şi Bob erau martori. Ethel plângea cu lacrimi fierbinţi. Hesty radia de mândrie. Infirmiera Mauncey organizase totul cât se poate de bine. Doctorul Titus şi Johnny pregătiseră băuturile în salon. Ridicară cu toţii cupele cu excelenta şampanie, în cinstea noilor căsătoriţi.

Lyle, ocupată de dimineaţa până seara, nici n-avusese timp de gândire. Tad stătuse deoparte, întâmplător sau intenţionat. Nu apăruse decât în ajunul nunţii cu un superb inel cu safire şi diamante.

— Ca să rivalizeze cu strălucirea ochilor tăi, zisese el simplu sărutând-o uşor pe frunte.

Cum se va obişnui Lyle cu noua ei situaţie? Această

căsătorie nu era, bineînţeles, decât o farsă, aşa cum fusese şi logodna lor. Şi aceasta fusese suficient de proastă! Dar să locuiască împreună cu Thad, să-i poarte numele, va putea oare să facă faţă? Va avea oare puterea să-şi păstreze independenţa pentru ca, dacă vreodată – sau mai degrabă când – se va despărţi de el, s-o poată face fără să fie rănită pentru totdeauna?

Thad îi spusese că se căsătoresc pentru că asta fusese dorinţa lui Hesty care era prea bolnavă ca să poată fi refuzată. Dar el niciodată nu lăsase să se înţeleagă, nici prin vorbe nici prin fapte, că-i dorea iubirea, că dorea să aibă cu ea o relaţie adevărată şi durabilă.

Petrecerea fu intimă şi calmă; sănătatea lui Hesty impunea asta. Împrejurările dureroase au uneori avantaje, gândi Lyle. Se simţea stânjenită; şi totuşi, ştia că de ani de zile nu mai fusese atât de frumoasă. Rochia din crep portocaliu îi punea în valoare liniile feminine; culoarea pastel îi dădea o strălucire deosebită tenului, părului roşcat. De fiecare dată când arunca o privire spre bărbatul acesta voinic îmbrăcat într-un costum de stofă gri-antracit, faţa i se îmbujora; dar nimeni nu se mira de asta, era firesc.

— Cer privilegiul de cavaler de onoare, declară Bob, foarte bine dispus. Era cam la a treia cupă de şampanie…

Şi o sărută pe Lyle pe nas. Acţiunea fiind declanşată, doctorul Titus, roşu ca un ardei, trânti două sărutări sonore pe obrajii miresei şi strânse cu entuziasm mâna lui Thad. Johnny, cu mâinile la spate, anunţă că el ştia mai bine ca oricine să ţintească şi, cu o insistenţă evidentă, o sărută pe Lyle pe buze. Ea nu avu ce să facă decât să râdă ca să-şi ascundă încurcătura.

— Dacă vreodată el te lasă baltă, eu sunt la rând, zise el pe un ton prefăcut confidenţial.

— Doamnă Creed, dacă poţi să te desprinzi din toate aceste îmbrăţişări, plecăm, îi întrerupse Thad, cam sec.

Lyle nu-l auzise apropiindu-se; de câteva minute, el

stătuse mai la o parte, sorbind din când în când din cupa lui cu şampanie.

— Unde mergem? întrebă ea, mirată.

— Ai de gând să-ţi petreci luna de miere aici?

Dispoziţia lui rece rupse şi fragilul echilibru pe care şi-l găsise Lyle; îi întinse cupa ei lui Ethel, bâiguind că se duce să-şi ia mantoul.

— Valiza ta este în maşină, zise Thad. A avut grijă Pam.

Traversară vestibulul însoţiţi de un zumzet de urări afectuoase.

— Unde mergem?

— La Kitty Hawk, doamnă Creed. Hesty ar putea pune câteva întrebări stânjenitoare dacă am rămâne aici ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vrei să spui…

Se întrerupse, jenată, mototolindu-şi nervoasă batista care-şi pierdu câteva bucăţele din marginea ei de dantelă.

— Vreau să spun că Hesty şi-ar putea imagina că viaţa ei este într-un pericol mai mare decât crede, preciză el calm.

Lyle respiră, uşurată.

— Oh! Da, înţeleg. Hesty n-ar înţelege o asemenea… căsătorie, zise ea cât putu de calm.

Thad nu-i răspunse. Porni maşina mai brusc decât de obicei.

Nu simţiră nevoia să vorbească decât când se apropiară de Nags Head. Trecând prin faţa motelului la care Lyle trăsese cu câteva săptămâni în urmă, Thad întrebă, nonşalant:

— Aici ai fost de Crăciun?

— Da.

— Nu pare prea primitor.

— Nu prea, este adevărat. Dar… asta voiam.

— Da… pentru ca niciun indiscret necunoscut să nu scotocească pe după zidul cu care te-ai înconjurat. Asta

este?

— În realitate, nu eram doar necunoscuţi, zise ea prosteşte. Era şi Cora aici. Cel puţin, eu am întâlnit-o o dată şi chiar am luat masa împreună.

— Cora Lambert? E ciudat că nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta.

— Pentru că nu era mare lucru de spus. Nu avem prea multe subiecte de conversaţie în comun. De altfel, nu eram singure.

— Cine mai era? Bill, soţul Corei?

— Nu, altcineva, mormăi ea, preferând să abandoneze subiectul.

Şi totuşi, nu exista niciun motiv să nu vorbească despre Stan… Uşurată, îl văzu că intră în parcarea unui hotel, cel mai intim şi cel mai select din zonă, unde Thad rezervase un întreg apartament.

— Păcat că nu este vară ca să putem profita de piscină. De Crăciun, ce ai făcut toată ziua?

— M-am plimbat. Este minunat să ai plaja la dispoziţie doar pentru tine.

— Te-ar supăra dacă, de data asta, va trebui s-o împarţi cu cineva? întrebă el, cu un zâmbet ciudat.

— Fireşte că nu, răspunse ea repede.

Se întoarse ca să-şi ascundă blestemata de roşeaţă care-i invada faţa iarăşi. Nu însă suficient de repede, pentru că el începu să râdă, cu un râs nu prea amabil.

— Oh! Nu-ţi fie teamă, o să te obişnuieşti.

Şi imediat după asta, continuă:

— Ia camera asta. Eu mă instalez în cealaltă. Îţi dau o jumătate de oră ca să-ţi faci un pic toaleta, şi apoi ne întâlnim pentru cină.

Toată seara, Thad fu de o curtoazie perfectă. După o cină copioasă, dansară puţin. Thad se purta cu ea de parcă era bunica pastorului… Trecuse puţin de ora unsprezece când se întoarseră în apartamentul lor. Lyle nu-şi putu ascunde oboseala şi-şi înăbuşi cu greu un căscat.

— Te rog să mă ierţi. Nu ştiu de ce îmi este aşa de somn.

— Somn uşor. Mâine o să te simţi mai bine.

El părea să şovăie. Lyle crezu că o va săruta dar el dădu numai din cap şi intră în camera lui închizând ostentativ uşa.

*

A doua zi, Thad apăru la micul dejun extrem de seducător în puloverul lui negru şi în blugi. îi telefonase doctorului Titus cu o seară în urmă şi aflase că starea lui Hesty era staţionară.

Vântul se potolise. Văluri de ceaţă acopereau oceanul. Era un timp asemănător cu cel de care avusese parte Lyle în aceleaşi locuri, cu câteva săptămâni în urmă. Thad o prinse de braţ ca s-o ajute să urce pe dună. Priviră în jurul lor, tăcuţi şi nemişcaţi. Valurile întunecate renăşteau neîncetat, pentru a veni apoi să se spargă de mai şi să moară la picioarele lor pe nisip. Tânguirile stridente ale păsărilor marine păreau să fie chemările îndepărtate ale unor suflete, pierdute undeva dincolo, într-un loc inaccesibil. Împotriva oricărei aşteptări, Lyle găsi în acest spectacol o misterioasă consolare.

— Ce mult îmi place mirosul acesta! Ţie nu, Thad? După ce ne vom întoarce acasă, îmi promit că am să fac în fiecare zi cel puţin doi-trei kilometri pe jos, pe malul mării.

— Până una-alta, hai să alergăm puţin pe plajă, dacă nu eşti prea leneşă pentru asta!

Şi porni brusc, cu un fuleu lung şi suplu; tot ceea ce putu să facă ea, fu să-l urmeze de la distanţă fără ca totuşi să piardă teren. Era însă imposibil să-l ajungă! El încetini ca s-o aştepte şi o conduse spre un loc adăpostit dintre dune.

Se întinseră pe nisip. O mică flotilă de bărci pescuia nu departe de ţărm. Umiditatea era pătrunzătoare; Lyle frisonă. Thad sări imediat în picioare şi o ajută să se ridice. Stânjenită să se afle dintr-odată atât de aproape de el, ea

se îndepărtă şi-şi scuturară, cu un aer preocupat, nisipul ce i se lipise de haine.

Fără grabă, cu un pas de plimbare, porniră pe drumul spre hotel. Din când în când, Lyle se mai oprea să culeagă câte o scoică sau vreo bucăţică de lemn adusă de valuri. Thad, potrivindu-şi pasul cu al ei, urmărea cu privirea evoluţia bărcilor pescăreşti. Deşi nu exista niciun motiv aparent, între ei se instală un fel de jenă.

— Ce anume face să-ţi apară pe faţă toate aceste expresii uimitoare? întrebă brusc Thad.

— Poate că foamea, îi sugeră ea.

El o cuprinse de talie şi-i răspunse:

— Dacă aşa spui tu, te cred, dar nimic din înfăţişarea ta nu arată că ai şti ce înseamnă mâncarea.

O strânse un pic cam tare, apoi mâinile îi coborâră pe şolduri.

— Ah! Poate pe aici… Dar nici măcar aceste rotunjimi nu cer mai mult de o masă pe zi…

Mâinile începură să urce cuprinzându-i apoi în mod deliberat sânii mici. Lyle, cu răsuflarea tăiată, nu se mişca.

— Poate că trebuie totuşi două mese pe zi pentru întreţinerea acestor două minuni, dar…

În vocea lui era parcă un uşor râs tăcut. Nu fu nevoie de mai mult pentru ca să vindece paralizia de moment a Lylei. Fugi brusc, într-un vârtej de nisip.

Din trei paşi, el o ajunse. O prinse de mână cu blândeţe dar şi cu fermitate.

— Dă-mi drumul! strigă, ea cu obrajii în flăcări.

— Ce te face să fugi aşa, doamnă Creed?

— Nu-mi mai spune aşa! exclamă ea luptându-se să scape.

— Dar aşa te numeşti! Şi acum, spune-mi totuşi de ce te temi. Sau mai degrabă: de ce *nu* te temi?

Indignarea Lylei lăsă loc stupefacţiei.

— Ce anume insinuezi?

— Este evident că te temi de mine. Ţi-a fost teamă să-

i mărturiseşti lui Hesty vârsta ta şi înrudirea cu ea. Şi, doar dacă eu nu mă înşel într-un mod grosolan, te temi de Cora Lambert.

— Nu-i adevărat!

— În cazul acesta, e vorba despre gelozie, continuă el, cu o sprânceană ridicată ironic.

Ea evită capcana.

— Este ridicol. I-am spus lui Hesty cine sunt.

— I-ai spus până la urmă…

— Da… bine, i-am spus până la urmă, recunoscu ea coborând vocea.

— Să lăsăm deoparte povestea asta cu vârsta pe care ţi-ai ascuns-o. Să trecem la capitolul următor: soţul tău. Pretinzi că nu ţi-e teamă de mine?

El o domina cu toată înălţimea lui. Pierduţi în ceaţă, erau parcă singuri pe lume, unul în faţa celuilalt.

Lyle minţi cu neruşinare:

— Bineînţeles că nu mă tem de tine. Numai că va trebui să ajungem la o formă de… înţelegere. N-am avut niciodată timp să punem la punct un… un acord între noi. Totul s-a petrecut atât de repede.

— Poate că dimpotrivă, nu destul de repede, zise el, enigmatic.

Ea îl privi bănuitoare; adeseori era greu să ştii dacă el glumea sau nu.

— Ce vrei să spui?

În loc de orice răspuns, el o trase spre sine şi o cuprinse în braţe fără ca ea să-i poată rezisteia.

— Nu! făcu ea gâfâind, întorcându-şi faţa pe măsură ce Thad se apropia.

El o prinse de păr şi o obligă să-l privească. Ochii Lylei îi reflectau spaima. Cu privirea strălucitoare, el murmură:

— N-ai să-ţi tai niciodată această superbă coamă roşcată… îmi promiţi?

Lyle avea o ciudată senzaţie de dedublare; gura lui

Thad, caldă şi mângâietoare pusese stăpânire pe a ei într-un sărut profund; ea tremura din tot corpul fără să se poată stăpâni. În acelaşi timp însă, era conştientă de ceaţa rece care-i înconjura. Putea chiar să observe picăturile de apă care se depuneau pe puloverul bărbatului care o săruta. Şi se vedea pe ea însăşi, arzând de dorinţă în braţele lui Thad, într-un elan înflăcărat pe care nu-l mai putea controla. Şi era chiar ea cea care se agăţa cu disperare de el, se strângea fără pudoare cât mai aproape de el...

Ceaţa se mai împrăştiase. Lyle simţea pe piele căldura mâinii lui Thad care, pe sub pulover, îi mângâia sânii. Cealaltă mână se juca pe spatele ei, trezindu-i o plăcere încă necunoscută. Atunci, el o prinse de coapse şi o trase spre sine cu violenţă. Lyle se crispă.

Thad o privi întrebător.

— Nu, Thad... te rog... Nu asta! şopti ea.

El insistă, cu un accent de triumf în glas.

— Lyle, nu poţi să-mi spui că nu mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu.

— Nu, nu, nu, nu-i adevărat!... Thad, aminteşte-ţi ce ai promis; ai promis, Thad!

— Singura promisiune de care-mi amintesc este cea de a ne uni la bine şi la rău. De a te face soţia mea...

Neliniştită, Lyle se smulse din braţele lui, astupându-şi urechile ca să nu-i mai audă cuvintele care o înne buneau. îl imploră:

— N-am făcut-o decât pentru Hesty. Nu înseamnă nimic altceva, Thad, absolut nimic!

Ea pierdea teren şi-şi dădea seama de asta.

El nu-şi lua ochii de la ea; îşi recăpătase expresia dură şi impasibilă. Ridică din umeri şi spuse cu răceală:

— Ai dreptate, n-a însemnat nimic altceva. După cum nu înseamnă nimic nici faptul că suntem în plină lună de miere!

Râse scurt, un râs care-i sfâşie inima lui Lyle. Thad

culese de jos o scoică şi, cu toată puterea, o aruncă departe, în ceaţă.

Lyle rămăsese nemişcată. Nu ştia ce aşteaptă. Ştia doar că suferea.

— Eu nu sunt un călugăr, Lyle. Şi nu fac niciodată promisiuni pe care nu le pot ţine, zise el întorcându-se spre ea, cu umerii încovoiaţi, cu mâinile în buzunare. Dacă ţii atât de mult să rămâi în cochilia ta, voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să accept asta… în anumite limite. Din când în când, vei fi obligată să-mi dai un sărut. N-ai decât să consideri că asta face parte din îndatoririle tale conjugale. La urma urmei, eşti soţia mea.

— Absolut provizoriu, zise ea în defensivă.

— Într-adevăr… Căsătoria provizorie pare să fie foarte răspândită în zilele noastre…

În glasul lui era o tristeţe atât de amară încât Lyle fu impresionată; mai lăsă puţin deoparte răceala ei.

— Thad, nu poate fi ca şi cum ne-am iubi. Vreau să spun că este o altfel de căsătorie…

O dragoste în sens unic, nici nu contează, gândi ea, închizându-se în suferinţa ei.

— Am putea măcar să fim prieteni? Chiar de ar fi doar pentru Hesty. Asta ar uşura mult lucrurile…

— Crezi? întrebă el. Poate că totuşi ai dreptate… La urma urmei, Roma n-a fost clădită într-o singură zi…

Încet, porniră din nou la drum; cufundaţi fiecare în gândurile lui. Ajungând în vârful dunei, Thad se opri brusc.

— Lyle, dacă ţi-am îngreunat şi mai mult viaţa, te rog să mă ierţi. Mi se întâmplă uneori să nu am răbdare. Dar… bun, să zicem că… n-o să mi se mai întâmple. Amândoi am avut de suferit, dar tu te-ai ascuns în spatele unui zid. Departe de mine gândul să ţi-l dărâm în cap!

— Ştiu, Thad. Apreciez delicateţea ta. Bărbaţii… reacţionează diferit. Înţeleg foarte bine lucrurile astea, să ştii.

Thad zâmbi, amuzat de această doctă experienţă.

Reluă, cu o uimitoare amabilitate:

— Avem amândoi problemele noastre. Să încercăm să fim indulgenţi unul cu altul, în măsura posibilului…

Lyle fu cât pe-aci să i se arunce în braţe. Dar se mulţumi să dea din cap afirmativ. Dumnezeule! Cum să rezişti la atâta înţelegere! Dacă nu avea grijă, zidul hotărârilor ei ferme se va prăbuşi peste ea!

Capitolul 8

O dată *luna de miere* terminată, Lyle şi Thad se întoarseră la Frisco. Aveau unul faţă de altul o atitudine foarte curtenitoare, şi Lyle avea uneori impresia că erau amândoi nişte actori care se conformează unui scenariu minuţios pus la punct.

Într-o dimineaţă, Pam sosi pe neaşteptate ca să-i ceară lui Thad părerea despre lucrările pe care le proiecta pentru a transforma Knob House în *Hotel Durant*. O întâlni pe Lyle în vestibul. Aceasta tocmai spălase rufe, schimbase cearşafurile de pat ale lui Thad şi se pregătea să facă acelaşi lucru în camera ei.

— Ia te uită, aveţi oaspeţi? zise Pam, curioasă.

— După câte ştiu eu, nu, răspunse Lyle fără să se gândească.

Din fericire, în aceeaşi clipă Thad ieşi din biroul lui. Dintr-o privire înţelese situaţia. O întrebă pe Pam foarte amabil:

— Voiai să-mi pui întrebări despre Knob House sau despre casa mea?

— Despre Knob House, bineînţeles. Hesty mă întreabă cum am de gând să transform primul etaj şi…

Se întrerupse, privind-o pe Lyle, intrigată.

— Haide, intră în birou şi las-o pe soţia mea să-şi termine curăţenia de primăvară.

Şi Thad o conduse pe Pam în biroul lui. Lyle, încă emoţionată, rămase sprijinită de uşa dormitorului. O auzi pe Pam spunând:

— Este cam devreme pentru curăţenia de primăvară,

nu?

— Entuziasm de tânără nevastă, îi explică Thad, laconic. Să ştii că am studiat preţul climatizării pentru camera dinspre nord-est...

Lyle nu auzi mai multe. Şi Pam nu mai puse nicio întrebare indiscretă despre dormitoarele din casă.

În fiecare zi, după ce termina de făcut menajul, Lyle se grăbea să se ducă la Hesty. Dorea să-i consacre cât mai mult timp posibil. În afară de asta, era şi o excelentă scuză pentru a nu se întâlni cu Thad. Acesta se închidea în biroul lui cu planşeta de desen şi dosare pe care le avea în studiu. Încăperea aceasta, cu pereţii de un gri deschis şi cald, era amenajată remarcabil: ferestre largi se deschideau la nord spre pinii uriaşi; aveau nişte jaluzele uşoare, dintr-un material special care filtra lumina. Când, dimineaţa pe la ora zece, îi aducea soţului ei o ceaşcă de cafea, Lyle ar mai fi vrut să întârzie în această încăpere. Dar Thad rămânea politicos şi rezervat, ceea ce nu încuraja deloc conversaţia; îi mulţumea şi îşi continua treaba.

Nu exista nimic neprietenos în comportamentul lui; rămânea pur şi simplu indiferent, aşa cum ar fi putut să fie cu Berthalee, menajera lui care, hotărât lucru, întârzia cam mult să sosească. Dar de ce s-ar fi plâns Lyle? Nu aştepta ea tocmai asta din partea lui?...

Când seara, în patul ei cel mare, asculta zgomotul îndepărtat al paşilor lui, un sertar trântit mai tare, clipocitul apei la duş, Lyle se întreba cum se vor sfârşi toate astea. Viaţa în comun nu este lipsită de probleme atunci când unul dintre parteneri manifestă cea mai perfectă indiferenţă, în timp ce celălalt simte un gol imens în suflet, ca o nevoie dureroasă de dragoste.

Trecuseră deja două săptămâni de când erau căsătoriţi când, într-o dimineaţă, la micul dejun, Thad îi spuse deodată:

— Ia spune-mi, doamnă Creed, mi se pare că a venit

momentul să-ţi completezi garderoba. Mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată mai colorat; porţi aceeaşi rochie de când ne-am căsătorit.

— Nicidecum! protestă Lyle, întinzându-i dulceaţa de struguri, specialitatea lui Berthalee.

— Dacă nu-i aceeaşi, recunoaşte că te poţi înşela uşor; se aseamănă atât de mult între ele! Întotdeauna sunt ori maro, ori gri şi iarăşi gri... Te crezi cumva în război şi ai adoptat o ţinută de camuflaj? Sau încerci să-ţi ascunzi farmecele cu care te-a dăruit mama natură?

— Dacă vrei să ştii, mie nu-mi place eleganţa ostentativă.

— Dacă vrei să ştii, nici mie. Dar nici măcar călugării nu se mai îmbracă astăzi ca odinioară.

— Foarte nostim! Dacă nu-ţi place felul cum mă îmbrac, n-aveai decât să nu te însori cu mine.

— Inutil să mai revenim asupra acestui subiect, nu crezi?

— Ai dreptate, recunoscu ea fără tragere de inimă. Oh, dar trebuie să mă grăbesc. S-a făcut târziu, şi trebuie să dau drumul la maşina de spălat înainte să mă duc s-o văd pe Hesty.

— Cred mai degrabă că o să dăm o fugă până la Buxyon. Parcă acolo ţi-ai cumpărat rochia de mireasă? Dacă nu găsim nimic să ne placă, ne repezim până la Nags Head.

— Dar, Thad, nu înţelegi că...

— Este cumva o problemă de bani? întrebă el calm.

— Ea roşi, îşi întoarse privirea şi începu să adune firimiturile de pâine din faţa ei.

— Am destul de puţini bani, zise ea cu o voce nesigură.

Era mult spus! Toaleta ei de mireasă îi înghiţise practic toate economiile.

— Asta nu-i o problemă. Eşti soţia mea, şi trebuie să te întreţin. Haide, fă ce ai de făcut şi să pornim la drum.

Sunt nerăbdător să te văd îmbrăcată într-o ţinută din secolul XX…

— Ascultă, Thad, ţi-am mai spus…

— Linişteşte-te, micul meu vulcan. N-am uitat nimic din tot ce mi-ai spus. Dar eu sunt cel care stă în faţa ta la masă de trei ori pe zi. Mi-ar plăcea mult mai mult să am în faţa ochilor un tablou ceva mai vesel.

Glumea, bineînţeles, dovadă era acea mică licărire din ochii lui. Cu toate astea, ea se simţi rănită.

Curăţă, tăcută, masa după micul dejun, porni maşina de spălat vase şi-şi puse mantoul fără să se mai uite în oglindă; ce importanţă avea, din moment ce oricum era respingătoare!

Se duse în vestibul şi se aşează pe un scaun, cu un aer lugubru. După vreo zece minute, auzi în spatele ei o exclamaţie afectuoasă:

— De câtă vreme stai aici la colţ, ca pedepsită? De ce nu m-ai anunţat că eşti gata?

— Tu ai fost cel care a hotărât această expediţie. Aşteptam să fii tu gata.

Thad veni spre ea.

— Ah, Lyle, iar am dat-o în bară, nu-i aşa? Dar, fetiţa mea, dacă vrei neapărat să te îmbraci în saci de iută, ştii bine că mie îmi este indiferent; tot ceea ce doresc este să te văd fericită. Eu fac tot ce pot ca să fiu răbdător, dar uneori, este destul de dificil…

— Ştiu. Şi te rog să mă ierţi, Thad. Ai şi tu probleme, iar eu nu te ajut deloc să le rezolvi, cu dispoziţia mea în permanenţă execrabilă.

— Parcă ai fi un arici, zise el zâmbind.

— Bine, să zicem că sunt un arici. Am să încerc însă să fiu altfel. Dar… hainele, chiar sunt atât de importante?

— Bineînţeles, Lyle, sunt de o importanţă capitală, zise el ironic. Bântui prin casa asta ca o fantomă nefericită şi ruşinată, şi fugi de mine. Toate astea mă enervează. Aş prefera să văd că te înfurii, că baţi din picioare, habar n-

am. Poate să cânţi atunci când lucrezi! Dar cel puţin, pentru numele lui Dumnezeu, cel puţin îmbracă-te mai colorat!

Ea izbucni în râs.

— Poate că să mă înfurii sau să bat din picioare mai merge, dar aşteaptă numai să mă auzi cântând! Ar trebui să mă auzi măcar o dată înainte să-mi ceri să cânt!

— De acord, renunţ la cântat… Dar culorile!

— Domnule Creed, dumneata faci legea aici. Am să port ce culoare vrei, în afară de roz; asta mă face să arăt ca un clovn…

Se duseră la Nags Head. După părerea Lylei, Thad cheltui mult mai mulţi bani decât ar fi trebuit. Dar el voia atât de mult să-i facă plăcere şi… cum să-i reziste? În ciuda protestelor ei, el insistă chiar ca ea să probeze două rochii de seară; una era din dantelă bej, cu un bolero asortat, cealaltă din satin sidefiu, cu o linie simplă şi perfectă. Până la urmă, ea le luă pe amândouă; el ţinuse neapărat să le ia.

Când ieşiră din magazin, era deja prea târziu pentru prânz. Lyle mărturisi că era moartă de foame. Thad rezolvă problema cumpărând o mulţime de lucruri delicioase dintr-o băcănie de lux, inclusiv o sticlă de vin roşu ca să stropească mâncarea, precum şi un frumos coş în care s-o ducă. Merseră apoi cu maşina până la rezervaţia naturală din Prea Island. Dar începea să burniţeze, şi până la urmă făcură *picnicul* în maşină.

Cum Thad insista ca ea să mai mănânce un sandviş cu somon, Lyle începu să râdă.

— Oh, Thad, este mult prea mult! Nu-ţi dai seama că n-am să mai pot intra în hainele pe care tocmai le-am cumpărat?

Thad o admiră o clipă în pantalonii ecosez nou-nouţi şi puloverul verde. Remarcă simplu:

— Dar tu, îţi dai seama că astăzi ai râs mai mult decât în tot timpul care s-a scurs de când ne cunoaştem?

Zâmbetul îi dispăru, şi ea îl privi cu o expresie de

ciudată îngrijorare.

— Lyle, ce s-a întâmplat?

Ea îşi scutură firimiturile de pe piept, împături cu grijă şervetul, îl aruncă în coşuleţ şi spuse:

— Am face mai bine să ne întoarcem, nu crezi? Nu pot să lipsesc toată ziua.

Thad o prinse de umeri şi o obligă să-l privească.

— Lyle, ascultă-mă! Nu ştiu ce am putut spune pentru ca dintr-odată tu să-ţi iei nişte aere de regină de tragedie. După câte ştiu, nu s-a întâmplat nimic dramatic în aceste ultime minute. Păreai foarte fericită până când eu am remarcat asta. Ce s-a întâmplat?

Thad părea derutat şi iritat în acelaşi timp; ce să-i răspundă? Cum ar fi putut să exprime în cuvinte ceea ce simţise când, dintr-odată, se gândise ce se va întâmpla cu ea când el n-o va mai vrea… el se pricepuse atât de bine să-i spulbere toate formele ei de apărare, să-i intre în suflet… Se întâmpla uneori chiar să-i dea impresia că se căsătorise cu ea din propria lui dorinţă şi nu pentru a-i face plăcere lui Hesty.

— Nu te simţi bine? Eşti bolnavă?

— Nu, nici vorbă! Nu sunt bolnavă! Numai că… Dar, lasă-mă în pace! Totul mergea bine până ce ţi-a venit toana asta cu hainele. Şi la ce bun? Doar nu vor dura o veşnicie…

— Ştii tu ceva care să dureze o veşnicie? îi replică el cu amărăciune.

*

Porni motorul. Maşina ţâşni spre sud. Thad, cu un aer supărat, conducea cu o viteză nebună. Ziua era pe sfârşite. Lyle, palidă, crispată pe scaunul ei, fixa cu privirea şoseaua ce se întindea în faţa lor. Peisajul defila în viteză: la stânga, dincolo de dune şi de vegetaţia pipernicită, oceanul. La dreapta, spre mlaştini, un ecran de ceaţă ascundea rada portului Pamlico Sound.

Din fericire, nu era o circulaţie prea intensă. Încetul cu încetul, Thad îşi recăpătă calmul şi încetini. Cu

maxilarele încleştate, mormăi:

— Scuză-mă.

Apoi, pe un ton mai blând:

— Lyle, îmi pare sincer rău. Ştiu că uneori eşti cuprinsă de panică, atunci când cineva vrea să fie aproape de tine, când te crezi ameninţată în bârlogul tău. Dar cu toate astea, eu credeam că suntem prieteni… am spsu ceva care te-a rănit?

Lyle se mai relaxase şi ea puţin, dar se simţea istovită.

— Eu sunt nebună, Thad. Sunt atât de puţin sociabilă! Iar tu eşti o companie atât de plăcută încât am uitat pentru o clipă cât de provizorie este căsătoria noastră.

— Asta te îngrijorează? Ţi-ai dori să fie altfel?

Tonul era atât de insistent, atât de straniu, încât ei i se făcu frică. Se refugie în tăcere, temându-se că deja spusese prea mult.

Apăru între ei o oarecare stânjeneală pe care tot ea o risipi.

— Cred că ştiai ce faci atunci când ai spus tuturor că suntem logodiţi. Mărturisesc că, pe moment, n-am înţeles prea bine, iar acum asta nu mai are importanţă. Dar de atunci, nimic nu s-a schimbat. Nu aştept explicaţii de la tine, motivele tale nu mă privesc. Vreau doar să ştii că poţi avea încredere în mine; atâta timp cât va trebui, voi rămâne cu tine.

Lyle se întrerupse. Jucându-se nervoasă cu bareta poşetei, îi aruncă o privire piezişă. În lumina aurie a apusului, zări în privirea lui o expresie deconcertantă, indescifrabilă. El dădu din cap şi apoi se concentră în conducerea Mercedesului.

Ajunseră la curba spre Buxton Woods, şirul de maşini care veneau pe şoseaua dinspre far făcând ca circulaţia să fie mult mai aglomerată.

— Nu înţeleg prea bine ce înseamnă acest mic

discurs incoerent, zise el, dar deocamdată rămânem aşa.

Nu mai schimbară o vorbă până când Thad opri maşina în faţa casei şi o ajută să descarce pachetele.

*

În zilele ce urmară, Lyle se îmbrăcă în hainele cele noi; aproape că se simţea stânjenită în ele. Thad nu făcu niciun comentariu, dar ea îi simţi privirea poposind mai mult asupra ei.

Într-o seară când el o privea cu mai multă insistenţă ca de obicei, Lyle se întrebă dacă nu cumva el îşi imagina pe altcineva în locul ei.

Când terminară cina, Thad spuse deodată:

— Trebuie să merg la Elizabeth City pentru vreo două zile. Vrei să vii cu mine?

Inima ei se opri să mai bată.

— Nu cred. Prefer să rămân acasă.

S-o accepte pe Cora de la distanţă, mai treacă-meargă; dar *să-i vadă* din nou împreună!…

— Nu vreau să te oblig să faci ceea ce nu vrei, Lyle. Sper doar că te vei răzgândi.

— N-ai nevoie de mine, Thad. Şi apoi, aş risca s-o întâlnesc pe… În fine… Te rog, nu-mi îngreuna situaţia! Totul mergea atât de bine între noi zilele astea…

Thad o privea fix. Pălise şi ridurile de pe faţă i se accentuaseră.

— De fapt, ce-ţi trece ţie prin cap? întrebă el sec.

Pradă unor violente emoţii contradictorii, Lyle dădu din cap, tăcută. În sfârşit, articulă:

— Te rog, Thad, mă doare capul de înnebunesc. N-am chef de discuţii acum. Nu merg, şi gata! Îmi place mai mult să rămân aici singură.

Expresia de pe chipul lui Thad se schimbă.

Ei i se făcu frică şi se retrase.

— Singură? Doar dacă nu cumva Johnny a mai organizat vreo plimbare cu barca… Este adevărat că, de la nunta noastră, nu l-am mai văzut dând târcoale pe aici…

Perfect! Distracţie plăcută! Ar fi trebuit să ştiu că o mică şcolăriţă neghioabă cade imediat în plasa primului flăcău frumos care a pus ochii pe ea şi-i spune gogoşi! Dar puteai măcar să aştepţi până ce…

Se întrerupse cu o înjurătură; ochii îi aruncau flăcări.

Niciodată Lyle nu-l mai văzuse atât de furios. Buzele îi tremurau de frică şi înghiţi cu dificultate.

— Nu este ceea ce crezi… Johnny…

Nu mai putu să adauge nimic. Cum să-i spună că Johnny era pentru ea cel mult un prieten agreabil care avea avantajul de a nu-i pune întrebări indiscrete despre sentimentele ei pentru Thad Creed?

Se priviră în tăcere. Lyle simţea cum o cuprinde indignarea. Cum îndrăznea el să-i ceară să-l însoţească pentru ca s-o vadă pe femeia pe care o iubea, femeia pentru care în curând el o va părăsi?

Se săturase de cinismul lui crud, şi izbucni:

— Să te ia naiba, Thad Creed! Mă auzi? N-am să merg nicăieri!

— În cazul acesta, doamnă Creed, prefer să-mi iau la revedere de pe acum, în felul acesta n-am să te mai trezesc din patul tău călduţ mâine, în zori…

Ea n-avu timp să schiţeze niciun gest; într-o clipă, el se repezi la ea, o apucă de braţ cu o violenţă care o răni. îi smulse agrafele din păr şi acesta îi căzu pe umeri; apoi îşi frecă obrazul aspru de pielea fină a gâtului ei. Cu o voce răguşită, aproape ca o tânguire, el murmură:

— Dumnezeule!… Ar trebui să…

Se întrerupse brusc şi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut fuiros care îi tăie răsuflarea. Cu ce privire o aţinti apoi!

O privire ce exprima o emoţie intensă pe care ea o interpretă drept o furie. Se smulse din braţele lui.

Thad murmură:

— Uneori visez…

Cuvintele îi ieşeau cu greutate de pe buze. Din nou o

apucă de umeri cu o dorinţă la fel de brutală pe cât fusese furia lui.

— Oh, Lyle!… Lyle!… Ce-am făcut?… Ţi-am promis că am să aştept dar…

Lyle se îndepărtă. În mod ciudat, acum parcă îi era teamă de ea însăşi şi nu de soţul ei. îi era milă de el şi, cu o voce tremurată, încercă să-l liniştească.

— Totul o să fie bine, Thad, totul va fi bine, ai să vezi. Asta se întâmplă numai pentru că ne-am pus într-o situaţie pe care nu o dorim niciunul dintre noi…

Minţea ca să-i menajeze orgoliul. Continuă apoi:

— Totul o să se aranjeze, nu s-a schimbat nimic, să ştii. Sigur că este greu să trăim astfel, sub acelaşi acoperiş. Tu eşti bărbat şi… şi eu sunt femeie… Sunt lucruri care se întâmplă. Eu înţeleg foarte bine.

Lyle fu însă total descumpănită de privirea pe care el i-o aruncă. Întinse mâna spre ea, ca pentru a-i mângâia obrazul…

În clipa aceea, sună telefonul în vestibul. Furios, el se duse să răspundă şi se întoarse imediat.

— Este pentru tine, zise el cu un calm aparent.

Ca să treacă spre uşă, ea îl atinse uşor şi percepu clar undele de furie care, din nou, emanau din trupul lui încordat. Lyle luă receptorul şi răspunse cu o voce nesigură. Vocea lui Johnny, în schimb, se auzea foarte limpede în aparat:

— Ia zi, Lyle, îţi aminteşti de fata din Wanchese despre care ţi-am vorbit? Vine să-şi petreacă ziua de mâine aici, la Frisco, împreună cu fratele ei… M-am gândit că ţi-ar face plăcere s-o cunoşti…

Lyle simţea că i se învârteşte capul; încerca din greu să depăşească emoţiile prin care trecuse.

— Fata din Wanchese?

Într-adevăr, parcă îşi amintea ceva…

— O cheamă Cecie Ballance! Este profesoară. Dacă eşti de acord, luăm masa împreună toţi patru undeva. Şi

după aceea, mi-ai putea face un serviciu scăpându-mă de fratele ei…

— Dar…

Era să spună: „De ce eu?” Dar ocazia era prea frumoasă pentru a-l face pe soţul ei să creadă că purtarea lui o lăsa indiferentă, şi acceptă întâlnirea. îl auzi pe Thad intrând în camera lui şi trântind uşa.

„Bun, îşi zise ea. Am câştigat o bătălie, dar am pierdut războiul…”

*

Lyle ştia că nu-l va mai vedea pe Thad înainte ca acesta să plece. Dar pentru mai multă siguranţă lenevi în pat până mult mai târziu decât de obicei… Să se descurce singur cu micul dejun!

Auzi o bătaie uşoară în uşă. Deschise ochii şi-l zări pe Thad care, timid, întrebă:

— Pot să intru o clipă?

În loc de orice răspuns ea dădu din cap.

— Vreau să-ţi las un număr de telefon unde poţi să mă suni în caz de nevoie. Chiar două numere. Dacă nu mă găseşti la primul, poţi oricând să laşi un mesaj la celălalt.

Puse o foaie de hârtie pe noptieră. Nu-şi desprindea privirea de la ea. Simţindu-i privirea insistentă, Lyle îşi trase cuvertura până la bărbie. O cămaşă de noapte din flanelă ar fi fost mai potrivită, dar asta din nylon transparent…! Ce idee stupidă avusese să şi-o cumpere!

— Eşti sigură că nu te-ai răzgândit? întrebă el.

Adăugă însă imediat:

— Ah, este adevărat, uitasem că ai alte planuri!

Ochii lui erau plini de o tristeţe a cărei cauză Lyle n-o înţelegea.

— Presupun că n-ai neapărată nevoie de mine? Vreau să spun, nu în starea actuală a lucrurilor? zise ea.

Oricare ar fi fost înţelegerea pe care el ar fi făcut-o cu Cora, nu putea oricum, să facă nimic atâta timp cât Hesty va exista…

— Şi de ce aş avea nevoie de tine? zise el liniştit. Mă gândeam că ţi-ar prinde bine puţină relaxare după ce te-ai istovit aici cu munca. Crede-mă, Lyle, când m-am căsătorit cu tine, n-am avut intenţia să-ţi cer s-o înlocuieşti la nesfârşit pe Berthalee.

Fără să se gândească, ea îi luă mâna şi-l linişti:

— Ştiu foarte bine, Thad. De altfel, n-are nicio importanţă. Îmi face chiar plăcere să fiu folositoare…

El se aplecă spre ea şi o sărută. Lyle nu apucă să-şi revină din surpriză, că el era deja la uşă.

— Oricum, nu exagera cu munca. Mă întorc cât pot de repede.

După plecarea lui, care i se păru că lasă un gol imens, Lyle mai rămase câteva minute în pat. Se gândea la puterea pe care acest bărbat o are asupra ei. Putea s-o scoată din sărite într-o clipă; dar tandreţea lui îi liniştea cele mai violente furii. Tandreţea lui… Poate dragostea lui? Se mustră însă imediat: „Oh, Lyle, ai face mai bine să nu te bazezi pe asta…” La urma urmei, nu greşea oare că, din simplu orgoliu, îşi refuza bucuria dragostei? Dar cum să răspundă oare unei dorinţe care nu era decât reacţia normală a oricărui bărbat faţă de o femeie? Şi cum să i se abandoneze uitând că, dintr-o clipă în alta, totul putea să se sfârşească între ei? Ce i-ar mai rămâne atunci decât regrete amare…?

Cum Thad îşi luase cu el o valiză, Lyle se gândi că va rămâne cel puţin o noapte acolo. Se întoarse deci foarte firesc la Hesty. În seara aceea, rămase mult timp trează în fosta ei cameră umedă. În ciuda hotărârilor ei ferme, gândul i se întorcea mereu la Thad şi Cora. Şi-i imagina aproape unul de altul, în acea intimitate pe care ea şi-o dorea cu disperare alături de bărbatul care era în mod oficial soţul ei.

Se trezi chiar în mijlocul nopţii; auzea şoapte şi paşi grăbiţi prin casă. Cuprinsă de teamă, sări din pat şi traversă în grabă vestibulul. Nu ajunsese încă la bucătărie,

că o zări pe Ethel. Cu o voce tremurată, i se adresa Pamelei.

— Ce se întâmplă? întrebă Lyle apropiindu-se de cele două femei în capot.

— Nu se simte bine, răspunse Pam scurt.

— Aţi vorbit deja cu… Nu, fireşte… Uite ce este… Eu mă duc acasă să-l sun pe doctorul Titus.

Ieşi alergând, străduindu-se din toate puterile să-şi păstreze sângele rece. Pe drumul spre casă, făcut în fugă, Lyle zări spre răsărit licărirea palidă a zorilor care albeau orizontul. Trezită în plină noapte, nu avusese timp să se întrebe dacă ziua este aproape. Din păcate însă astăzi, nici măcar soarele nu va putea să risipească umbrele îngrozitoare ale nenorocirii…

*

Hesty muri cu puţin înainte de prânz. Lyle n-o părăsise nicio clipă. Durerea ei era mare; dar plângea mai degrabă din cauză că trăise atâta vreme atât de departe de mătuşa ei… N-o plângea atât pe Hesty, care îşi găsise de acum liniştea.

Vecinii veniţi să-şi exprime simpatia şi regretul umplură casa. Ca să scape de ei, Lyle se refugie în camera ei. Aici o găsi Pam.

— L-a anunţat cineva pe Thad?

— Cred că nu. Eu ar fi trebuit s-o fac dar n-am avut nicio clipă liberă ca să mă gândesc la asta.

Lyle ieşi prin portiţa din grădină. Afară era frig şi ea îşi uitase mantoul; dar în aer plutea parcă o mireasmă ce ieşea din pământ, mirosind a ierburi uscate, a crengi şi frunze putrezite. Natura întreagă nu aştepta parcă decât sfârşitul iernii pentru a renaşte încă o dată şi a face să triumfe viaţa.

Ajunsă acasă, Lyle luă hârtia pe care Thad i-o lăsase pe noptieră. La ce număr să sune mai întâi? Nu era indicat niciun nume… Formă unul la întâmplare.

— Alo…

Lyle cunoştea această voce…

— Cora, sunt Lyle. Thad este cumva acolo?

Urmă un moment de tăcere; Lyle era un pachet de nervi.

— Tocmai a plecat acum cinci minute. Ar fi trebuit să suni mai devreme… sau azi-noapte. Nu ne-am mişcat de aici. Este ceva important?

Făcând apel la toată voinţa sa, Lyle răspunse calm:

— Din păcate, da. Ştii cumva unde îl pot găsi?

— Se întoarce la tine peste câteva ore. I-ar fi plăcut să stea mai mult aici, dar n-a îndrăznit din cauza lui Hesty. A trebuit s-o lăsăm pe altă dată…

Vocea Corei deveni ameninţătoare:

— Va fi din nou al meu, să ştii! Se zice că un bărbat nu uită niciodată prima lui dragoste. Eu şi cu Thad am crescut împreună. Eu voi fi prima şi ultima lui dragoste!

Fără să mai spună un cuvânt, Lyle închise telefonul. Privea fix peretele din faţă, pe care vedea parcă desenându-se chipul acestei femei care tocmai îi smulsese şi ultima speranţă.

Dar ce speranţă? Nu exista nicio speranţă, nu existase niciodată. Abia acum, când Cora îi dăduse de înţeles că Thad petrecuse noaptea cu ea şi că nu dorea să se întoarcă la soţia lui, abia acum Lyle îşi dădea seama că lăsase să încolţească în ea o speranţă deşartă.

Thad sosi pe la ora patru după-amiază.

Timp de două zile, n-avură nicio clipă liberă ca să-şi vorbească în particular. Veniseră şi Medwin cu Pauline. Venise şi sora lui Ethel, din Hyde County. Toată lumea asta trebuia găzduită şi hrănită. Vecinii binevoitori aduseseră alimente de parcă se pregăteau de un asediu. Zi şi noapte, prin casă defila o mulţime de lume. Când Lyle şi Thad se întorceau seara acasă, erau istoviţi şi n-aveau decât un gând: să doarmă.

Lylei abia de-i venea să creadă că Medwin era vărul ei; acesta era un omuleţ cam fanfaron dar care se supunea

orbeşte soţiei lui, o femeie destul de snoabă şi înfumurată. Într-o zi, când Lyle, Pam şi Medwin îşi beau cafeaua la bucătărie, acesta din urmă întrebă de Cora. Pam zise imediat:

— Bine aţi mai aranjat lucrurile, voi doi. La un moment dat, am crezut că scorpia aia bătrână o să pună din nou laba pe el.

Medwin, un pic scandalizat, interveni:

— Pamela! Nu cred că Lyle are chef să se vorbească pe tonul ăsta despre căsnicia ei!

— Ce să spun! Nici nu-i pasă. Nici ea nu poate s-o sufere pe Cora. Ar fi trebuit să ştiu că Thad n-o să se lase *încălzit* a doua oară! Şi aşa, cel puţin, Hesty şi-a realizat visul…

— Ce vis? Ah! Da, vorbeşti despre povestea aia veche cu unirea celor două familii?

Medwin era la curent cu dorinţa lui Hesty de a uni familiile Creed şi Durant. O întrebă pe Lyle:

— Se ştie ceva, din memoriile ei, despre slăbiciunea pe care ar fi avut-o pentru bunicul lui Thad? Asta ar explica totul…

Cel ce răspunse fu însuşi Thad. Era în prag; nimeni nu-l auzise sosind.

— Nu mi-o imaginez deloc pe Hesty având o *slăbiciune* pentru cineva: acesta este un sentiment mult prea superficial pentru ea. Dacă a iubit pe cineva, nu putea s-o facă decât cu o dragoste arzătoare şi pătimaşă. Hesty nu era o femeie banală şi pun pariu că, în tinereţea ei, a fost o adevărată frumuseţe. Dacă a fost ceva între Hesty şi bunicul înainte de căsătoria lui, n-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta, dar ideea nu mi-ar fi displăcut…

Pam interveni:

— Idiotule! Cum vrei să fi auzit vorbindu-se? Hesty n-ar fi mărturisit asta nimănui… Mai ales dacă era vorba de o dragoste fără speranţă. Se zice că nicio femeie nu mărturiseşte niciodată o dragoste fără speranţă. Nu-i aşa,

Lyle?

De data asta, sosirea vecinilor pentru a-şi recupera farfuriile şi vasele de bucătărie, fu binevenită. Lyle ar fi murit pe loc dacă ar fi trebuit să răspundă întrebării Pamelei.

Capitolul 9

După un timp, trebui rezolvată succesiunea. Aşa cum era de prevăzut, Pam moşteni casa. Ethel avu dreptul la toţi banii lichizi. Spre marea ei surprindere, Lyle primi un colier de perle, mic, dar de o rară frumuseţe; nimeni nu ştia că Hesty avea această bijuterie.

Lui Ethel îi intrase în cap să facă o curăţenie generală în casă înainte de a se duce să locuiască cu sora ei pe continent. Pam şi Lyle o ajutară cât putură mai bine. Uneori, Lyle se întreba de ce se spetea muncind astfel când Pam şi Ethel s-ar fi descurcat foarte bine şi fără ea. Trebui să recunoască faptul că era un mijloc de a-şi ocupa zilele, care apoi îi asigura un somn profund noaptea.

Îl vedea foarte puţin pe Thad. Acesta, absorbit de punerea la punct a cine ştie cărui proiect, aproape că nu mai ieşea din biroul lui. Nu se mai întâlneau decât la masă.

Ethel plecă. Pam şi Bob plecară şi ei la South Mills ca să colinde prin anticariate. Casa fu închisă.

A doua zi, descumpănită, Lyle îşi făcu de lucru acasă la ea până la ora prânzului, ştergând şi ultimul fir de praf imaginar. Thad ieşi ca o vijelie din biroul său şi veni la masă.

Fără să-i pese de supa fierbinte din farfurii începu să-şi privească soţia cu o asemenea insistenţă încât Lyle fu cât pe-aci să-şi răstoarne paharul cu apă.

— Ştiai că arăţi îngrozitor? zise el brusc.

Chipul Lylei exprimă o dureroasă stupefacţie.

— Niciodată n-am pretins că aş fi… începu ea.

— Vreau să spun că ai o *mină* îngrozitoare! Eşti pur şi simplu epuizată. Ia să-ţi văd mâinile.

I le examină pe masă; acestea erau roşii şi, pe ici-

colo, aveau băşici, zgârieturi şi chiar un început de bătături.

— E timpul să te odihneşti puţin, îngeraşule. Dacă ai să te prăbuşeşti eu n-aş avea timp să mă ocup de tine, mai ales în momentul ăsta. Ascultă… Nu, mai bine mâncăm mai întâi. Trebuie să-ţi vorbesc în linişte.

Lyle făcu un efort imens ca să înghită mâncarea şi să nu-l supere pe Thad. Cele mai multe remarci pe care catadicsise să i le facă în aceste ultime zile fuseseră în legătură cu somnul, cu mâncarea sau cu odihna.

După ce terminară prânzul, se aşezară în salon să-şi bea cafeaua.

— Bun, zise ea, aşadar ce aveai să-mi spui?

— De data asta, Lyle, voi avea nevoie de ajutorul tău. Joia viitoare trebuie să mă duc la Elizabeth City.

Lyle abia se abţinu să nu urle. Toată fiinţa ei se revolta împotriva a ceea ce el urma să-i anunţe. O voce interioară o mustra în toate felurile pentru că nu avusese grijă să se pregătească pentru ceea ce era inevitabil.

— De ce acum? Chiar în stadiul acesta ai nevoie de mine?

— Păi… da. Este încununarea! Ştii bine proiectul acela la care lucrez zi şi noapte de mai bine de şase săptămâni.

— Oh! zise ea abia auzit. Fireşte, sunt gata să te ajut. N-ai decât să-mi spui ce trebuie să fac. Dar n-am mai făcut niciodată asta…

— La drept vorbind, nu-ţi cer să faci nimic extraordinar. Va fi de ajuns să fii prezentă. Nu-ţi va fi prea greu să fii amabilă cu oamenii pe care-i vei întâlni; cu toţii sunt nişte personalităţi remarcabile. Te vor plăcea imediat ce te vor vedea, aşa că nu-ţi face griji. Şi apoi, voi fi şi eu acolo. Dacă te simţi stânjenită, să-mi faci un semn cu piciorul pe sub masă, eu le voi distrage atenţia până ce tu îţi vei recăpăta calmul.

Ea îl privea uluită cu ceaşca de cafea în mână, pe

care o puse apoi în dezechilibru pe marginea unei cărţi. Thad interveni rapid pentru a evita catastrofa.

— Ce ţi s-a întâmplat? Eşti palidă ca o coală de hârtie! Să fiu al naibii dacă am mai văzut pe cineva atât de speriat din cauza unui simplu banchet! Nu vor fi decât vreo cincizeci de persoane şi n-o s-o întâlneşti pe soţia preşedintelui Statelor Unite; ea s-a scuzat că nu poate veni…

— Un banchet! Dar despre ce vorbeşti tu de fapt?

Vocea i se gâtuise şi vorbise destul de ascuţit.

— Păi despre punerea primei pietre de temelie, despre ceremonia oficială, despre banchet, despre toată hărmălaia care însoţeşte pornirea la drum a unui proiect de construcţie finanţat de stat. Despre ce altceva aş fi putut vorbi?

Lyle înghiţi cu dificultate; îi venea să intre în pământ.

— Credeam că… vrei să începi formalităţile pentru anularea căsătoriei noastre, zise ea cu o voce abia auzită.

— Formalităţile de anulare! Dar de unde naiba ţi-a venit ideea asta?

— Ei bine… pentru că… nimic nu te mai împiedică s-o faci.

— Dumnezeule mare!…

O clipă Thad se concentră în contemplarea vârfurilor pantofilor săi, apoi reluă cu fermitate:

— Uite ce este… Lasă-mi mie grija de a mă ocupa de povestea asta cu anularea. Nici măcar n-am avut timp să mă gândesc având, proiectul ăsta pe cap. Poţi să mai ai răbdare un pic? Deocamdată… le-am vorbit prietenilor mei, familia Simpson, despre tine şi te aşteaptă la banchet. Îl cunosc pe Luke Simpson dintotdeauna. El prezidează Comitetul de Organizare şi a fost vârful de lance al acestui proiect.

Lyle încerca să-şi rememoreze unele detalii. Thad vorbea ca şi cum ea ar fi fost la curent cu tot acest proiect; poate că într-adevăr îi vorbise vreodată despre el. Dar cum

mintea ei era aiurea de fiecare dată când erau împreună…

El continuă:

— Ca arhitect al acestui proiect, prezenţa mea este indispensabilă. Şi, din moment ce tu eşti soţia mea, trebuie să mă însoţeşti. O să întâlneşti acolo oameni serioşi, ceea ce nu înseamnă că sunt şi plictisitori. Îţi promit că or să-ţi placă şi că nu va fi de mâncare nici pui cu smântână nici mazăre.

*

În ciuda prejudecăţilor defavorabile pe care Lyle le nutrea faţă de Elizabeth City, pentru că acolo locuia Cora, fu cucerită de la prima privire. Totul respira bun-gust, tihnă, şi părea foarte atrăgător, cu reşedinţele lui frumoase ale căror peluze verzi coborau până la malul apei.

Surprinsă să afle că vor locui la Luke Simpson şi sora acestuia, Evelyn, Lyle nu văzuse niciun inconvenient până în momentul când Evelyn îi conduse la camera lor.

Buna dispoziţie a Lylei se topi imediat. Abia ieşi gazda lor din încăpere, că ea i se adresă lui Thad pe un ton furibund:

— Ce înseamnă capcana asta pe care mi-ai pregătit-o?

Îi arăta, furioasă, imensul pat de două persoane.

— Calmează-te, Lyle. Îţi garantez că nu există niciun complot împotriva ta.

Îşi scoase apoi bluzonul, îl agăţă într-un cuier şi se întoarse s-o ajute şi pe Lyle să se dezbrace.

— N-am să dorm aici cu tine, Thaddeus Creed! Descurcă-te cum vei vrea!

— Haide, nu face o criză de nervi, zise el cu răceală. N-am de gând să atentez la virtutea ta. Dormi tu pe chestia aia, dacă preferi. Mie nu-mi pasă!

Şi îi arătă Lylei un şezlong, destul de incomod.

Ea îi replică, nervoasă:

— De ce eu? Tu ai organizat această călătorie. Tu trebuie să suferi dacă n-ai ştiut să aranjezi lucrurile!

Cu ochii strălucind de o furie rece, Thad o apucă de braţ cu o asemenea violenţă încât Lyle se strâmbă de durere.

— O să vorbim despre asta mai târziu! Acum ne aşteaptă familia Simpson. Şi te rog: nicio privire, niciun cuvânt care s-ar putea să-i stânjenească, clar? Dacă prietenii mei te plictisesc, n-ai decât să pretextezi o migrenă şi să te retragi.

El îi dădu drumul şi Lyle începu să-şi mângâie braţul dureros. Tonul pe care-i vorbise Thad o tulburase. Iar el, părea dintr-odată foarte abătut.

— Te rog să mă ierţi, Thad. Iarăşi îmi joacă feste caracterul meu nesuferit. Ştiu foarte bine că n-ai făcut-o intenţionat... la urma urmei, prietenii tăi cred că noi suntem căsătoriţi.

Furia îi dispăruse; simţea acum un gol imens în suflet.

— Dar suntem căsătoriţi, Lyle, îi răspunse simplu Thad.

*

Lyle păstră în minte imaginile disparate ale acestei petreceri: mobilierul de acaju, argintăria strălucitoare, porţelanurile chinezeşti, cristalurile scânteietoare, mâncarea delicioasă şi rafinată, zumzetul de voci calde şi amabile, conversaţiile de o perfectă curtoazie. Fu cucerită de fermecătoarea ospitalitate a familiei Simpson.

Proiectul *Sunset Towers* era în centrul tuturor discuţiilor. Lyle îşi dădu seama că modestia lui Thad îi ascunsese amploarea acestei acţiuni. Luke Simpson delira pur şi simplu aducând elogii inteligenţei şi inovaţiilor arhitectului. Pentru cei ce vor avea norocul să locuiască în acest turn, fusese prevăzut totul: confortul, intimitatea, siguranţa. Se spera chiar că acesta va servi de prototip pentru construirea altora asemănătoare.

Lyle urcă prima în apartamentul care le fusese rezervat; tocmai ieşea din baie când îl auzi pe Thad intrând

în camera alăturată. Îşi puse repede cămaşa de noapte din flanelă – avusese grijă să nu şi-o ia pe cea din nylon transparent! Regreta chiar că nu-şi luase şi halatul de baie…

Thad îşi aruncase haina pe un scaun. Cămaşa îi era desfăcută la piept. Văzând-o îmbrăcată aşa, făcu o mutră ironică… apoi privirea îi coborî spre picioarele goale ale Lylei, urcă încet oprindu-se pe fermecătoarele rotunjimi ale sânilor, pe gulerul închis *ermetic* cu dantelă, pe gât…

Tulburată, Lyle îşi întoarse privirea. El începu să râdă. Ea îşi luă o pătură şi se îndreptă spre şezlong. Într-o clipă, Thad o ajunse din urmă.

— Nici să nu te gândeşti. Vei dormi în pat, zise el cu blândeţe.

— Dar tu n-ai să poţi să-ţi petreci noaptea în ăsta! O să-ţi rupi şalele.

— Mulţumesc că te-ai gândit! Nici n-am de gând!

Îi luă pătura din mână şi o aruncă undeva în spatele lui. Aceasta alunecă de pe marginea patului şi căzu pe jos. Niciunul dintre ei nu făcu vreun gest ca s-o ridice. Se priveau, absorbiţi parcă într-o întrecere de forţă fără cuvinte. Lyle era pe punctul să capituleze şi să-şi plece privirea când el rupse tăcerea şi întrebă:

— Ai admirat priveliştea ce se vede de la această fereastră?

— Poftim?…

— Vino să vezi.

O luă de mână şi ea se lăsă în voia lui. Se apropiară de fereastra cea mare cu draperii de organdi, care dădea spre râu. Luminile oraşului străluceau pe apa întunecată ca un pumn de diamante aruncate în ploaie.

Rămaseră aşa mai multe minute contemplând priveliştea într-o tăcere impresionantă. Deodată, Lyle se înfioră. Thad o cuprinse de umeri; se îndepărtară de fereastră şi se treziră în punctul de plecare, adică în faţa patului cel mare.

— Priveşte, patul ăsta este imens; nu rişti să te molipseşti de nimic. Alege-ţi o parte, şi eu îţi promit că voi sta foarte cuminte pe cealaltă.

Lyle deschise gura să protesteze, dar el îi puse un deget pe buze.

— Nu, nu spune nimic, Lyle. Mâine voi fi în toiul luptei şi aş vrea într-adevăr să am o noapte de somn liniştită înainte să înfrunt *hoarda*.

În timp ce ea se strecură între cearşafurile proaspete, el trecu de partea cealaltă fără ca măcar s-o privească.

— Ce hoardă, Thad? Ce luptă? întrebă ea.

— O hoardă de oameni de afaceri, de birocraţi, de jurnalişti care vor să ştie totul: de ce cutare sau cutare a obţinut un contract cu un preţ sau altul?... Cine a ales antreprenorii?... De ce n-a fost invitată cutare sau cutare persoană oficială la ceremonie?... Când va începe o altă etapă a lucrărilor?... Pentru că tocmai au găsit un teren care s-ar potrivi de minune... şi aşa mai departe. Banii guvernului, adică ai contribuabililor îi atrag ca pe muşte. Iar acum, dragă doamnă, dacă nu vedeţi niciun inconvenient, aş vrea să şi aţipesc puţin. Am întâlnire cu Luke mâine dimineaţă devreme.

Se întoarse cu spatele şi, după vreo cinci minute, Lyle îi auzi respiraţia rară şi regulată. Apropierea aceasta pe care o resimţea cu toată fiinţa ei o împiedică multă vreme să adoarmă. Ultimul ei gând conştient fu pentru Cora Lambert. Undeva, nu departe de aici, era şi ea culcată. Dar în noaptea asta măcar, Thad se afla în patul ei, îşi zise Lyle, nu fără o mică satisfacţie secretă.

*

Se trezi deodată, dintr-un vis confuz şi puţin cam ameninţător, simţind peste ea o greutate care o deranja; zorile palide începeau să se strecoare în încăpere. Cu ochii încă somnoroşi, descoperi pe pernă, foarte aproape de capul ei, un cap brunet... Vru să se îndepărteze, dar un

braţ greu îi apăsa pieptul. Se străduia să-l împingă pe Thad cu piciorul.

„Hmmm!”… Fu singurul răspuns… cu o schiţă de zâmbet somnoros. Thad continuă să doarmă fără să-şi mişte braţul.

— Thad! Dă-te puţin mai încolo!… Ai tecut pe partea mea! şopti ea.

El o înlănţui şi mai tare, în vreme ce-şi plasă în mod deliberat un picior peste coapsele ei.

— Thad! Trezeşte-te, ce naiba! îi comandă ea încet.

Simţea direct căldura acestui trup pe pielea ei; îşi dădu seama că, peste noapte, cămaşa se răsucise şi se trăsese în sus… Întinsă pe spate, nu avu timp să înţeleagă ce i se întâmplă: brusc, Thad o răsuci spre el şi o ţinea strâns, într-o îmbrăţişare ce nu mai avea nimic de-a face cu somnul.

— Dă-mi drumul! Mi-ai promis să stai la locul tău!

— Asta am şi făcut, murmură el cu faţa ascunsă în părul ei. Ea simţea pe obraz artera de pe gâtul lui Thad pulsând puternic. Tu te-ai mişcat. Aşa că tratatul este rupt.

Lyle îi aruncă o privire şi se convinse că el vorbea serios. Fu cuprinsă de panică; într-adevăr, se aflau amândoi pe teritoriul lui Thad, strâns înlănţuiţi. După felul în care el îşi apropia faţa de pieptul ei, ea înţelese că el n-avea nici cea mai mică intenţie s-o lase să scape teafără din această aventură.

— Doamnă Creed, ştii că eşti încântătoare dimineaţa, când te trezeşti?

Lyle se străduia să respingă mâinile care-i mângâiau sânii, să-şi ferească buzele… Inutil, acest braţ şi acest picior care o apăsau o imobilizau complet. Şi când gura lui Thad se apropie de a ei, îşi dădu seama că de fapt nu-şi dorea cu adevărat să scape. Thad îi desfăcu nasturii cămăşii, o dădu la o parte şi-şi puse apoi buzele pe gâtul soţiei sale.

— Vreau să sărut tot acest trup minunat, murmură el

cu o voce răguşită; peste tot… aici… şi aici… şi apoi aici… şi aici…

Lyle îşi mişca necontrolat capul pe pernă; o cuprindea o imensă dorinţă venită dina dâncul fiinţei ei. Fără voia ei, îi scăpau emete uşoare. Apoi, Thad îi cuprinse buzele… şi ea îi simţi toată greutatea apăsând asupra ei. Încercă, fără prea mare convingere, să protesteze. Dar el, cu respiraţia accelerată, îi şoptea cuvinte tandre, cuvinte de dragoste.

— Iubita mea, iubita mea… ştiu, am promis… am promis să fiu cuminte… dar… cum să fac?…

Lyle uitase totul. Nu mai simţea decât acest trup care trăia cu intensitate peste ale ei, nu mai auzea decât dulcele murmur al sărutărilor, şi…

…şi deodată, soneria îngrozitoare, răsunătoare, a unui ceas deşteptător de cealaltă parte a uşii!…

— Oh, nu! gemu Thad, cu o tresărire care pur şi simplu îi tăieA răsuflarea Lylei.

Îi dădu drumul şi se rostogoli pe cealaltă parte, întorcându-i spatele.

Când Lyle îşi mai reveni puţin, el nu mai era. Luke îl striga din vestibul şi ea îl auzi pe Thad răspunzându-i cu o voce foarte ciudată. Speră ca Luke să atribuie orei matinale acest ton neobişnuit…

După ceea ce se întâmplase, cum va mai putea acum să-l privească în faţă? îl auzi făcând duş în baie. Lyle îşi ascunse faţa în pernă şi când el reapăru după vreo cinci minute, se prefăcu că doarme. Strângea din ochi cu toată puterea, dar nu pentru a-şi reţine lacrimile; nu, dezamăgirea ei trecea mult dincolo de lacrimi…

Pândea, cu o ureche atentă, cele mai mici gesturi ale lui Thad. Urmări zgomotul înfundat al paşilor lui pe covorul moale şi-şi dădu seama că se îndrepta spre uşă… El se opri însă şi se întoarse spre ea.

— Lyle… crezi că… totul e-n regulă?

Era oare îngrijorat? În tonul cu care o întrebase nu

mai exista nimic ironic sau nepăsător…

— Lyle… priveşte-mă!

O atinse uşor pe umăr; ea se întoarse, bănuitoare.

— Mă simt bine! Foarte bine! zise ea scurt, pe un ton înăbuşit.

Thad părea absolut descumpănit şi emoţionat. Cu un gest care o surprinse, el o apucă de umeri şi o trase spre el, încât Lyle se trezi în genunchi în pat.

— Nu-mi face asta, Lyle, zise el pe un ton implorator.

— Ce să nu-ţi fac? Nu mai ştii ce vorbeşti! Tu erai pe punctul de a…

— Pe punctul de a… ce? Ajunge, Lyle! Nici tu nu erai mai puţin înflăcărată decât mine adineauri. De data asta… dacă deşteptătorul lui Luke n-ar fi sunat…

— Ar fi fost o catastrofă, nu-i aşa, domnule Creed? Un divorţ este mult mai complicat decât o anulare a căsătoriei! Ce noroc pentru tine cu deşteptătorul ăsta!

Vocea îi tremura, ochii îi erau plini de lacrimi. Thad o strânse cu putere de braţ.

— Oh, Lyle!

Îi dădu drumul şi se întoarse, cu umerii încovoiaţi, pradă parcă unei mari suferinţe. Apoi continuă:

— Niciodată nu-i momentul potrivit, niciodată nu este modul potrivit. Mă întreb uneori dacă vom ieşi vreodată din această situaţie absurdă.

Ea nu mai avu timp să-i răspundă pentru că Luke îl strigă din nou. De altfel, ce-ar fi putut spune?

Thad ieşi fără să arunce o privire înapoi.

*

Spre sfârşitul după-amiezii, Lyle se relaxa într-o baie parfumată când îl auzi pe Thad venind. Mereu la momentul potrivit! îşi zise ea cu o mică grimasă. Făcu un efort să-l întâmpine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi-i strigă din baie:

— Sunt gata în cinci minute!

— Nu te grăbi, mă duc să fac un duş la Luke.

Lyle auzi uşa închizându-se şi se grăbi să se îmbrace. Îşi puse rochia de seară fără mâneci, din satin sidefiu, şi se admiră în oglindă. Abia atunci observă vânătăile de pe braţul ei. În aceeaşi clipă, intră Thad.

— Ce frumoasă eşti!… începu el.

Apoi, aproape în şoaptă:

— Oh, nu!… Eu ţi-am făcut asta?

Lyle fu profund emoţionată de expresia lui tristă şi pocăită.

— Nu-i nimic. Eu mă învineţesc repede, atâta tot.

— Atâta tot?! Te-am brutalizat în halul ăsta, încă puţin şi ţi-aş fi rupt braţul, şi tu zici că nu-i nimic! Nu suport să te văd rănită astfel şi să mă gândesc că, pe deasupra, este şi opera mea!

— Taci, Thad!

Printr-o ciudată răsturnare de situaţie, ea părea să fie acum cea mai tare; ea era cea care trebuia să-l consoleze pe acest bărbat voinic, aflat aici în faţa ei, cu mutra asta jalnică.

— Ascultă: eu, cum mă lovesc de vreo mobilă, mă umplu de vânătăi; dar nu mă dor deloc… Pielea roşcatelor este foarte delicată. Uite, s-a făcut târziu şi tu nu eşti încă îmbrăcat. Vino încoace să te ajut.

Lyle luă cravata de pe pat şi veni spre el.

— Tu încheie-ţi nasturii la cămaşă în timp ce eu îţi pun cravata. Ştiu foarte bine să fac asta. Când eram mică, mă suiam pe un scaun să-i înnod cravata tatii. Erau vremuri bune, înainte ca el să devină vedetă; încă nu-şi putea permite un valet… aşa, acum apleacă-te puţin… Hmm!… Ce bine miroşi!

Nu-i venea să creadă că se simţea atât de în largul ei alături de el. Îi trebuise ceva timp pentru asta!

Avea ciudata impresie că se joacă de-a mama. Trebuie să fie minunat, îşi zise ea, să te simţi în acelaşi timp mamă, copil, amantă şi prietenă a soţului tău! Ce minunat ar fi dacă… dar gata, ajunge! Este inutil să

viseze… Se forţă să revină la realitate şi să se gândească la festivităţile prevăzute pentru acea seară.

— Dar… ce-o să faci acum? întrebă el privindu-i braţele învineţite.

Lyle găsise deja soluţia.

— Foarte simplu; îţi aminteşti de boleroul meu din dantelă bej? Ai zice că este făcut special să se potrivească cu rochia asta. Aşteaptă, ai să vezi…

Şi-l puse repede. Şi într-adevăr, ansamblul era de o rară eleganţă.

Erau gata acum să coboare.

— Lyle… Ştii că eşti într-adevăr foarte frumoasă? zise el cu admiraţie. Părul tău… ador chestia aia cu care ţi l-ai prins.

Chestia aia era un splendid pieptene din baga veritabilă ce-i aparţinuse lui Hesty. Când îşi împărţiseră lucrurile personale ale mătuşii lor, Pam insistase ca Lyle să-l păstreze drept amintire.

— Mulţumesc, Thad. Şi tu eşti foarte elegant…

El se apropie şi inspiră parfumul cu care ea se dăduse pe umeri şi braţe.

— Şi tu miroşi bine, zise el pe un ton atât de profund încât inima Lylei aproape că se opri să mai bată.

— Parfumul e de vină, răspunse ea.

— Nu numai; şi părul tău are un miros plăcut. Nu voi uita niciodată impresia pe care mi-a făcut-o părul tău atunci când te-am văzut pentru prima oară. Îţi aminteşti? De pe atunci avea acest parfum care nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea ta caraghioasă de dinainte de Potop şi cu manierele tale pline de ifose.

Lyle îşi cufundă privirea în ochii lui şi se simţi imediat foarte tulburată. El se afla periculos de aproape, era periculos de convingător… Îşi luă mănuşile, poşeta de seară, şi zise scurt ca să scape de emoţie:

— Să ne grăbim. Suntem aşteptaţi.

— Lyle, promite-mi că n-ai să-ţi tai niciodată părul!

— Oh, Thad, ce importanţă are?

— Promite-mi!

— Bine, de acord, încuviinţă ea cu o voce nesigură. Acum însă, hai să mergem.

*

Se ţinură câteva discursuri destul de scurte. Pe cel al lui Thad, Lyle îl consideră chiar prea scurt. Ce orator excelent! îşi zise ea, minunându-se să descopere un talent în plus bărbatului cu care se căsătorise practic fără să-l cunoască.

Fără să-l cunoască, poate, dar nu fără să-l iubească. Acest lucru evident i se dezvălui cu şi mai multă limpezime atunci când dansă cu el, după banchet. Lumina era difuză, muzica lentă şi ameţitoare; Lyle se afla pe ringul de dans, în braţele lui Thad… Se felicita acum pentru orele ingrate de dans pe care le luase odinioară, sub aspra tiranie a domnişoarei Arva Pâcler.

— La ce te gândeşti? o întrebă Thad la ureche.

Lyle râse înăbuşit.

— Unu-doi! Unu-doi-trei! Domnişoară Camden? nu eşti la cules de vie… nici la călcat struguri!

Începură amândoi să râdă atât de tare încât ceilalţi dansatori se întoarseră spre ei. Lor însă nici nu le păsa. Fericită ca niciodată, Lyle consideră chiar că este foarte nostim să fredoneze melodia, fals ca de obicei, numai pentru plăcerea de a-l auzi pe Thad că o întreabă dacă nu cumva a înnebunit.

Lumina deveni mai puternică; muzicanţii făceau o pauză. Cu părere de rău, Thad şi Lyle se întoarseră la masa lor.

— Eşti o parteneră delicioasă, doamnă Creed, atâta vreme cât te abţii să cânţi, declară Thad aşezându-se la masă.

Aleseseră un colţ liniştit, ceva mai retras.

— Dacă începi să mă insulţi, domnule Creed, voi cere încă o cupă de şampanie. Îmi va trebui un calmant ca să

pot suporta durerea!

Poate că deja băuseră prea mult, şi unul şi celălalt. Lyle era hotărâtă să se abandoneze în totalitate farmecului acestei seri, să profite de fiecare clipă pentru a-şi aduna forţa necesară ca să înfrunte apoi cruda realitate. În cursul zilei, discutase de mai multe ori cu vocea interioară care încerca s-o convingă să uite de Cora, să accepte ceea ce Thad îi oferea – şi ceea ce ea însăşi îşi dorea atât de mult; să trăiască cât într-o viaţă cele câteva săptămâni – sau câteva zile – cât va mai fi împreună cu el.

Alături de ei, un cuplu, mână-n mână, aştepta ca muzica să reînceapă să cânte. Thad se duse să-i salute şi se întoarse împreună cu ei ca să facă prezentările.

— Draga mea, ţi-i prezint pe Charles şi Eva Blane. Prieteni, ea este soţia mea, Lyle.

Lyle luă mâna pe care i-o întinse Charles Blane, zâmbindu-i în acelaşi timp Evei. Ceva o frapă pe chipul acestei tinere femei, o vagă asemănare cu cineva. Dar cu cine?

— Charles este maestrul operaţiunilor ce se fac pentru construirea turnului, Lyle; în ultimele luni, a trebuit să-mi suporte de multe ori prezenţa.

— Nu-l ascultaţi, doamnă Creed!… Poate că data viitoare aţi putea să…

Cineva îl întrerupse. O voce familiară exclamă:

— Aşadar, aici vă ascundeţi cu toţii! Cum de ai putut să scapi atât de repede de mulţimea oficialilor, dragul meu? Dacă ştiam că eşti aici, aş fi venit mai repede…

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie Lylei, Cora apucase deja braţul lui Thad. Pentru Lyle, acest lucru fu ca şi cum s-ar fi despicat pământul sub ea; încremenită pe scaunul ei, cu privirea aţintită în jos, nu era în stare să scoată niciun sunet. Pe sub faţa de masă albă apărea fusta stacojie a Corei şi o pereche de pantofi negri care se apropiau.

— Lyle, draga mea, ia priveşte pe cine ţi-am adus, se

auzi vocea Corei. Ce noroc am avut să vă întâlnim, nu-i aşa?

Înainte chiar să ridice ochii, Lyle ştia că era vorba despre Stan. Nota triumfătoare din glasul Corei dovedea că ea avea acum toate atuurile acestui joc.

— Salut, Lyle… Mă bucur să te văd, mormăi Stan, un pic cam stânjenit.

Se făcură prezentările. Lyle zâmbea crispat, de parcă avea o faţă de lemn. Thad îl fixa pe tânăr; era evident că numele lui îi amintea ceva.

— Ştii, dragul meu, zise Cora, trebuie să-i mulţumesc micuţei tale Lyle că mi l-a prezentat pe acest tip grozav. Mă rog, dacă n-ar fi fost soţia ta, cred că… Dar ce proastă sunt! Pe vremea aceea, încă nu era soţia ta, nu-i aşa?

Începu să râdă zgomotos şi-l trase pe Thad pe ringul de dans, lăsând evident să se înţeleagă că Lyle şi Stan trebuie să fi avut multe lucruri să-şi spună.

Şi familia Blane începu să danseze; Eva îi zâmbi Lylei peste umărul soţului său. Şi dintr-odată… în mintea Lylei se făcu lumină; Eva semăna cu Cora! Doar îi spusese Thad că aceasta avea o soră…

Lyle se lăsă condusă de Stan pe ringul de dans. Dar gândul şi privirea ei rămâneau fixate pe perechea excepţională care dansa în celălalt capăt al sălii. Thad arăta într-adevăr superb în ţinută de seară; ai fi zis că chipul lui cu trăsături aspre nu se afla aici decât pentru a sublinia înfăţişarea neînsemnată a celorlalţi bărbaţi.

— Eşti superbă, Lyle! Cum de te-ai schimbat într-atât?

— Tu, Stan, tu nu te-ai schimbat; eşti mereu plin de tact şi delicateţe…

— De cât timp eşti măritată? Eu n-am ştiut. Se pare că-ţi merge bine.

— Oh! Nu de prea multă vreme…

N-avea deloc chef să vorbească despre căsnicia ei. De altfel, n-avea chef să vorbească despre nimic; o văzu pe

Cora trecându-şi un braţ pe după gâtul lui Thad şi punându-şi capul pe pieptul lui.

— Povesteşte-mi ce mai faci tu, Stan. Ai ceva planuri? Îţi merge bine în momentul ăsta, sau cauţi de lucru?

Îl privea cu un aer cuceritor, sperând că Thad îi va observa manevra…

Pentru Lyle, ambianţa petrecerii se schimbase în mod tragic. Lumina i se părea prea puternică, muzica i se părea falsă. O apucă migrena când îi văzu pe Thad şi Cora glumind amical cu oameni care le erau evident cunoscuţi amândurora. Stan era singurul ei colac de salvare, şi ca şi cum el ar fi simţit că ceva nu este în regulă, rămase permanent alături de ea.

Trecuse de ora două noaptea când Thad reapăru şi o invită la dans.

— Ai putea să-i ceri voie în mod politicos, bombăni ea urmându-l fără tragere de inimă pe ring.

O durea capul cumplit.

— Eşti soţia mea, nu? Sau îţi convine să uiţi asta?

— Nu văd prea bine care-i diferenţa pentru tine.

Se simţea obosită şi regreta că acceptase acest dans.

— Atunci încearcă să înţelegi. Măi fă un mic efort. Nu-mi place prea mult ca ceea ce este al meu să treacă prin toate mâinile!… De când îl cunoşti pe acest Merrill?

— De destul de mult timp.

Thad o strânse brusc şi atât de puternic încât ea fu cât pe-aci să se împiedice.

— De cât timp? După spusele Corei, vă cunoaşteţi foarte, foarte bine. De ce mi-ai ascuns asta? Ce aveai în cap?

Oh! Cât de mult îl detesta! Cât de mult îşi ura chiar propriul corp care se lipea de el, îi căuta căldura, când el o tortura atât de nemilos.

— De ce n-o întrebi pe Cora, din moment ce ea ştie totul. În orice caz, tot ce te interesează pe tine.

— Eşti cumva geloasă?

O privea cu intensitate, direct în ochi, ca şi cum ar fi vrut să-i citească în suflet.

Lyle întoarse capul; nu voia ca el să-i poată citi în ochi imensa disperare pe care o resimţea.

— Cu titlu informativ, bombăni Thad cu dinţii strânşi, te anunţ că Cora locuieşte împreună cu sora şi cumnatul ei. Şi cum acesta este şeful şantierului unde construim turnul, nu-mi este deloc cu putinţă să nu mă întâlnesc deloc cu ea.

— Fireşte! Şi de ce, mă rog, nu te-ai întâlni?

Muzica se oprise; ea îi adresă un zâmbet suav.

— Următorul dans i l-am promis lui Stan; dacă vrei să ai amabilitatea să mă conduci, aş putea să mă înţeleg cu el ca să petrecem următorul weekend împreună. În felul acesta, vei fi absolut liber să-ţi consacri cât timp vrei dragului tău şef de şantier…

Îi simţi degetele ca o menghină strângându-i braţul; mâine va avea câteva vânătăi în plus! Dar Thad nu avu timp să-şi exprime şi altfel furia; Luke Simpson apăruse lângă ei.

— Thad, noi plecăm. Dar voi vă rog să rămâneţi! Nu vă faceţi probleme pentru noi!

Lyle îl zări pe Stan la câţiva paşi de ei; alergă spre el şi-l trase spre ringul de dans.

— Stan, mai ai ceva afecţiune pentru mine? şopti ea pe un ton repezit.

— Dacă mai am afecţiune pentru tine? Dar fireşte, Lyle! Ce-ţi trece prin căpşorul ăsta frumos şi roşcat?

— Mă iubeşti destul de mult încât să-mi împrumuţi maşina ta?

În mintea ei se năştea încetul cu încetul un plan care i se părea logic. Îi trebuiră două dansuri şi o cupă de şampanie ca să-l convingă pe Stan să-şi lase maşina în josul străzii pe care locuia familia Simpson, cu cheile în bord.

*

În noaptea aceea, Lyle ceru să se culce pe şezlong. Thad, cu maxilarele încleştate, cu privirea furioasă nici măcar nu mai comentă. De îndată ce auzi respiraţia regulată a soţului ei care adormise, Lyle se ridică, se îmbrăcă fără zgomot, îşi puse cămaşa de noapte şi lucrurile de toaletă în geanta de voiaj. Nu-şi luă rochia sidefie, nici nu voia s-o mai vadă. Se strecură afară din casă ca un hoţ. În sinea ei, cerea iertare familiei Simpson pentru că pleca astfel; va trebui să le scrie ca să-şi ceară scuze, dar… ce scuze să invoce?

Câteva minute mai târziu, în Mustangul lui Stan, ea trecea podul peste Psquotank River. Gândurile îi reveneau fără încetare la dialogul scurt şi brutal pe care-l avusese cu Thad în drum spre casă. Cora avusese grijă să-i povestească cu multe înfloriturі cum îi întâlnise pe Lyle şi Stan, în ajun de Crăciun, locuind în acelaşi motel şi alergând împreună prin magazine ca ea să-şi aleagă o rochie. Acum că nu mai avea chiar nicio şansă să păstreze nişte relaţii amicale cu Thad cât va mai dura căsnicia lor provizorie, Lyle se hotărâse să plece.

Îl va anunţa pe Thad, prin intermediul unui avocat, unde o poate găsi.

Tot rumegând aceste gânduri, ajunse acasă. Ce greşeală imensă făcuse ataşându-se atât de mult de această casă frumoasă, cât de greu îi va fi s-o părăsească! Dar tragicul ghinion de a se fi îndrăgostit de proprietarul ei era o rană infinit mai grav, o rană pe care o va purta în suflet încă multă vreme…

Îşi adună repede lucrurile, cu atât mai mult cu cât nu voia să ia nimic din ceea ce-i oferise Thad. Nu mai pierduse timpul să aprindă focul şi observă dintr-odată că tremura, atât de frig cât şi de obnoseală. Şi de enervare fără îndoială. Se duse să scotocească în bucătărie, căutând vreo bucăţică de brânză ca să mai capete puteri. Şi de ce n-ar face şi o baie caldă?… Bineînţeles! Nu era acum momentul să facă vreun guturai.

În timp ce-şi pregătea baia, continua să depene prin minte evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore. Cum de a putut Thad să-i acorde încredere vrăjitoarei ăleia de Cora? Manevrele acesteia erau atât de cusute cu aţă albă! Trebuie că el fusese orb încât să creadă că ea, Lyle, era în stare de ce-i mai rău! îi dăduse ea vreodată cel mai neînsemnat motiv să se îndoiască de cuvântul ei? În orice caz, mai puţin decât Cora…

Cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea că o cuprinde furia. Aşteptând să se umple cada, se ducea şi se întorcea, îşi aduna grămadă lucrurile de toaletă pe un scaun ca să nu uite să le ia când va pleca. Se opri în faţa oglinzii şi-şi privi imaginea.

„Te faci mai frumoasă pe zi ce trece, Lyle Camden, Lyle Creed!…" „Din dragoste pentru Hesty, Lyle…" „Poţi să ai încredere în mine, Lyle…" „Ce frumoasă eşti în seara asta, Lyle!" „Părul tău, Lyle!…

Să-ţi vină să râzi, nu alta! În clipa asta, toate aceste cuvinte tandre nu mai aveau nicio valoare în faţa jignirilor cu care o copleşise astă-seară.

„Părul tău, Lyle?…" Ei bine, se va ocupa ea de părul ei!

Fără să şovăie o clipă, apucă nişte foarfeci şi-şi desfăcu părul; îl prinse apoi pe tot într-o mână şi începu masacrul…

Când Lyle se duse spre baie, la picioarele comodei zăceau splendidele ei şuviţe roşcate ca focul… Intră în cadă fără să arunce nicio privire în oglindă.

Îşi clătina capul dintr-o parte în alta, din ce în ce mai surprinsă; uitase de mult senzaţia acesta de păr scurt!… Bun început pentru o viaţă nouă. Şi de data asta, va avea grijă să fie mai vigilentă cu viaţa ei! Nu! Nu mai era fetiţa descreierată, fără experienţă, în stare să-şi piardă capul în faţa primului bărbat întâlnit…

Rămase în apă până ce aceasta începu să se răcească. Atunci se ridică, dădu la o parte perdeaua

duşului şi apucă un prosop. Ce avantaj că nu mai trebuia să aştepte ore în şir ca să i se usuce părul! Doar îl spală, îl piaptănă şi gata!

Zgomotul făcut de apa ce se scurgea din cadă acoperea orice alt zgomot. Deodată, Lyle tresări; uşa băii tocmai se deschisese cu brutalitate.

Credea că-l văzuse deja pe Thad furios! Dar nu văzuse nimic până acum. Rămase încremenită privindu-l, fără să facă vreo mişcare, ca un iepure prins în farurile unei maşini. Din cauza emoţiei, prosopul îi alunecă din mâini.

— Dar ce…

Nedumerit, el îi privea părul.

Lyle, incapabilă să facă vreun gest, era lividă. Alunecă, îşi pierdu echilibrul şi se agăţă de perdeaua de plastic; îşi auzea propria respiraţie ca şi cum aceasta venea din altă parte…

— Oh! Micuţa mea, nebuna mea mică, ce-ai făcut cu tine? zise Thad, tulburat.

— Lasă-mă în pace, se bâlbâi ea, cu o voce răguşită. De ce ai venit?

Începu să-l facă în toate felurile, pe faţă şiroindu-i lacrimi amestecate cu apa care i se scurgea din păr.

— Pleacă!… Lasă-mă în pace! Mă auzi?

Se cramponase de perdeaua duşului, încercând să se acopere cu ea, făcând în acelaşi timp eforturi zadarnice să-şi ia prosopul care zăcea pe jos… Iar el era aici, nemişcat, privind-o cum se chinuia!

— Cel puţin spune ceva! urlă ea cu o voce ascuţită printre suspinele care o înăbuşeau. De ce nu ţi-ai adus cu tine prima şi ultima ta dragoste? Ai fi putut să-i inviţi pe toţi aici, ai fi putut să…

— Acum, taci, draga mea.

Vocea lui Thad era atât de tandră încât Lyle simţi că o lasă puterile; se prăbuşi în genunchi pe gresia udă, gemând ca un animal rănit. Două mâini blânde şi puternice

o ajutară să se ridice. Ea începu să plângă în hohote, cu lacrimi amare… Plângea pentru toată dragostea pe care simţea că o are în adâncul sufletului şi pe care nimeni n-o voia, plângea pentru toate cuvintele nedrepte şi crude care o copleşeau peste tot şi mereu, oriunde s-ar duce, orice ar face…

Thad o cuprinse în braţe ca pe un copil; Lyle era goală, apa îi şiroia pe trup. El ieşi din baie împingând uşa cu piciorul.

— Sunt… sunt… gemu ea, nereuşind să continue.

— Cine poate şti cum eşti tu, scumpa mea? În ceea ce mă priveşte, eu ştiu doar că te iubesc ca un nebun, că toată viaţa mea te voi iubi, şi că ar trebui să încetezi să mai fugi de mine…

O puse cu grijă pe pat, o înveli, apoi rămase pur şi simplu s-o privească.

Lyle se simţea ruşinată şi vrednică de milă: ruşinată pentru că-şi tăiase părul, pentru că avea ochii roşii şi înlăcrimaţi, pentru că bărbia îi tremura. Îşi pironise privirea, buimăcită, pe unul dintre nasturii cămăşii lui Thad… Îi trebuiră câteva clipe ca să reacţioneze la ceea ce el tocmai îi spusese. Dar, deodată, cuvintele lui ajunseră până la ea. Lyle tresări, îşi trase nasul şi ridică ochii spre el.

— Ce ai spus? murmură ea cu o voce frântă.

— Ai auzit foarte bine, mormăi el venind lângă ea sub cuvertură.

Se întoarse spre ea, cu bărbia sprijinită în palmă.

— În viaţa mea nu m-am străduit atât de mult pentru un rezultat atât de jalnic. Te rog, dragostea mea, încetează să mai fugi de mine, să te ascunzi în spatele unui scut, ca şi cum eu ţi-aş ameninţa preţioasa ta siguranţă. A cam venit vremea să devii şi tu adult şi să te porţi ca o femeie, nu crezi?

Lyle avu o tresărire furioasă.

— Şi până acum cum m-am purtat?

În indignarea ei, se ridică în şezut. Simţind o adiere rece pe piele, îşi aminti că era goală şi-şi trase repede cuvertura până sub bărbie.

Fără să spună un cuvânt, Thad trase cuvertura. Apoi, liniştit, spuse:

— Dacă îţi este frig, Lyle, am să dau drumul la căldură. Dar când ţi-am spus să încetezi să te mai ascunzi, mă refeream şi la gesturile acestea…

Lyle se culcă la loc, neluându-şi privirea de la el, părându-i-se că-l vede pentru prima oară. De altfel era adevărat că el nu se mai purtase niciodată astfel cu ea, ferm şi blând în acelaşi timp. Lyle se înfioră uşor de teamă, dar şi de bucurie.

— Ce-ai zis adineauri? îl întrebă ea din nou.

— Că te ascunzi.

— Nu… mai înainte.

— Că te iubesc. Nu ştiai?

El dădea din cap, uşor ironic, în timp ce cu un deget urmărea conturul senzual al buzelor ei.

— Dar… când te-ai căsătorit cu mine nu mă iubeai, zise ea, stupefiată, cu o voce abia auzită.

— Ba bineînţeles că da. Când am proclamat logodna noastră, poate că nu eram decât la jumătatea drumului. Dar, când te-am luat sub aripa mea, cu inel şi forme în regulă, ştiam perfect că era pentru totdeauna.

— Dar… şi Cora?

Pronunţă acest nume cu repulsie; era ca şi cum o făcea pe această străină să pătrundă dintr-odată în calda intimitate a dragostei lor în care ea, în sfârşit, începea să creadă.

— Voi încerca să-ţi explic… sunt sigur că mă vei înţelege, începu el cu convingere.

Pe sub cuvertură, el o mângâia atât de voluptuos încât ea se străduia din răsputeri să-şi fixeze atenţia asupra ceea ce-i spunea el.

— A fost o vreme când, presupun, eram foarte

îndrăgostit de Cora. Când m-a părăsit pentru Bill Lambert, am hotărât că am terminat-o cu toate femeile, că nu voi mai avea decât aventuri trecătoare. Apoi, ai venit tu… Nu erai deloc genul de fată cu care să ai o aventură. Asta însă nu mă împiedica să te doresc… asta era problema! Eşti chiar cea mai exasperantă, cea mai misterioasă, cea mai plină de contradicţii fată din lume… nu ştiai? Enervantă, excitantă, şi deodată, hop! Dispari în spatele zidului tău… Cora n-a înţeles nimic. N-aveam încotro, trebuia s-o văd din când în când pentru că lucram cu Charles. Dar de fapt, când Cora a încercat să se întoarcă la mine, eu m-am refugiat la familia Simpson.

Zâmbi şi o sărută pe vârful nasului.

— Eu sunt bărbatul cel mai paşnic din lume, scumpa mea Lyle, în afară de situaţia când te văd cu Stan Merrill.

Vocea îi devenise mai gravă; Lyle fu emoţionată de gelozia lui evidentă.

— Stan nu înseamnă nimic pentru mine, ştii bine, murmură ea, jucându-se cu nasturele lui.

Nerăbdător, el se descheie la toţi nasturii şi-şi aruncă departe cămaşa. Începu apoi să-şi desfacă cureaua pantalonilor, şi aruncă o privire spre ea. Lyle roşi şi se întoarse spre perete. Ceea ce-l făcu pe Thad să râdă în hohote.

O clipă mai târziu, se strecură lângă ea în pat. Lyle îi simţi imediat căldura şi forţa.

— Imediat ce am văzut că ai plecat, am alergat după Merrill; el mi-a povestit în amănunt relaţia dintre voi. Mă tem că ţine la tine mai mult decât crezi. Bietul de el…

O întoarse uşor şi-i atinse buzele cu un sărut blând ca atingerea unor aripi de fluture.

— Să terminăm cu vorbăria, draga mea. Ceea ce am eu să-ţi spun acum este mult mai important; şi… asta nu se poate exprima în cuvinte…

Buzele lui Thad alunecară spre sânii ei, aprinzându-i o violentă dorinţă. Lyle îi strânse cu putere capul la pieptul

ei şi începu să-i mărturisească dragostea ce i-o purta… Apoi glasul ei nu mai rosti decât cuvinte fără şir, tânguiri care-i trădau plăcerea, în timp ce el o purta în sfere din ce în ce mai înalte. Şi când dorinţa lui nu mai putea fi stăpânită, Thad îi murmură cu infinită tandreţe:

— Dragostea mea, iubirea mea, nu-ţi fie teamă, n-am să-ţi fac niciun rău. Eşti pentru mine tot ce am mai de preţ pe lume şi mă voi strădui să te fac să mă iubeşti măcar pe jumătate cât te iubesc eu.

Fiecare cuvânt era punctat de sărutări când tandre când îndrăzneţe, în timp ce mâinile lui magice îi mângâiau tot corpul. Lyle ar fi vrut să strige sub puterea dorinţei care o cuprindea şi ameninţa să-i contopească unul într-altul…

*

Îi trebui mult timp Lylei ca să-şi revină din această prăbuşire vertiginoasă în abisul plăcerilor pe care abia acum le descoperea. Cu capul pe pieptul lui Thad care nu-şi slăbise strânsoarea, istovită, ea murmură timid:

— Thad, ce-o să creadă familia Simpson despre mine?

El zâmbi maliţios, fără să deschidă ochii.

— Că eşti foarte frumoasă, dar un pic cam nebună!

— Frumoasă!

Consternată, ea îşi duse mâna la capul tuns; uitase de asta.

— Oh, Thad, cred că arăt îngrozitor! Cum de poţi să mă mai priveşti?

— Eşti foarte frumoasă, zise el mângâindu-şi bărbia în buclele ei roşcate. Eu sunt în stare să văd dincolo de frumuseţea superficială, dragostea mea; cu noua ta coafură semeni cu un înger… Ceea ce nu vrea să însemne că-mi doresc acum să am un înger în patul meu…

El o privea printre pleoapele întredeschise. Lyle nu se putea înşela asupra expresiei pe care i-o descifra în ochi. Thad se întinse apoi pe spate şi adăugă cu nespusă tandreţe:

— Dragostea ta îmi va umple viaţa, iubirea mea... Şi acum, dacă doreşti şi tu, să ne întâlnim din nou în tăcere... Vrei?

Sfârşit